

САЛИ ГРИЙН ПОЛУИЗГУБЕН

Част 3 от „Полулош“

Превод от английски: Владимир Молев, 2017

chitanka.info

Един и същ човек на различна възраст, в различни житейски ситуации е съвсем различен. Ту е по-близо до дявола, ту до светеца. А името не се мени и на него му приписваме всичко.

Архипелаг
ГУЛАГ^[1], Александър
Солженицин

НЕ СЪМ СЕ ГУБИЛ, РАНИХА МЕ

— Трябва да си измислим парола.

— Парола? Защо?

— Защото един ден ще зачезнеш както обикновено, ще ти видят сметката и след това някой Ловец, който има дарбата да се преобразява, ще се направи на теб, ще дойде в лагера и ще ме убие.

— По-вероятно е Ловците да намерят лагера, да те убият и да ме причакат тук, а аз да им се натреса право в ръцете, както си вървя и безгрижно си свирукам.

— И това е възможно, макар че не си те представям да си свирукаш.

— Какво предлагаш за парола?

— Не трябва да е една дума, по-добре е да е цяло изречение. Аз казвам нещо и ти отговаряш.

— Аха. Аз казвам: „Подсвирквам си, тъй като убих десетима Ловци“, и ти отговаряш: „Аз пък си мечтаех да отидем да катерим Айгер“.

— По-скоро трябва да е някакъв въпрос, който е логично да задам.

— Например?

— „Доста време те нямаше. Къде се загуби?“

— И аз какво ти отговарям?

— „Не съм се губил, раниха ме.“

— Никога не бих ти отговорил по този начин.

— И все пак... Искаш ли да се поупражняваме? Да го запомниш?

— Не.

[\[1\] Превод Иван Дойчинов ↑](#)

ПЪРВА ЧАСТ

НА КОГО ДА ВЯРВАМ

КАМЪЧЕТА

В годината, в която е навършил двацет и осем, баща ми е убил трийсет и двама души. Силия ме караше да уча наизуст разни факти за него. Това е един от тях. В онази година Маркус е убил повече хора, отколкото през всички останали години чак до избухването на войната между предводжения от Соул Съвет на Белите и Съюза на свободните вещици и магьосници. На мен трийсет и две убийства ми се струваха страшно много.

В годината, в която е навършил седемнайсет, годината, в която е получил трите дара, Маркус е убил само четирима. Аз все още съм само на седемнайсет. Преди Битката в Беловежката гора, в която загина баща ми и почти половината Съюз беше унищожен и за която сега никой не обича да говори и ако се наложи, повечето хора я наричат просто „ББ“, съкратено от „Беловежката битка“, аз бях убил двацет и трима души.

От ББ са минали няколко месеца и жертвите ми вече надхвърлят петдесет.

Убил съм петдесет и двама души, ако трябва да бъда точен.

За тези неща е важно човек да бъде точен. В тази бройка не включвам Пайлът, тя, така или иначе, щеше да умре, нито пък Самийн. В случая със Самийн не става дума за убийство, а за проява на милост. Нея я убиха Ловците. Те я простреляха в гърба, докато се оттегляхме от полесражението. А Маркус? И него не го включвам. Не аз го убих. Тя го уби.

Аналис.

Изплювам името ѝ с отвращение. Става ми гадно само като си помисля за нея, за русата ѝ коса, сините очи, златистата ѝ кожа. Тя е гадна лъжкиня. Каза, че ме обича. И аз ѝ казах, че я обичам, и бях съвсем искрен. Наистина я обичах. Какъв глупак! Да си загубя ума по

една О'Браян. Твърдеше, че съм нейният герой, нейният принц, и аз, тъпият загубен идиот, бях готов да ѝ повярвам. И ѝ вярвах.

А сега единственото ми желание е да я убия. Да забия кинжала си в нея, да чуя писъците ѝ. Но дори и това е малко, изобщо няма да ми е достатъчно. Трябва да я накарам да разбере колко ми е било трудно да го направя. Да я накарам сама да си отреже ръката и да я изяде, да си избоде очите и да ги сдъвче, и тогава може би ще си даде сметка какво ми е струвало на мен да убия петдесет и двама души. Единственото, което искам сега, е тя да ми падне в ръчичките. Петдесет и третата жертва ще е последната. Само още едно убийство и приключвам.

— Само Аналис.

Претърсих всеки сантиметър от бойното поле и стария лагер. Убих всички Ловци, на които попаднах след това, някои разчистваха след битката, други бяха съгледвачи. Нея обаче не я намерих. Изчезна яко дим! Седмици наред обикалях района, проучих всяка следа, всеки отпечатък, но от нея не открих нищо.

— Нищичко!

Звукът ме сепва, оглеждам се, наострям уши. Тишина.

Явно пак съм започнал да си говоря на глас.

— Мамка му!

Аналис! Тя е виновна.

— Да пукне дано! — Вдигам глава и изкрещявам към дърветата:
— Да пукне дано!

След това тихо подхвърлям към камъчетата:

— Просто искам да умре. Да я няма. Душата ѝ да престане да съществува. Да напусне този свят. Завинаги. И след това ще престана.

Вземам едно камъче и добавям:

— А може и да не престана. Може...

Маркус ме закле да ги избия всичките. И може и да го направя. Той знаеше, че съм способен на това.

Събирам камъчетата на купчина. Петдесет и две. Бройката звучи голяма, а всъщност е нищо. Особено в сравнение с тези, които баща ми искаше да убия. Още по-малко в сравнение с броя на загиналите заради Аналис. Над сто само в ББ. Ще трябва доста да се постарая, за да надмина причинената от нея касапница. Заради Аналис Съюзът е почти напълно унищожен. Заради нея Маркус, единственият, който

можеше да задържи Ловците, единственият, който можеше да ги разгроми, е мъртъв. А тя го застреля и заради това бойците на Съюза едва не бяха избити до крак. Мисълта, че Аналис е била агент на Соул още от самото начало, не ми дава мира. Все пак той ѝ е чичо. Гейбриъл не ѝ вярваше, все повтаряше, че тя е издала на Ловците апартамента на Меркюри в Женева. Може би е бил прав.

Мярвам движение сред дърветата, появява се Гейбриъл. Носи дърва за огъня. Сигурно ме е чул как крещя. Приближава се, преструва се, че и без това е възнамерявал да се върне в този момент, хвърля дървата и застава край купчината камъчета.

Не съм му казал какво представляват те и той не пита, но според мен се досеща. Вземам едно камъче. Малко, колкото нокътя ми. Всичките са малки, различни едно от друго. По едно за всеки човек, когото съм убил. Преди знаех кое камъче за кого е, не че им бях дал имена, не, повечето Ловци са само Ловци, но свързвах всяко камъче с конкретна схватка, с конкретен двубой и смъртта на конкретен човек. Сега вече не помня отделните сблъсъци, те се сливат в една безкрайна кървава върволица, но в купчината ми има петдесет и две малки камъчета.

Обувките на Гейбриъл се завъртат на деветдесет градуса и той се обажда:

— Трябват ни още дърва. Ще ми помогнеш ли?

— Ей сега.

Обувките му остават още миг-два на мястото си, след това се завъртат още четиресет и пет градуса и застиват в продължение на четири, пет, шест, седем секунди, после той се отправя отново към дърветата.

Изваждам от джоба си едно бяло камъче. Овално, чисто бяло, кварц. Гладко, но не е лъскаво. Камъчето на Аналис. Намерих го край някакъв поток, докато я търсех. Реших, че е добър знак. Бях сигурен, че онзи ден най-сетне ще попадна на следите ѝ. Не извадих късмет, но някой ден ще я открия. И когато я убия, няма да добавя камъчето към купчинката, а ще го изхвърля. И него няма да го има. Също като нея.

И тогава може би кошмарите ще престанат. Не ми се вярва, но знае ли човек. Често сънувам Аналис. Понякога сънищата дори започват хубаво, ама това е само измама. Накрая тя винаги застрелва баща ми точно както беше в ББ. Ако имам късмет, веднага се

събуждам, по-често обаче кошмарът се повтаря няколко пъти и все едно отново го преживявам.

По-добре щеше да е да сънувам Гейбриъл. Това щяха да са едни приятни сънища. Как се катерим заедно както преди, когато бяхме приятели. И сега сме приятели, винаги ще бъдем приятели, но е друго. Почти не си говорим. Понякога той разказва за семейството си или какво е правил преди години, едно време, за катерене по планините, за някоя книга или... Не се сещам за какво друго, ей такива неща. Него го бива да говори, мен обаче не ме бива да слушам.

Миналия ден ми разказваше как се е катерил някъде във Франция. Високо над някаква река, било много красиво. Аз го слушам и си представям горите, през които е минал, той описва долината и реката, само че моите мисли са се върнали пак към Аналис, която още е на свобода. Някакъв глас в мен повтаря: „Слушай Гейбриъл, слушай разказа му!“. Но не успявам да потисна мислите за Аналис, другия глас, който се обажда: „Докато Гейбриъл говори, Аналис обикаля на свобода“. А баща ми е мъртъв, дори не знам къде е тялото му, като изключим това, че част от него е в мен, тъй като изядох сърцето му и това е най-гадното нещо на света, и ето го този човек, този младеж, който е изял сърцето на баща си, стои до Гейбриъл, който разправя за някакво катерене, как е прекосил реката, за да стигне до подножието на върха, а аз си мисля за баща ми, как го държах, докато той умираше, за Аналис, която обикаля на свобода, Гейбриъл обаче продължава да нарежда за своето катерене, не издържам повече и колкото се може по-спокойно се обаждам: „Гейбриъл, ще млъкнеш ли най-сетне, по дяволите?“. Казвам го тихо, защото едва се сдържам да не се разкрещя.

Той замълчава за миг, после отвърща: „Разбира се. А ти можеш ли да кажеш и едно изречение, без да ругаеш?“. Подкача ме, мъчи се да запази шеговития тон и аз го знам, но някак си това ме изкарва още повече от кожата ми и му казвам да се разкара. И не просто му казвам да се разкара, започвам да ругая и не мога да се спра, изобщо не мога да се спра, обсипвам го с ругатни, а Гейбриъл се опитва да ме прегърне, хваща ме за ръката и аз го отблъсквам, заплашвам го, че ако не ме остави на мира, ще си го изкарам на него, и той става и се отправя нанякъде.

След като той се маха, аз се поуспокоявам. Невероятно облекчение е да си сам, когато съм сам, мога да дишам по-спокойно.

Известно време ми е добре, но после ми става кофти, искам Гейбриъл да ме хване за ръката и да ми доразкаже историята си. Искам да ми говори и да бъде нормален човек. Само че не съм нормален. Не мога да бъда нормален. И за всичко е виновна тя.

Седим един до друг и гледаме огъня. Мисля си, че трябва да се постарая и да се опитам да поговоря с Гейбриъл. Като нормален човек. Да говоря и да слушам. Но не се сецам какво да кажа. Гейбриъл също мълчи. Предполагам, че ми е ядосан заради камъчетата. Не съм му казал за двете, които добавих към купчината вчера. Не ми се говори за тях, за случилото се вчера. Изстързвам с лъжица дъното на канчето си, правя го за втори път, вътре няма нищо. Вечеряхме сирене и готова супа, беше доста водниста, но е по-добре от нищо. И все пак още съм гладен и знам, че и Гейбриъл е гладен. Той изглежда ужасно слаб. Кожа и кости. Веднъж някой ми каза, че съм кожа и кости. Помня, че тогава бях страшно гладен.

— Трябва ни месо — казвам аз.

— Да, би било хубаво да хапнем малко месо.

— Утре ще изляза да сложа примки за заек.

— Искаш ли помощ?

— Не.

Той мълчи, ръчка огъня.

— Сам съм по-бърз — добавям аз.

— Знам.

Гейбриъл отново ръчка огъня, аз отново остързвам дъното на канчето.

Трев ми беше казал, че съм кожа и кости. Опитвам се да си спомня кога беше това, но ми се губи. Спомням си как Трев вървеше по улицата в Ливърпул с найлонова чанта в ръка. След това си спомням момичето, което също беше там, онази Безцветна, Ловците, които ме гонеха; все едно е било на друга планета, в друг живот.

Казвам на Гейбриъл:

— Веднъж едно момиче в Ливърпул... Безцветна. Огън мадама. Имаше брат с пистолет. И май с кучета. Или онзи с кучетата не беше брат й, а някой друг? Да, друг беше. Брат й имал пистолет. Тя ми го каза, аз не съм го виждал никога. Както и да е, бях в Ливърпул, за да се срещна с Трев. Той беше странен тип. Висок и... как да се изразя... кротък, като вървеше, все едно се плъзгаше във въздуха. Бял

магьосник. Но готин. Беше взел проби от татуировките ми, от онази на глезена. Кръв, кожа и от костта. Искаше да разбере за какво са татуировките. Както и да е, появиха се Ловци и ние избягахме, само че аз изтървах торбата с пробите и трябваше да се върна, и онова момиче я беше намерило. Върна ми торбата и след това изгорих пробите.

Гейбриъл ме гледа търпеливо, чака края на историята. Не съм сигурен как свърши всичко, после изведнъж си спомням.

— Ловците бяха двама. Едва не ни хванаха, с Трев се измъкнахме на косъм. Онова момиче, дето имаше брат, тя беше с някакви нейни приятели. Те спряха Ловците. Аз си тръгнах. Не знам какво са направили с тях. — Поглеждам го. — И през ум не ми мина да убия Ловците. А сега не би ми минало през ума да ги оставя живи.

— Сега сме във война — отбелязва Гейбриъл. — Друго е.

— Да. Определено е друго. — Замълчавам, после добавям: — Тогава аз бях кожа и кости, сега ти си кожа и кости.

— Кожа и кости?

Давам си сметка, че изобщо не е станало ясно откъде тръгна всъщност разказът ми, а и без това и двамата сме кожа и кости, пък и не ми се обяснява, така че махвам с ръка.

— Няма значение.

Седим и гледаме огъня. Единственото светло петънце на километри околоръст. Облачно е. Няма луна. Чудя се къде ли е сега Трев, какво ли е станало с неговия Джим. Изведнъж се сецям, че не Трев, а Джим ми беше казал, че съм кожа и кости.

— Ходих при Грейторекс — обажда се Гейбриъл.

— Знам.

От там беше донесъл пакетчетата супа и сиренето. Лагерът на Грейторекс е на около час път от тук. Гейбриъл вероятно е отишъл и се е върнал, докато аз броях камъчетата, след това е събрал дърва за огъня. Излиза, че съм се занимавал с камъчетата поне няколко часа.

— Нищо ново — продължава той.

И това го знам. Оцелелите членове на Съюза живеят в няколко лагера, скрити на труднодостъпни места из цяла Европа. Ние се водим в лагера на Грейторекс, който е в Полша. Само че всъщност не сме в самия лагер. Аз страня от всички. Имам си свой лагер тук. Лагерите са обозначени с номер. Този на Грейторекс е Трети. Така че моят би трябвало да е Три Б или Три и половина. Грейторекс е начело на нашия

отряд и поддържа връзка с Първи лагер, където е Силия, макар че според мен двете няма какво толкова да си кажат. Единствената задача на Грейторекс е да обучава младите вещици и магьосници, оцелели след битката, като се надява, че някой ден наученото ще бъде приложено на практика.

При последното ми ходене в лагера ги гледах как тренират. Харесвам Грейторекс, но нейните девойки ми лазят по нервите. Те изобщо не ме поглеждат, дори и да застана пред тях. Когато не ги гледам, усещам как ме зяпат, а вдигна ли очи, изведнъж всички забиват поглед в земята.

Сигурно така е било и с баща ми. Никой не искаше да го погледне в очите. За мен не беше така. Преди ББ бях част от отряда, с Несбит бяхме в една двойка, Гейбриъл беше със Самийн, тренирахме с Грейторекс и останалите. Бяхме добър отбор. Смеехме се, шегувахме се, биехме се, говорехме, хранехме се, всичко правехме заедно. Това усещане сега го няма и знам, че никога повече няма да се върне. И все пак Грейторекс се справя добре с хората в лагера.

— Добре ги обучава — подхвърлям аз.

— Грейторекс ли?

— Нали за нея говорим?

Не знам защо му се сопвам така.

— Няма да е зле някой ден да дойдеш с мен в лагера. Грейторекс ще ти се зарадва.

— Може.

И двамата обаче знаем, че това няма да стане. От доста време не съм виждал Грейторекс, нито пък когото и да е било друг, освен Гейбриъл. Всъщност, ако не броим него, последните двама, които видях, бяха двамата Ловци и аз ги убих. Като се замисля, обикновено убивам тези, които имат неблагоприятното да ми се мярнат пред очите. Грейторекс би трябвало да е благодарна, че я избягвам.

— Иска да ти се похвали с постиженията на девойките. Доста са задоврели.

Не знам какво да му отговоря. Какво би трябвало да кажа? „Нима?“ „Хубаво.“ Или пък: „Какво значение има, след като от тях няма никаква полза?“

Наистина не знам какво да кажа.

Сеещам се нещо и питам:

— Кой ден сме днес?

— И вчера ме пита — отбелязва Гейбриъл.

— И?

— Не знам. Мислех да питам Грейторекс, но забравих. — Той се обръща към мен. — Има ли значение?

Поклащам глава. Няма никакво значение кой ден сме, колкото и да се мъча да държа ясна сметка за дните, те не се различават един от друг, изминалите седмици и месеци се сливат в едно. Трябва да се съсредоточа и да не губя нишката. Убих двамата Ловци вчера. След това се върнах тук, а ми се струва, че е било преди години. Трябва да се върна да огледам телата. Сигурно ще дойдат други Ловци да търсят другарите си. Може да хвана някой от тях, да го разпитам. Може и да знае нещо за Аналис. Ако наистина е агент на Соул, сигурно се е върнала при него, може Ловците да са я видели.

Излягам се по гръб и премятам ръка върху лицето си.

Не казах на Гейбриъл за двамата Ловци, защото той щеше да предупреди Грейторекс и тя щеше да премести лагера, а аз искам да огледам телата преди това. Но първо трябва да се наспя. Откакто загина баща ми, не мога да спя. Трябва да поспя, а после ще отида да проверя дали не са се появили още Ловци. Или да изчакам още един ден? Утре може да отида да поразузная на юг. Ще потърся следи от Аналис, след това ще се върна и на другия ден ще мина да огледам телата на Ловците. Трябва и да набавя някаква храна също така. Значи така, утре поемам на юг и слагам примки, а вдругиден ще се заема с Ловците.

Осъзнавам, че се вирам в ръката си, очите ми още са отворени. Не бива да забравям да затворям очи. Нуждая се от сън.

Седим един от друг, поклащаме крака във въздуха. От дърветата се ронят листа. Загорелият крак на Аналис почти опира в моя. Тя посяга към едно танцуващо във въздуха листо, хваща го и едновременно с това се улавя за ръкава ми, сякаш за да се задържи да не падне. Обръща се към мен, държи листото пред лицето ми, мъчи се да привлече вниманието ми, почуква с листото по носа ми. Очите ѝ искрят, сребристите искрици се въртят бързо-бързо. Кожата ѝ е гладка и нежна, иска ми се да я докосна. Опитвам се да се приведа към нея, но не мога да помръдна, вързан съм към операционна маса, Уолънд се надвесва над мен и казва: „Сигурно ще те заболи“, опира нещо

метално към шията ми и изведнъж се озовавам на колене в гората, баща ми лежи пред мен, от корема му тече кръв. Аз държа в ръката си Феърборн, усещам го как пулсира като жив, няма търпение да се впие в плътта. С дясната си ръка придържам Маркус за рамото, пръстите ми галят якето. Баща ми ме окуражава: „Ще се справиш“. Започваме. Първо прорязвам ризата и кожата, после забивам кинжала по-дълбоко, прерязвам ребрата, все едно са от хартия. Руква кръв, обагря гърдите на Маркус и ръцете ми, гореща кръв, която бързо изстива. Хващам сърцето му, усещам как тупти, привеждам се напред. Захапвам. Кръв изпълва устата ми. Задавям се, успявам да преглътна. Отхапвам отново, вирам се в очите на баща ми, усещам вкуса на кръвта му.

Събуждам се мокър от пот, кашлям и повръщам. Гейбриъл пропълзява към мен и ме прегръща. И аз го прегръщам. Той мълчи, просто ме прегръща, приятно е. Минава доста време, накрая той се обажда:

— Ще ми кажеш ли какво сънува?

Само че аз не искам да си мисля за съня ми. И нямам никакво намерение да говоря за него. Гейбриъл знае какво направих, какво трябваше да направя, за да наследя дарбите на баща ми. Видя ме след това, целия в кръв, но за щастие, не ме видя как го правя. Той смята, че ако говоря за това, ще ми олекне, но говоренето нищо няма да промени, само дето той ще разбере колко беше отвратително и...

— Натан, говори с мен, моля те.

След това пита:

— Сън беше, нали? Ще ми кажеш, ако отново получиш видение, нали?

Отблъсквам го. Съжалявам, че изобщо споделих за виденията.

УПРАЖНЕНИЯ

Сутрин е. Връщам се към лагера. Чувствам се по-добре. Излязох да потичам веднага щом се събудих от кошмара и Гейбриъл започна да ме разпитва за виденията, тичах поне няколко часа в тъмното. Тичането ми помага. Когато тичам, вниманието ми се съсредоточава върху гората, дърветата, земята в краката ми и умът ми се прояснява. Освен това, докато тичам, мога да се упражнявам.

Ставам невидим. За момента това най-добре го владее, но не бива да спирам да се упражнявам. Представям си как ставам невидим,

как се разтварям във въздуха. Вдишвам и се разтварям във въздуха. И щом стана невидим, мога да остана в това състояние доста време, стига да се концентрирам върху дишането си.

Също така мога да мятам светкавици. За целта трябва да плесна с ръце, все едно удрям два камъка да изкарам искра. Първия път всъщност само припламна едно миниатюрно пламъче, но сега мога да мятам светкавици на поне десет метра разстояние.

Последното, което овладях, е да бълвам пламък от устата си. Притискам език към небцето и едновременно с това издишвам. С тези пламъци не бих могъл да убия никого и освен това не мога да го правя, ако едновременно с това си мисля за разтваряне във въздуха и да съм невидим. И все пак не е лоша дарба.

Упражнявам новите си дарби всеки ден и наред с това се мъча да овладя другите способности на баща ми. Той можеше да премества предмети със силата на мисълта, да приема чужд облик като Гейбриъл, да ускорява растежа на растенията или да ги убива, да лекува и да прави проходи. Всичките му дарби са страхотни, но най-хубава е тази да спира времето. Сигурен съм, че сега те са в мен. След като съм взел една от тях, то би трябвало да съм взел и останалите, но още не съм успял да разбера как да ги използвам. Видях как баща ми спря времето, преди да умре, и с това се занимавам повече, отколкото с всичко останало, но още нищо не съм постигнал. Това е дарбата, която най-силно искам. Какво ли не бих могъл да направя с нея! Само че още не съм разбрал как да я управлявам. Разбира се, колкото и да не ми се иска, първо се появи точно тази дарба, която не желая — да виждам бъдещето.

Според мен виденията не са дарба, а проклетие. Те провалиха живота ми. Прецакаха отношенията с баща ми и всичко останало. Колко ли по-различно щеше да е всичко, ако баща ми нямаше тази дарба и не беше видял, че аз ще го убия. Да, накрая видението му се оказа истина, въпреки че той ме беше избягвал през първите седемнайсет години от живота ми. Така че в крайна сметка единственият резултат от предпазливостта му беше това, че прекарах детството си без него, без да го познавам, като пленник на Белите. А след като избягах, след като най-сетне се събрахме, имахме на разположение само няколко месеца, преди видението да се сбъдне. Ако не беше то, баща ми нямаше да ме остави при баба, щеше да ме вземе

при себе си. Седемнайсет години раздяла заради едно видение. А още по-смахнатото е, че според мен нямаше да съм способен да сторя това, което направих, ако не знаех за видението, ако баща ми не ми беше казал, че е видял как поглъщам сърцето му, за да наследя неговите дарби.

Виденията не са като сънищата. Те се появяват, когато съм буден, захлупват ме като движещ се по небето облак, носят хлад и мрак и макар да знам какво предстои, шансът ми да спра това, което не желая да видя, е колкото и да спра някой облак, канещ се да закрие слънцето.

А и разбира се, видиш ли нещо, няма как да го „развидиш“, не можеш да го забравиш.

До този момент съм получавал видения шест-седем пъти, точно видението е едно, но всеки път малко по-подробно. Стоя в края на гора, дърветата са зад мен, пред мен се спуска наклонена ливада, слънцето клони към залез. Всичко е обагрено в златиста светлина, красиво е и е спокойно, виждам Гейбриъл между дърветата. Той ми маха да отида при него, обръщам се да погледна за последен път към ливадата, след това се завъртам към Гейбриъл и политам във въздуха.

Ето това видях първия път и го разказах на Гейбриъл. След това видях още подробности. Между дърветата се отдалечава тъмен силует. Гейбриъл държи в ръката си пистолет. Аз политам назад във въздуха, имам чувството, че наистина летя, но след миг се стоварвам по гръб и ме прорязва ужасна болка в корема, прострелян съм, причернява ми и губя съзнание. Така свършва видението.

То е дълго около минута и половина, две най-много, след това съм мокър от пот и усещам адски силна болка в корема. Знам, че видението е важно, иначе нямаше да се появи, а и няма какво да се лъжем, да те прострелят, не е приятно, но пък не го разбирам. Защо Гейбриъл ми маха да се приближа към човек, който иска да ме застреля? А после идва най-ужасният въпрос, за който изобщо не искам да си мисля. Дали всъщност по мен не стреля Гейбриъл? Знам, че той никога не би го направил — Гейбриъл ме обича — и това ясно показва колко отвратителни са виденията. Започваш да вярваш на тях, а не на това, което знаеш.

Стигам до лагера и се просвам край огъня. Не съм сигурен защо се върнах. Мислех да се отправя на юг и да сложа примки за зайци, но

това ми минава през ума чак сега, когато вече съм в лагера. Гейбриъл се появява отнякъде и отдалече подхвърля:

— Отдавна не си се мяркал. Къде се губиш?

Тъпите му пароли.

— Обърка го — казвам аз. — Трябваше да е: „Доста време те нямаше“, а мен ме е нямало само няколко часа, така че цялата тази работа е ужасна глупост.

— Важен е смисълът, не е нужно да бъде буквално дума по дума.

— Ако бях Ловец, вече да съм те убил.

— А ако ти продължаваш да се държиш така, предпочитам наистина да дойде някой Ловец и да ме убие.

Изругавам.

Той размърдва ръка, подритва земята. Изваждам Феърборн и камъка за точене и се залавям за работа.

Гейбриъл приляква до мен.

— Има ли конкретна причина да го остриш?

— Мисля да пообикалям наоколо. Да поогледам.

— Нали щеше да слагаш примки за зайци днес.

Поглеждам го.

— Нещо ми подсказва, че днес може и да изкарам късмет. И да попадна на някой Ловец.

Да, бях казал, че възнамерявам днес да ловя зайци и да оставя Ловците за утре, но междувременно размислих. Искам да се върна да огледам труповете и да видя дали не са се появили други Ловци.

— Трябва ни храна. Ти каза, че ще сложиш примки.

— Ще сложа.

— Наистина ли? Или ще изчезнеш за няколко дни и ще ме оставиш тук да се чудя жив ли си, или не.

Продължавам да точа ножа.

Гейбриъл протяга ръка към мен.

— Говори с мен, Натан. Моля те.

Оставям камъка и се обръщам към него, поглеждам го в очите.

— Казах ти вече. Ще направя и едното, и другото.

Той поклаща глава.

— Защо не ми кажеш какво става?

— Знаеш какво става, Гейбриъл. Опитвам се да хвана вещицата, която уби баща ми. А тя все едно се е изпарила. Хубавото е, че докато я

търся, попадам на Ловци. Наоколо е пълно с тях. Гората е огромна, но аз ги намирам и им виждам сметката.

— Наистина ли смяташ, че можеш да ги избиеш всичките?

Въпросът не е реторичен, но според мен той го задава по-скоро за да види дали съм с всичкия си, а не поставя под съмнение способностите ми.

Усмиввам се и се опитвам да си докарам налудничав вид.

— Баща ми беше убеден, че мога да го направя.

Гейбриъл поклаща глава, обръща ми гръб и подхвърля през рамо:

— Понякога ми се струва, че подсъзнателно нарочно се стремиш към смъртта.

Понякога и аз се чудя дали не е така, но по време на битка съм абсолютно сигурен, че не е. Тогава съм готов на всичко, за да остана жив.

Той продължава:

— При всяко нападение излагаш на риск живота си. Може да те убият, Натан.

— Атакувам ги невидим. Не могат да ме видят.

— Но пак може да те улучат. Някой случаен куршум. Цяло чудо е, че още не са те ранили. Едва не умря от ловджийски куршум в Женева. Отровата едва не те уби. Една такава рана...

— Внимавам. И съм по-добър от тях. Много по-добър.

— Те също могат да стават невидими. И пак могат да...

— Казах ти, че внимавам.

Гейбриъл се мръщи.

— А и не става дума само за теб. Твоите нападения привличат още повече Ловци насам, водят ги към нас и Грейторекс, излагат на голяма опасност всички ни.

— Нали точно за това тренират Грейторекс и нейните девойки, макар че, доколкото си спомням, последните два пъти, вместо да се изправим срещу Ловците, набързо премествахме лагера, единствено аз убивам, само аз окървавявам ръцете си. Останалите само тренират и се крият...

— Не е вярно.

— И това, което говорят за мен, също не е вярно.

Прокарвам пръст по острието на Феърборн, бликва кръв. Засмуквам я и след това се излекувам, прибирам камъка за точене в

раницата и пъхвам Феърборн в ножницата.

— Натан, още няколко убити Ловци няма да спечелят войната. Няма да променят нищо.

— Кажи им го на тях, когато им прережа гърлата.

— Повечето от тях са колкото нас на години. Промили са им мозъците и са ги накарали да повярват на лъжите на Соул. Войната не е срещу тях, а срещу Соул. Той е начело на Съвета на Белите, той кара Уолънд да използва гадните си магии. Ето срещу тях трябва да се изправиш. Те започнаха войната и докато са живи, няма да има мир.

— Скоро и с тях ще се заема. Мисли за тези нападения като за упражнение. Когато овладее всички дарби на баща ми, ще съм готов да се изправя срещу Соул.

— А междувременно избиваш деца за упражнение.

Ставам невидим, изваждам Феърборн от ножницата и пристъпвам към Гейбриъл, върхът на кинжала е на милиметър от шията му.

— Те са Ловци, Гейбриъл. Целта им е да ни намерят и убият, но аз нямам намерение да им се дам. Ще ги избия всичките, ако трябва. Млади или стари. Новобранци или ветерани. Те са заели страна. Направили са своя избор, а аз — моя.

Гейбриъл отблъсва ръката ми, накланя настрани Феърборн.

— Не го насочвай към мен. Не съм ти враг, Натан.

Изругавам.

— Само за това ли те бива? — Той прави крачка назад към купчинката с петдесет и двете камъчета. — Да ругаеш и да убиваш?

Гейбриъл свежда поглед към тях и продължава:

— Още колко камъчета възнамеряваш да добавиш в купчината, Натан? Цяла могила ли искаш да направиш? — Той подритва камъчетата. — Ще ти олекне ли тогава? Ще спиш ли по-добре нощем?

— Винаги ми олеква, когато Ловците намалееят с няколко души. А що се отнася до съня, в интерес на истината, положението едва ли може да се влоши повече.

След което започвам да ругая като каруцар. Грабвам раницата си, Гейбриъл протяга ръка да ме спре, но аз го отблъсквам и хуквам към гората. Не поглеждам назад.

НАЙ-ОБИКНОВЕН КАПАН

Този път докато тичам, си мисля за Аналис. Представям си, че я преследвам, скъсявам разстоянието между нас. Мога да тичам часове наред, без да спра, но когато си мисля за нея, времето минава още по-бързо. Само че не бива да се отнасям в мисли за Аналис. Не бива да се разсейвам, трябва да се съсредоточа върху настоящата ми задача: издирването на Ловци. Гейбриъл е прав, това е опасно и независимо колко съм добър, те пак могат да извадят късмет. А за да е на моя страна късметът, трябва постоянно да развивам способностите си. Трябва да стана още по-добър, още по-бърз, още по-силен. Да положа усилия да преодоля слабостите си. На това ме научи Силия. „Учи се от грешките си и не забравяй, че и враговете ти се учат от своите.“ Така че с всяко нападение на отряд Ловци аз се уча, овладявам новите си дарби.

Трябва постоянно да се упражнявам и сега, докато тичам, се заемам с това, първо ставам невидим, после мятам светкавици с лявата ръка, след това с дясната, бълвам огън. Единствената дарба на баща ми, която съм използвал в битка до този момент, е да ставам невидим, ала въпреки това последния път един куршум ме закачи леко, затова не съм казвал на Гейбриъл. Отне ми няколко часа да изхвърля отровата от повърхностната рана. Но си извлякох поука от случилото се и Силия би трябвало да се гордее с мен. Бях прекалено бавен. Задържах се на едно място половин секунда повече от необходимото. Повече няма да го допусна. Сега съм готов да се опитам да използвам светкавиците, докато съм невидим, така че да не се налага да се приближавам много. Светкавиците ще издадат къде се намирам, затова не бива да се спирам и за миг. Изстрелвам светкавица от лявата си ръка и веднага се мятам надясно, претъркулвам се и в движение мятам светкавица и с дясната ръка.

След това повтарям цялото упражнение. По-бързо и по-силно.

И пак.

Спирам чак по тъмно, разполагам се да лагерувам край един поток, по-точно лягам на земята и това е всичко. Гладен съм. Повърнах супата и сиренето от снощи и оттогава не съм слагал нищичко в устата си. Само че, преди да се погрижа за вечерята, искам да се пробвам отново да спра времето. Спомням си как Маркус описваше кръгове с ръцете си и потъркваше длани. Опитвам да повторя движенията му и си представям как всичко забавя ход и застива. В гората цари гробна

тишина и аз затаявам дъх, дали този път не успях? Знам, че не съм, когато времето спре, усещането е съвсем друго. Съжалявам, че няма как да попитам баща ми как да използвам тази дарба. Толкова много неща искам да го питам. Всъщност най-голямото ми желание е да бяхме прекарвали повече време заедно.

Неговият златен пръстен е на ръката ми, вдигам го към устните си и го целувам. Времето, което прекарахме заедно, макар и кратко, беше прекрасно. Учех се от баща ми, повтарях всяко негово движение. Преобразих се в орел и летяхме заедно, ловувахме заедно. Тези няколко дни бяха страхотни. Докато бях с него, имах чувството, че го познавам и той ме познава.

Правя още един опит да спра времето, само че не се получава, а аз съм гладен. Трябва да се преобразя, да стана животно. Ако не друго, тази дарба, моята си дарба, ми идва отвътре, макар че не я използвам често. Вече не се страхувам от нея, но знам, че тя ме отвежда някъде другаде. Животното не се интересува от човешките дела, от Аналис и от баща ми. Помня, че когато в началото се учех да се преобразявам, крещях на животното, очаквах, че то ще ме чуе, ще ме разбере. А всъщност аз трябва да го слушам, да се помъча да го разбере. Сега уважавам животното, моето друго Аз. То е жестоко, бързо и диво, но е в хармония със себе си и със света.

Няма нужда да се събличам, преди да се преобразя. Изправям се, поемам дъх, представям си вълк и...

Аз и животното хванахме язовец. Добре си хапнахме. След това поспях поне четири часа. Непробуден сън, без сънища. Сега отново съм на крака, в човешки облик, упражнявам дарбите си, бодър, бърз. Още следобеда стигам до мястото, където убих двамата Ловци. Забавям ход и заобикалям отдалече полянката.

Тук земята е равна. Дърветата са стари, земята под тях е гола. Полянката сама се е образувала, едно огромно дърво е паднало и е повалило още две, като така е станала една малка полянка. Сигурно са паднали през есента и сега, през зимата, на открито е светло, но някак си по-студено. Телата на Ловците ги няма.

Все още не съм излязъл на поляната. Обикалям по периферията, така че между мен и откритото пространство да има винаги дървета, за всеки случай. Правя една обиколка, без да открия нищо. Сигурен съм,

че съм сам. Почти напълно сигурен. Деветдесет и пет процента сигурен.

Прокрадвам се бавно напред, старая се да не вдигам шум. Има доста следи, не са от моите жертви, а от живи Ловци, отпечатъците водят на север. Взели са телата. Като гледам следите, били са повече от двама души и по-малко от осем, което означава, че са четирима или шестима, тъй като Ловците винаги се движат по двойки. Само че не ме бива много в разчитането на следи, така че това е само предположение. Не мога да преценя откога са следите, но Ловците ги бях убил преди три дни, следователно едва ли е минало много време, откакто другите са отнесли телата им.

Опитвам се да ги проследя, но губя следата, връщам се и почвам отначало. Този път забелязвам друг отпечатък. По-различен, като че ли от маратонка, със сигурност не е от ботуш. Дъхът ми спира.

Аналис?

Не, това е глупаво. Каква работа има тя тук? Шансът да е Аналис е ей тонинкъв.

И все пак ей тонинкъв е малко повече от нула.

Поемам по следите на Ловците, навлизам навътре в гората и след малко отново попадам на отпечатъка от маратонка. Напредвам ужасно бавно. Не бива да бързам, за да не пропусна нещо, а и няма ясна пътека. Колкото и да не е за вярване, съжалявам, че Несбит не е с мен. Той е най-добрият следотърсач в Съюза, само че все го няма, когато имам нужда от него.

Продължавам напред, докато не се стъмва. В сумрака отпечатъците се губят, само че те вече не са ми необходими. От върха на едно хълмче забелязвам тънка струйка пушек да се издига над дърветата в долчинката.

Щом са запалили огън, явно смятат, че нищо не ги заплашва.

Освен ако не е капан.

В главата ми отеква гласът на Силия: „Ловците не биха запалили огън толкова близо до място, където са били убити двама от другарите им“.

Не съм сигурен колко точно са Ловците. А и те могат да стават невидими благодарение на магията на Уолънд. Използваха тази си способност при ББ, а и много от убитите от мен след това имаха същите татуировки. Само че сега и аз мога да ставам невидим. Освен

това искам да надникна в лагера им. С тях има още някой. Сигурен съм в това. Може би е Аналис. Едва ли са повече от шестима. С шестима мога да се справя.

Шестима плюс Аналис. Ако са попаднали на нея, сигурно са я отвели като пленник. А може и да не е пленник. Може да я обявят за герой, нали тя застреля Маркус, а и нищо чудно Гейбриъл да е прав, да е била агент от самото начало. Може би Аналис е казала на Ловците за апартамента в Женева и за прохода до къщата на Меркюри.

Трябва да погледна отблизо.

Спускам се бавно и безшумно в долчинката. На места земята е гола, тук-там дърветата оредяват и пред мен се изпречват шубраци. Докато стигна до долу, съвсем се стъмва, долавям жужене от мобилни телефони, затова ставам невидим и продължавам още по-предпазливо.

Мярвам първата Ловджийка, стои на пост. Наблюдавам я няколко минути. Тя не помръдва,зира се в гората.

Ако Ловджийките са шест, най-вероятно две ще са на пост, докато другите си почиват, вечерят или спят.

Връщам се десетина метра и поемам настрани, за да намеря другата, която е на пост. Тя е в края на малка полянка. Двама постови, точно както предположих. Отправям се обратно към първата и изведнъж долавям жужене от мобилен телефон. Трета Ловджийка! Само че не се вижда. Невидима е.

Така, значи, на пост са три. Решавам да направя пълна обиколка на лагера и ха, долавям още едно жужене, още една невидима Ловджийка. Стават четири.

Заобикалям я и се връщам към първата, която се вижда. Намирам си едно местенце, от което мога да я наблюдавам, и ставам видим. След около час чувам стъпки, появява се пета Ловджийка. По-възрастна. Приближава се до другата и двете си разменят няколко думи. По-младата кима и се отправя към лагера. Не виждам пламъците, нито пушека от огъня, но по мои сметки той трябва да е на около трийсетина метра от тук. Възрастната Ловджийка изглежда спокойна, но не е разсеяна, личи си, че има опит. Вече е към полунощ и тя сигурно е уморена, ала не спира да се оглежда, в един момент погледът ѝ като че ли се спира върху мен и сърцето ми се разтупква. Дали ме е забелязала?

Не помръдвам. Не ми се вярва да ме е забелязала. С нищо не съм се издал. На разстояние съм, добре скрит, макар и да не съм невидим. Не бива да мърдам. И най-слабото шумване би привлякло вниманието ѝ. Ако сега стана невидим, това би могло да промени сенките около мен и това да ме издаде.

Струва ми се, че дишането ми отеква прекалено силно, мъча се да се успокоя.

Чакам.

След миг тя отмества поглед. Продължава да оглежда наоколо, бавно и внимателно, не ме е забелязала. Случайно е погледнала към мен.

Трябва да реша какво да правя. На пост са четири. Това означава, че Ловджийките са най-малко шест, но по-вероятно е да са повече. Знаят, че някой е убил двама от другарите им. От моите следи са разбрали, че убиецът е действал сам и е използвал нож. Дали знаят, че съм аз? Сигурен съм, че ако беше тук, Силия щеше да ме перне по главата и да извика: „Естествено, че знаят!“.

Това означава, че те се надяват да се върна. Следователно това е капан. Отново чувам гласа на Силия в главата си: „На идиот ли се правиш? Две видими, две невидими. Искат да те заблудят, че отрядът им е по-малък“.

Най-обикновен капан. Само дето не знаят, че мога да долавям жуженето от мобилните им телефони.

Какво ли друго не знаят за мен? Знаят, че съм изял сърцето на баща ми, намерили са тялото му. Следователно знаят, че съм взел дарбите му. Знаят какви са те, но няма как да знаят кои от тях съм овладял. Вероятно допускат, че едва ли съм ги овладял всичките. Сигурно смятат, че постепенно ще успея и затова колкото по-рано ме заловят, толкова по-добре. Очевидно предпочитат да ме убият, вместо да ме пленят. Това определено е капан.

А кой е другият при тях? Дали е Аналис? Сигурно знаят, че искам да я открия. Може да си мислят, че ще се опитам да я спася. Може да са я заловили след битката.

Ако е капан, най-добре да си вървя. Но ако Аналис наистина е там...

Издирвам я от месеци. Не мога да пропиляя този шанс.

Възможностите пред мен са няколко:

Първа възможност: тръгвам си. Връщам се в лагера, известявам Грейторекс и тя изпраща отряда си да приложи на практика това, на което ги е обучила досега. За два дни ще стигнат до тук, ако се постараят. Може да стане. Но също така е възможно дотогава Ловджийките да са си заминали и Аналис заедно с тях. Възможно е също така Грейторекс изобщо да не се съгласи да ги нападне. Може да заяви, че рискът не си струва, и да предпочете да премести лагера.

Втора възможност: оглеждам лагера, без да нападам. Проверявам дали Аналис е там. Това е една нелоша възможност. Мога да стана невидим, да мина покрай Ловджийките на пост, да вляза в лагера и после по същия начин да си тръгна. Ако Аналис не е тук, ще известя Грейторекс. Или направо ще си тръгна. А ако Аналис е тук...

Трета възможност: нападам. Досега не съм нападал повече от четири Ловджийки накуп. Те могат да стават невидими, но не обичат да го правят по време на схватка, за да не се прострелят една друга. Лесно мога да убия една-две и после да си тръгна. Ако са много повече, ще избягам, те ще ме преследват и аз ще им видя сметката една по една. Има само едно момиче, което може да се мери по бързина с мен. Само че, ако това е капан, Ловджийките вероятно са подбрани със силни дарби, които могат да използват срещу мен, а аз нямам никаква представа какви са те. Най-много ме е страх от дарбата на Силия: пронизителния писък, който ме парализира и ме прави напълно незащитен. Не съм сигурен дали ще мога да остана невидим, ако използват нещо подобно срещу мен.

Така, да нападам, е лудост, да проникна в лагера, е рисковано, разумната възможност е да си тръгна.

Работата е ясна. Решението е взето. Нападам.

ТРЕТАТА ВЪЗМОЖНОСТ

Може и да съм луд, но не съм самоубиец, ще атакувам в най-тъмния, най-студения час на нощта, като партизанин. Минават няколко часа, ръцете ми изтръпват, не ги усещам, а това не е добре, отдръпвам се между дърветата и тичам насам-натам десетина минути, за да се стопля, да загрея. Знам какво трябва да направя, да отстраня Ловджийките една по една, безшумно и бързо. Трудна задача, тъй като две от тях са невидими, но кой си пада по лесното? След като се справя с тях, ще вляза в лагера и ще видим какво ще стане там. Трябва да съм

бърз, но спокоен. „Стегни се и мисли“, би казала Силия. Аз обаче казвам: „Избий ги бързо“.

Отново съм на моето си местенце сред дърветата, наблюдавам Ловджийката на първия пост. Тя е старо куче, сто на сто е добър боец. Не бива да ѝ дам възможност да се окопити.

Поемам си дълбоко дъх, представям си хладен въздух, проверявам дали съм станал невидим и след това пристъпвам към нея, като внимавам да не вдигам шум. Вече съм близо. Феърборн е в ръката ми. Ловджийката е пред мен, леко вдясно, гледа право към мен. Крачка напред и прорязвам гърлото ѝ, с другата ръка подхващам тялото. Тя се опитва да ме удари, устните ѝ потрепват, но вместо думи бликва кръв.

Пускам я внимателно на земята, все едно е спящо бебе, и се ослушвам. Не се чува нищо, прокрадвам се между дърветата към следващата, невидимата, улавям жуженето от телефона ѝ и забавям крачка. Жуженето е силно, но не ми показва къде точно е тя. Застивам и се ослушвам, искам да доловя някакъв друг шум, какъвто и да е, дъх, движение. Само че няма нищо, освен силното жужене на телефона.

Пристъпвам напред. Тъмно е, но различавам смачкана папрат и следите от ботушите на Ловджийката. Още една малка крачка с протегнати напред ръце. Феърборн ми помага. Усеща я. Жадува за кръвта ѝ.

Оставям го той да насочва ръката ми. Феърборн напъва, знам, че съм на милиметри от нея. Замахвам рязко във въздуха на нивото на гърдите. Кинжалът е толкова остър, че връхната дреха, кожата и костите не оказват никакво съпротивление, усещам топла кръв по пръстите си, дясната ми ръка намира устата на Ловджийката и заглушава стона, насочвам Феърборн надолу, разкъсвам плат и плът. Върху лявата ми ръка се изсипват топли, хлъзгави вътрешности. Ловджийката се появява пред очите ми, гърчи се на земята, клякам до нея и запушвам устата ѝ, за да заглуша стонове. Млада жена, в средата на двайсетте.

Избърсвам ръка в дрехите ѝ, рискувам за миг-два да стана видим и почиствам и Феърборн, сега трябва да съм още по-бърз. Тук се забавих и вдигнах малко шум, ако са достатъчно опитни, другите Ловджийки сигурно са го чули. Не бива да им дам възможност да събудят останалите.

Трябва да проникна в лагера.

Старая се да се движа бързо и безшумно. Огънят почти е угаснал, но жарта свети ярко, различавам три силуета на земята, спят. Малко по-встрани, под едно голямо дърво, има още една Ловджийка и до нея, вързана към дървото, е пленничката, с качулка на главата, със сигурност е жена, дребна и слаба. Трябва да си събера ума. Така, четири Ловджийки тук, две на пост, пленничката.

Прерязвам гърлото на най-близката спяща Ловджийка, тя обаче мърда, рита, трябва бързо да приключа със следващата. Вече не ме е грижа дали вдигам шум. По-важното е да съм бърз, спящите се събуждат, но още не могат да се ориентират какво става. Следващата Ловджийка се надига, бутам я по гръб и забивам кинжала в шията ѝ, едновременно с това пристъпвам към третата, само че втората не се предава, сграбчва ме за крака, държи се, макар от гърлото ѝ да шурти кръв. В ръката ѝ се появява пистолет, тя стреля. Аз все още съм невидим, навеждам се рязко и куршумът минава на сантиметри от мен, стоварвам ритник в лицето ѝ и се претъркулвам настрани.

Четири от Ловджийките са мъртви, остават още четири, настава суматоха. Ловджийката до пленничката е станала невидима, но я чувам как крещи, вика тези, които са на пост. Онази до огъня е извадила пистолет. Прибирам Феърборн в ножницата и мятам светкавици към двете Ловджийки. Тази до огъня се разкрещява, от дрехите ѝ се вдига дим, скачам към нея, кинжалът е отново в ръката ми и сам знае къде да се забие, в корема, и след това да се вдигне нагоре. Ловджийката изпищява отново, острието проблясва и писъкът секва. Отеква изстрел, пускам мъртвата Ловджийка и се изтърколвам настрани.

Пет мъртви. Заставам приклепнал. Шестата Ловджийка, която пазеше пленничката, е невидима и се движи. Не спира да стреля, не мога да преценя къде се намира. Просвам се по корем на земята и застивам.

Стрелбата спира. Ръцете ми са хлъзгави от кръвта, Феърборн обаче е доволен. Усещам го как трепти, копнее за още кръв. Остават още три живи Ловджийки. И пленничката. Поглеждам към нея. Не е помръднала, лежи на земята. В този миг си давам сметка, че вече не съм невидим. По дяволите! Съсредоточи се! Мисли за въздух! Поглеждам ръката си, отново съм невидим. Извадих късмет, че не ме забелязаха, добре, че е тъмно и лежа на земята, така или иначе, вече отново съм невидим.

Встрани отеква вик: „Втори!“, този, който изкрещя, се приближава към мен от дясната ми страна. Това е някаква заповед, парола за нещо, което са заучили предварително. Трябва да се измъкна от тук!

Хуквам наляво колкото се може по-тихо, но не съм направил и три крачки и мускулите ми се вцепеняват, първо краката, след това ръцете и стомахът. Падам на колене. Опирам чело в земята. Опитвам се да си поема дъх. Лошо ми е, ще повърна. Това е някаква магия. Доста силно ме удари, но не колкото пищенето на Силия. Мога да се справя, ако се лекувам.

Жуженето от лекуването изпълва главата ми, хуквам към дърветата. Почти съм стигнал до тях, но тогава вцепеняването ме застига отново. Падам на колене, край мен свистят куршуми, претъркулвам се, после пак, мятам светкавици. Удрям се в едно дърво, излекувам се, скачам на крака, Ловджийките не спират да стрелят, отекват заповеди, претъркулвам се настрани и мятам светкавици една след друга, с всички сили. Жуженето от лекуването като че ли ми помага, едновременно съм ядосан и изплашен. Тичам около поляната, мятам светкавици и бълвам пламък, някой изпищява, стрелбата не спира, но вцепеняването го няма. Няма го.

Оглеждам поляната и дърветата около нея. Не мърдам, дишам учестено, уплашено. Трябва да се успокоя. Трябва да остана невидим. Струва ми се, че съм успял да поваля онази с вцепеняването, защото него вече го няма. След това я виждам, изненадващо близко е, лежи зад едно дърво, ръката ѝ сочи към мен, очите ѝ са отворени.

Остават още две.

Нещо изшумолява вдясно от мен. Изпращам натам една светкавица. Най-силната, на която съм способен. Едновременно с това се шумгам между дърветата. Отново започват да стрелят. Хвърлям се по очи на земята.

Тишина.

Чакам.

Чакам.

Ако са мъртви, трябва да са станали видими. Надигам глава.

Нищо... не, не е нищо. Дим. Различавам седмата Ловджийка. Не е мъртва, коленичила е на земята. Дрехите ѝ са овъглени. Дясната ѝ

ръка е провиснала, лявата едва държи пистолета. Ловджийката се оглежда замаяно.

В този миг последната Ловджийка се появява зад нея. Малко подалече е, не виждам лицето ѝ. Тя лежи на земята.

Мъча се да се съсредоточа върху това, да остана невидим — вдишвай бавно, мисли си за въздух, — после се приближавам да огледам проснатата на земята Ловджийка. Лицето ѝ е почерняло и обгорено. Очите са отворени. Определено не се преструва. Ставам видим.

Коленичилата Ловджийка диша тежко. Пристъпвам към нея, така че да ме види, тя се опитва да вдигне пистолета си. Феърборн прерязва гърлото ѝ. Още кръв по ръцете ми. Още един труп.

Пленничката лежи все така свита на земята. Глезените ѝ са закопчани с белезници, завързани за дървото. Ръцете ѝ са стегнати със свинска опашка. На главата ѝ е метната качулка, вързана около врата, отдолу се показват руси коси.

Целият треперя. Поемам си дъх, после пак и пак.

Ръцете ми лепнат от кръвта. С едната стискам здраво Феърборн, с другата хващам пленничката за рамото. Тя се опитва да се отскубне, но не крещи. Прорязвам въжето около качулката, не ми пука, че върхът на кинжала боцва кожата. Това е най-малкото, което Аналис заслужава. Дръпвам качулката.

Русата коса скрива лицето. Косата на Аналис?

В тъмното ми е трудно да преценя.

Тя отмята глава. Устата ѝ е запушена, очите на пленничката са вперени в мен. Ококорени от страх сини очи, в които плуват сребристи искрици. Очи на Бяла вещица.

Ръцете ми се разтреперват още повече, треперят от бяс и гняв, едва удържам Феърборн, забивам го ядосано в земята и ѝ обръщам гръб.

ПЛЕННИЧКАТА

Разритвам всичко, което ми попадне пред очите — огъня, някаква раница, спален чувал, — не спирам да ругая. Успявам да се съдържа да не сритам най-близкия труп, но продължавам да ругая и да вилнея из скапания им лагер. Накрая се отправям обратно към пленничката, макар да не съм сигурен дали съм се успокоил, може би

съм още по-ядосан, не съм на себе си. Не я знам коя е, но със сигурност не е Аналис.

Момичето ме зяпа. Страхът се е поотекъл от очите ѝ и тя се опитва да каже нещо, въпреки че устата ѝ е запушена, но ще почака, сега не ми е до нея. Оставям я, намирам една манерка и измивам ръцете си, след това измивам и Феърборн. През цялото време не спирам да ругая. Ругаенето ме успокоява.

Обикалям да видя дали няма да намеря нещо полезно в лагера, полезно за мен и за Грейторекс. Пълно е с боклуци, само че няма никакви указания, няма планове, няма заповеди. Натъпквам в една раница одеяло, вода, храна, ножове, пистолети и пълнители. Добавям въже, свински опашки и някакви ключове, сигурно ключове от белезниците на пленничката. Аптечка. На мен лекарства не ми трябват, но някои в Съюза не могат да се лекуват бързо.

Посягам да взема раницата и се оказва, че не мога да я вдигна. Изваждам половината пистолети, одеялото, аптечката, изливам водата, но прибирам манерката, пълнителите и храната. До един спален чувал край огъня се въргалят дрехи. Вземам един полар и едно яке и се връщам при пленничката. Тя е седнала. Гледа ме. Хвърлям якето и полара в краката ѝ, навеждам се и дръпвам превръзката от устата ѝ.

— Благодаря. Благодаря. Мислех... Мислех, че ще ме убият.

Мятам ключа на земята пред нея.

— Свали белезниците.

— Да, да. Благодаря. — Тя посяга към ключовете, после пита: — Ще срежеш ли свинската опашка?

— Свали белезниците. Път ни чака.

Докато тя се занимава с белезниците, аз се мъча да се сетя дали не съм пропуснал нещо. Оглеждам телата за татуировки. В Съюза забелязахме татуировките преди няколко месеца, точно преди ББ. Те показват кои Ловци могат да стават невидими. Някаква извратена магия на Уолънд. Да, всички Ловджийки тук имат татуировки. Черни кръгчета на гърдите, точно над сърцето.

Връщам се при пленничката, тя се е изправила, разтрива краката си. Срязвам свинската опашка, пристягаща ръцете ѝ. Китките ѝ са разранени. Облечена е с тънка блуза. Сигурно умира от студ.

— Благодаря — казва тя.

Посочвам гърдите на трупа до нас и питам:

— Ти имаш ли такава татуировка?

— Не.

Гледам я изпитателно.

— Какво? Искаш да провериш ли?

Чакам.

Тя изругава под нос и вдига блузата.

Тялото ѝ е кльоцаво и адски бяло. Но няма татуировка.

— Не съм от тях. Опитвах се да се присъединя към Съюза — казва тя и смъква блузата.

— Трябва да тръгваме. Облечи ги — посочвам якето и полара. — Да се постоплиш малко.

Тя се подчинява. Якето ѝ е огромно.

Изваждам една свинска опашка от раницата и връзвам ръцете ѝ на гърба. Пръстите ѝ са ледени.

Тя си мълчи, после се обръща към мен и кротко пита:

— Защо ме връзваш? На ваша страна съм. Бях тяхна пленничка.

— Така твърдиш ти.

Тя отстъпва крачка и отвърща:

— Добре, ясно е, че не ме познаваш, но виж ме. Нищо не мога да ти направя.

— Така твърдиш ти.

Чудя се каква ли е нейната дарба. В последния момент грабвам качулката, парцала, с който ѝ бяха запушили устата, и въжето и ги пъхам в джоба на якето ѝ.

— Няма да ти трябват — обажда се уплашено тя.

Обикалям пак лагера. Вече се развиделява, не откривам нищо интересно. Мятам раницата на гърба и се връщам при момичето.

— Тръгваме.

— Къде отиваме?

— Натам — отвърщам аз и я побутвам накъде да върви.

Тя се олюлява, после тръгва пред мен.

— По-бързо! — заповядвам аз.

Тя ускорява ход. Върви сковано, виждам, че ѝ е трудно заради вързаните ръце. Да се оправя.

Половин час по-късно тя отново започва да се влачи и се налага да я сръгам.

— Ти си от Съюза, нали? — обажда се тя. — При тях ли отиваме? Искан да се присъединя към тях, но Ловците ме хванаха.

— И пак ще те хванат, ако не се размърдаш.

— Не може ли да ме развържеш?

— Мога да ти запуша устата, ако това ще ти помогне.

Тя млъкна и започва да върви малко по-бързо.

След около час тя отново клюмва и колкото и да я пришпорвам, ругая и ръчкам, явно няма повече сили. Спираме. Давам ѝ да пие вода и поднасям към устата ѝ парче шоколад, налапва го лакомо и едва не захапва пръста ми.

С пълна уста измърморва:

— Не ми даваха нищо за ядене!

Оставям я да почине десетина минути, след това се обаждам:

— Хайде, ставай. Продължаваме.

— Не мога.

Решавам да пробвам друг подход.

— Аз тръгвам. Отивам в лагер на Съюза. Може да дойдеш с мен или да останеш тук и Ловците отново да те хванат.

Тръгвам.

Естествено, тя се затътря след мен. Не вървя бързо, вече ми е ясно каква скорост може да поддържа, но правя кръг да огледам дали не оставя някакви следи откъде сме минали. Не намирам нищо.

След няколко часа тя отново започва да изостава. Няколко минути по-късно я губя от поглед. Спирам и чакам, не се появява.

Мамка му!

Да се върна ли?

Връщам се.

Не е много назад, коленичила е на земята. Поглежда ме, по бузите ѝ се търкалят сълзи, тя прошепва:

— Уморена съм.

— Стегни се. Не бива да спираме.

Опитва се да се надигне, но краката не я слушат, а с вързани ръце не може да пази равновесие.

Мамка му!

Правя крачка към нея и я издърпвам да стане. Лека е като перце.

— Пред нас има поток. Там ще починем и ще пием вода. — Срязвам свинската опашка и добавям: — А си опитала нещо... каквото

и да е... ще ти прережа гърлото.

Тя кима няколко пъти и мънка:

— Благодаря, благодаря.

Нямам представа още колко път има до потока. Знам, че на идване прекосих два и известно време се движех по течението на втория. Потегляме отново, бавно, тя твърди, че е добре.

Най-сетне стигаме до потока. Водата тече едва-едва, но е чиста. Пълня манерката и гледам как момичето я пресушава. Изваждам още един шоколад и й го давам.

Този път тя го изяжда по-бавно. След това казва:

— Аз съм Дона.

— Приятно ми е, Дона. Аз съм Фреди.

Тя се усмихва леко. Много добре знае, че не съм Фреди, но дали знае кой съм?

Надигам се.

— Потегляме, Дона.

— Мислех, че ще останем да пренощуваме тук.

— Има още няколко часа, докато се стъмни. Продължаваме.

Слънцето се скрива и аз казвам на Дона:

— Това място не е лошо. Ще нощуваме тук.

Тя не отговаря, направо се свлича на земята. Изминали сме голямо разстояние, но за Ловците то е нищо, могат да ни настигнат за по-малко от ден. Личи си, че Дона е издръжлива и тялото й е във форма, само че явно от доста време не се е хранила като хората.

Студено е, а тя трябва да пази силите си за вървенето, затова паля огън и приготвям от храната, която взех от Ловджийките. Тя изяжда две консерви. Не съм сигурен дали отново да вържа ръцете й, но решавам да не рискувам. Дона не възразява, килва се на една страна и заспива. Хвърлям дърва в огъня и се връщам по обратния път да проверя дали някой не ни преследва.

Тичам между дърветата, от време на време спирам и се заслушвам, мъча се да доловя стъпки или жужене от мобилен телефон. Въпреки тъмнината се движа доста бързо. Не виждам много хубаво, но усещам пътя. Изминавам половината разстояние до лагера на Ловджийките, без да забележа нищо. Какво щях да направя, ако съм на мястото на Джесика, моята заварена сестра, която е начело на Ловците?

Щом узнае за нападението, Джесика ще разбере, че вече мога сам да се справя с осем Ловджийки. Затова ще реши да изпрати по петите ми много повече от осем. Ще се досети, че сме се насочили към лагер на Съюза, и затова ще мобилизира голям отряд. Може би ще ѝ трябва малко време, поне един ден, за да събере достатъчно Ловци. Ние не сме оставили ясни следи, но те са Ловци, лесно ще ни проследят. Разполагаме с един ден преднина, ден и половина, ако имаме късмет. Не е кой знае какво. След като заведе Дона в Трети лагер, Грейторекс ще трябва да реши дали да останем и да се приготви за схватка с Ловците, или да премести лагера. Тя най-вероятно ще предпочете да се оттеглим.

Връщам се още по тъмно и разпалвам огъня. Дона спи. В гората е тихо. Лягам и затварям очи. Нуждая се от няколко часа сън.

С Аналис сме в някаква гора. Тя тича напред, аз я гоня, играем си. Тя се смее, свърва настрани, първоначално се преструвам, че не мога да я настигна, но когато наистина се опитвам да я хвана, тя ми се изплъзва, дори не мога да я докосна, Аналис се смее, присмива ми се. Ядосвам се, хуквам след нея, ала тя с лекота увеличава разстоянието между нас, не спира да се смее и това ме вбесява, изваждам Феърборн и започвам да ругая, изведнъж тя се изправя пред мен и казва: „Ти си моят принц. Ти ме спаси“. Аз обаче съм толкова ядосан, че я пробождам, забивам Феърборн в гърдите ѝ, стискам с всичка сила кинжала.

Събуждам се и отварям очи. Ранна утрин. Ръката ми е изтръпнала и боли.

Обръщам се и виждам, че Дона ме гледа.

— Лош сън? — подхвърля тя.

— Има ли други?

Тя се усмихва за миг, свежда поглед и тихо отговаря:

— Не.

Тръгваме. Дона изглежда поукрепнала. Едва ли се е напивала, докато е била в плен на Ловците. Не ме интересува дали е някаква романтичка, решила да се прави на борец за свобода, агент на Ловците или нещастна Бяла вещица, чиито родители са в лагера на Соул. Грейторекс да се занимава с това.

През целия ден се движим доста добре, вървим с равномерно темпо, спираме често, но само за по няколко минути. При една от

почивките давам на Дона последния шоколад, тя го взема, разчупва го надве и ми предлага половината.

— За теб е — казвам аз.

— Благодаря.

— Не го правя от добрина, а от пресметливост. До довечера няма да ядем нищо, нуждаеш се от калории.

Тя се усмихва пак за миг и кима.

— Добре.

След това добавя:

— Ловджийките, които ме хванаха, бяха ужасни... Отвратителни. Надянаха ми качулка, запушиха ми устата и след това все едно ме забравиха. Чувах ги как си говорят. Казаха, че са заложили капан за някой си Натан. Той е известен. Синът на Маркус. Наполовина Бял, наполовина Черен. Бил убил много Ловци. Но срещу тях нямал никакъв шанс. Две от тях били от специалните части. Нарочно щели да направят така, че да изглежда, все едно са само четири Ловджийки, и да го подлъжат да ги нападне. Само че всички можели да стават невидими и една от тях притежавала особена дарба, която те кара да се вцепениш от болка, а друга можела да ослепява противника си. След като го хванели, щели да го отведат заедно с мен пред Съвета и най-вероятно там щели да ни екзекутират и двамата. — Поглежда ме, после отмества поглед. — Този Натан явно е голям гадняр, но щом е в Съюза, аз се радвам, че не е попаднал в капана на Ловджийките, и съм ти много благодарна, че ти ме намери и спаси, Фреди.

Вдигам ръка към лицето, за да скрия усмивката си.

— Аха.

— Както и да е, знам, че не ми вярваш, не те виня за това. Разбираемо е. Но това не означава, че не съм ти благодарна.

— Споменаха ли за други Ловци наоколо?

— Не. Не са казвали нито че има, нито че няма. На няколко пъти говориха за „лагера“ и за заповедите, които са получили от там, но нямам представа колко близо е той.

— Да вървим. Където и да е този лагер, със сигурност сме прекалено близо до него.

Потегляме отново. Още е следобед, но е мрачно. Завалива дъжд, мъчи се да го обърне на сняг. Дърветата ни предпазват донякъде, само

че е кално, мокро и студено. Ако не бях с Дона, вече щях да съм при Гейбриъл, с нея обаче ще се влачим до лагера ни чак до утре вечер. А в калта няма как да не оставяш следи.

Стъмва се, намирам място да лагеруваме. Дъждът спря, но всичко е мокро. Най-малко мокротото и кално място е под едно голямо дърво. Сядаме там на сушина, само че Дона започва да трепери.

— Да съберем дърва за огън. Хайде, раздвижи се — казвам аз и я издърпвам да стане.

— Нямам сили. По-добре да те чакам тук.

— Няма да стане. Трябва да ми помогнеш, а и да се пораздвижиш, докато запалим огъня.

Тръгваме да обикаляме заедно, Дона помага, събира цял наръч съчки.

— Прекалено са мокри — отбелязвам аз.

— Все е нещо — отвръща тя, като гледа празните ми ръце. — Ще ги занеса.

Оставям я да се отдалечи и продължавам да търся. Пак започва да вали, още по-силно, давам си сметка, че няма смисъл да се мотая повече. Няма да намерим сухи дърва.

Отправлям се към сушината под голямото дърво. Дона се е надвесила над раницата, ръката ѝ е вътре. Някои неща са извадени. На земята лежи пистолет. Втурвам се към нея, мятам светкавица на педя от нея. Тя се свива.

— Какво правиш? — изкрещявам аз.

— Търся храна! Умирам от глад.

Задъхал съм се. Тя ме гледа ококорено.

— Просто съм гладна. Мислех, че може да има още шоколад.

Изругавам, хващам ръцете ѝ и ги пристягам със свинска опашка зад гърба ѝ.

— Да не си посегнала отново към нещата ми!

Напълвам отново раницата, като се опитвам да поизчистя калта. Пълнителите са най-отдолу. Пистолетите не са заредени. За пълнителите ли ровеше Дона? Или наистина е търсела храна?

Подреждам най-сухите клонки една върху друга и избълвам една топка огън от устата, за да ги запалия. Дона се дръпва уплашено. Огънят едва мъждука. Изсипвам пакетче готова супа в хладката вода. Отвратителна е, но я изяждам, след това приготвям една и за Дона.

Тя не говори, само няколко пъти се извинява. И аз не ѝ говоря, връзвам я за дървото и се отправям да проверя дали някой не ни преследва. Не откривам нищо. Връщам се край огъня, будувам цяла нощ. Не спира да вали. Призори приготвям по още една супа, като се мъча този път да кипна водата. Телешко варено за закуска. Срязвам свинската опашка и сипвам на Дона.

— Благодаря. — Тя ме оглежда крадешком. — Повече няма да правя глупости. Съжалявам.

— Млъкни.

— Фреди, наистина...

— Млъкни!

Дона мълчи, поглеждам я и виждам, че отново плаче. Стъпквам огъня, дръпвам я да се изправи и потегляме отново. Студено и мокро е, единствено вървенето ни помага да се стоплим. Добро поне, че Дона не изостава и мълчи.

Следобедът стигаме до лагер Три и половина. Гейбриъл го няма, не се е вясвал тук от няколко дни поне, тъй като пепелта в огнището е студена, моите петдесет и две камъчета са разпилени в калта. Сигурно е в Трети лагер при Грейторекс. Чака ме там. Така иска да ме накара да отида да поговоря с Грейторекс. Така или иначе, аз точно това възнамерявах да направя.

Дона е седнала край угасналия огън.

— Десет минути — казвам аз — и потегляме.

— Мислех, че ще нощуваме тук.

— Не си познала.

— Уморена съм.

— И аз.

— Далече ли е?

Тя се усмихва и ме поглежда, сигурно си дава сметка, че звучи като малко дете.

— Скоро ще стигнем в лагера на Съюза.

— Наистина ли? — Дона се поободрява, след това присвива очи подозрително. — Колко скоро, след час или след ден?

— С моята скорост за около час. С твоята — към три дни.

Раменете ѝ увисват, но тя казва:

— Благодаря, Фреди. Задето ме взе със себе си. Можеше да ме оставиш там.

Пийвам вода и ѝ подавам манерката.

— Млъкни и пий.

Тя отпива, после пак започва:

— Фреди...

— Ще престанеш ли да ме наричаш „Фреди“?

Дона се усмихва.

— Щом искаш. А и не ти отива. Със сигурност не си Фреди. — Отпива отново, след това добавя тихо и предпазливо: — Но дори и да беше избрал по-подходящо име, пак щях да се досетя кой си. Ти наистина си известен. И не те лъжа. Наистина се радвам, че се появи, и съм ти благодарна... Натан.

— Аха.

Тя поклаща глава.

— Известен си с това, че си син на Маркус. Че си нечистокръвен. Носи ти се славата колко си лош... И гаден.

— Опитваш се да ме ядосаш ли?

— Опитвам се да си говоря с теб.

Дона пак се усмихва.

— Не си падам по говоренето. И наистина съм гаден. Понякога и лош. От теб зависи как ще се държа и какво ще ти направя. Затова ти предлагам да млъкнеш и да се размърдаш.

— Предпочиташ да си гаден, нали? Така ти е по-лесно.

— Баща ми щеше да ти пререже гърлото още в лагера. Ловците щяха да те измъчват и убият.

— Искаш да кажеш, че ти си добрият, така ли?

— Не го забравяй.

— Няма. Съгласна съм, ти ме спаси и съм ти благодарна. Обаче ти отива да си гаден.

— Все още мога да ти запуша устата. Запушената уста ти отиваше.

Тя се размива с глас.

— Ето това имах предвид. Обичаш да се правиш на гаден.

— Пести си дъха, ще ти трябва за пъшкането нагоре. Да вървим.

Дръпвам я да стане и отново тръгваме.

ОТНОВО В ЛАГЕРА

Стигаме до Трети лагер по тъмно, отново вали. Мярвам едно момиче на пост пред нас и отдалече подвиквам:

— Натан съм! Паролата е: „Поясът на Орион“.

Вляво от мен просвистява куршум и се забива в едно дърво.

Събарям Дона на земята и се претъркулвам надясно. Ставам невидим и се втурвам към девойката на пост, блъскам оръжието нагоре и го изтръгвам от ръцете ѝ, след това я повалям на земята. Тя понечва да се надигне и аз я удрям с приклада, девойката отново пада, от носа ѝ рукав кръв.

Задъхал съм се и вече не съм невидим. Момичето ме зяпа. Явно е от новите, за първи път я виждам.

Грейторекс тича към нас, взела ме е на прицел с пистолета си, но не стреля, заповядва на постовите:

— Докладвайте!

Вдясно от мен се появява още една девойка, вляво — друга. Всички са се прицелили в мен. Аз съм насочил оръжието към момичето в краката ми, което въпреки счупения си нос се обажда:

— Грешна парола! Грешна парола!

Грейторекс пристъпва към мен, пистолетът ѝ е на педя от главата ми.

— Каква е паролата?

— Не знам. Сменили сте я и никой не ми е казал.

— Защо тогава нападаш постовия?

— Тя стреля по мен!

— Ако не ми докажеш, че наистина си Натан, ще те застрелям.

— Какво искаш, да стана невидим, да мятam светкавици, да бълвам огън и да ви избия? Това достатъчно доказателство ли ще е?

Гейбриъл се появява тичешком, оглежда обстановката и пита:

— Какво става?

Грейторекс отговаря:

— Този тук твърди, че е Натан. Може и да не е.

— О, я стига, Грейторекс!

Не ми се вярва да говори сериозно, но пък още ме държи на прицел.

Гейбриъл се обажда:

— Ругае досущ като Натан, но това е по силите на всеки необразован идиот.

Изругавам го и него, не съм сигурен дали се шегува, или не.

— Кажи й, че съм аз, Гейбриъл!

Той се приближава, докосва ме по гърдите, вглежда се в очите ми и подхвърля:

— Наистина ли си ти?

След това се притиска към мен, устните му почти докосват ухото ми, усещам дъха му.

— Доста време те нямаше. Къде се губиш? — прошепва той.

Завъртам леко глава, косата му погалва устните ми, и измърморвам:

— Раниха ме, по дяволите, загубих се, мамка му, и покрай другото изкатерих проклетия Айгер.

— Доста близо, но не е съвсем точно...

— Придържам се към духа, не към буквата.

Гейбриъл се обръща към Грейторекс.

— Той е. Но ако искаш, пак може да го застреляш.

— Изкушавам се — отвърща Грейторекс, само че сваля оръжието.

Момичето в краката ми се опитва да се надигне, аз слагам крак отгоре й.

— Ти не мърдай, за малко да ме убиеш.

Грейторекс прави крачка към нас и се обажда:

— Ти не даде вярната парола, Натан. Тя просто си вършеше работата.

Подавам й оръжието, което отнех от девойката на пост, и казвам:

— По-добре го насочете към онази там. — Обръщам се и посочвам Дона, която се приближава със смутена усмивка, ръцете й още са вързани на гърба. — Намерих я в лагера на едни Ловджийки. Беше вързана, твърди, че иска да се присъедини към Съюза, но може да е техен агент. Така или иначе, ти й бери грижата. Аз имам нужда от храна и сън.

— Чакай! Попаднал си на лагер на Ловджийки, така ли? Къде?

— На два дни път от тук.

— Ще те проследят.

— Онези там няма да могат, тъй като са мъртви, но да, ще дойдат други.

Грейторекс мълчи, макар да съм сигурен, че едва се сдържа да не ме наругае. Заповядва на девойките да огледат околността и след това се залавя с Дона, а аз и Гейбриъл се отправяме към лагера.

Нуждая се от малко спокойствие, искам да се отпусна, но щом влизаме в лагера, отново се напрегам. Лагерът представлява няколко редици палатки с изскочили пред тях въоръжени девойки, които ме гледат изпод вежди. Забавям крачка, Гейбриъл се привежда към мен и подхвърля:

— Чули са изстрела. Нормално е да са притеснени.

— Стрелбата беше по мен. Как се чувствам аз според теб?

— Ела да седнем до огъня. — Гейбриъл ме бута на земята и се отпуска до мен. — Спокойно. Просто си превъзбуден.

Седя и се вирам в огъня, Гейбриъл е до мен, телата ни се докосват. Казвам тихо:

— Мислех, че е Аналис, пленничката в лагера на Ловджийките. Но не беше тя, а Дона.

Хвърлям поглед към девойките, които са се скупчили в групичка, някои продължават да ме зяпат.

— Трепериш, Натан.

— Гладен съм. И гроги.

И това наистина е част от обяснението.

— Да ти донеса ли нещо за ядене?

— След малко.

Седим и гледаме огъня още известно време, след това Гейбриъл отива да потърси храна. Връща се с пакетче готова супа, не е лоша, а и поне е топла. Вече не треперя.

— Опитай се да поспиш, аз ще съм тук — казва Гейбриъл.

Излягам се и още известно време се вирам в огъня.

Около мен развалят лагера. Девойките се щурат насам-натам, а аз седя на земята и ям каша или поне си мисля, че е каша, нещо лепкаво и на буци, което изгребвам от очукана тенджерата.

— Потегляме — обажда се изскочилият отнякъде Гейбриъл.

Току-що се е съмнало, но съм сигурен, че според Грейторекс ужасно сме закъснели.

Подавам му тенджерата.

— Искаш ли? Отвратително е.

Той поклаща глава.

— Вече ядох.

— Къде беше?

Опитвам се да не звуча като сърдито дете. Той беше обещал, че ще остане до мен, а когато се събудих, го нямаше. Грейторекс седеше на мястото му.

— Гейбриъл ме помоли да поговоря с Дона.

— А ти какво я помоли в замяна?

Подозирам, че я е помолил да постои до мен, да ме наглежда, все едно съм бебе. Той ме поглежда в очите и сериозно заявява:

— Казах й, че сънуваш кошмари, и да те събуди, ако започнеш да крещиш или да плачеш.

Изругавам го и Гейбриъл добавя:

— Спокойно, помолих я само да ме извика, като се събудиш.

Хвърлям тенджерата в огъня, наистина се държа като сърдито дете. Вярно, че сънувах нещо, не от кошмарите, от които се събуждам треперещ и разплакан, но той няма откъде да го знае.

— Ще ми кажеш ли къде беше, след като ме заплаши с Феърборн и си тръгна от лагера?

— Не биваше да го правя.

— Да.

— Бях... Два дни преди това бях попаднал на двама Ловци. Убих ги.

Разказвам му всичко, за капана и Дона. Не влизам в подробности, няма да му е трудно да си представи колко гадно е било. Гейбриъл се обажда:

— Грейторекс искаше да чуе мнението ми за Дона.

— И?

— Изглежда, не се преструва. Мислиш ли, че е техен шпионин?

Свивам рамене.

— Нали ти ми каза, че шпионите не носят табелки, на които пише „Аз съм шпионин“?

— Да, май така ти каза. Колко съм умен, а?

— И какво ти каза Дона, умнико?

— Че е избягала от Англия преди няколко седмици, тъй като там положението е станало напечено. Арестували майка й. Баща й бил умрял преди няколко години. Тя се прехвърлила във Франция и после се насочила насам.

— Само това?

— Това е основното. Доста е бърлива. Като че ли не крие нищо. И за теб доста говори. Харесва те.

— Спасих живота й... изтръгнах я от лапите на злото.

Мълчим известно време, после Гейбриъл се обажда:

— Тя каза, че в лагера е имало осем Ловджийки. От специалните части, със силни дарби.

— Очевидно не са били достатъчно силни.

— Можеше да те убият — додава Гейбриъл разтревожено.

— Можеше да ме убият и снощи на влизане в лагера.

Знам, че е прав. Онази Ловджийка с дарбата да вцепенява беше доста голямо предизвикателство. Предполагам, че дарбата й е била слаба или просто Ловджийката не е успяла да я овладее както трябва, само че ще има още много като нея. Извадих късмет, че другата, чиято дарба е била да ослепява, е била на пост и съм я убил още в самото начало.

— Потегляме след две минути! — изкрещява с цяло гърло Грейторекс. — Пригответе си нещата.

Гейбриъл понечва да се надигне, само че аз трябва да му призная още нещо.

— Всички бяха жени. Някои от тях спяха. Една се опита да избяга и аз й прерязах гърлото. На някои им разпорих корема, две изгорих със светкавици.

Гейбриъл се притиска към мен, ръката му е на бедрото ми.

— Война е.

— Значи, съм герой от войната, а не извратен убиец психопат?

— Не си психопат, нито пък убиец. Не си лош. Изобщо не си зъл. Просто си в разгара на кървава война и това, че съвестта те гризе, доказва, че си нормален здравомислещ човек.

СРЕЩУ НЯКОЙ НОРМАЛЕН ЩЕ СА СМЪРТОНОСНИ

Напускаме лагера, Грейторекс ни води. Общо сме към двайсет души. Всеки носи по нещо. Дори и Дона мъкне огромна раница, макар че ръцете й са вързани. Вървим в колона по един. Планът е да използваме вече готов проход и след като преминем през него, да го унищожим, като по този начин лагерът няма да е свързан с никой от останалите. Както отбелязва Грейторекс, той си изпълни целта.

Харесвам Грейторекс. Някой друг щеше да хвърли вината върху мен и да каже: „Нямаше да се налага да се местим, ако не беше Натан“, само че тя не е такава. Знае, че всичко се променя и местенето е част от работата ѝ.

Изоставям в края на колоната, след това спирам и се ослушвам. Ловците биха се опитали да атакуват тъкмо когато сме най-уязвими и вниманието ни е насочено другаде. Не чувам нищо. Оставям раницата и хуквам назад. Знам, че Грейторекс е изпратила съгледвачи наоколо, но не ми пречи да хвърля един поглед.

Нищо.

Нарамвам отново раницата и настигам останалите точно когато са започнали да преминават през прохода. Грейторекс изчаква всички да минем, тя е последна. Малцина могат да правят проходи. В Съюза разполагаме само с един човек с тази дарба. Маркус също я имаше, само че аз още не съм установил как да я използвам. Така или иначе, затварянето на прохода не изисква никаква дарба, нито пък магия, а просто малък взрив.

След като се озовава от другата страна, Грейторекс издърпва халката на една ръчна граната, с Гейбриъл я хващаме за лявата ръка, а с дясната тя пъха гранатата в прохода. Проходът я придърпва, но ние забиваме пети в земята и я държим, Грейторекс пуска гранатата и се дръпва. Гранатата ще се взриви в прохода и след няколко секунди той ще изгуби магическите си свойства, и ще изчезне.

Проверяваме, прохода го няма.

Само след няколко часа новият Трети лагер е готов, всичко е подредено, все едно сме тук от няколко дни. Грейторекс и Силия предварително са уточнили мястото. Грейторекс е спокойна и делова, усещам обаче, че подчинените ѝ девойки не са доволни от местенето и хвърлят вината върху мен. Скупчили са се на групичка и ме зяпат намръщено. Грейторекс също го усеща. Опитва се да им намери работа, кара ги да опъват палатки, да патрулират наоколо, да готвят. Следобедът решава да потренират малко.

Аз и Гейбриъл наблюдаваме схватките. Дона седи срещу нас, ръцете ѝ още са вързани.

Грейторекс оставя девойките да се упражняват и идва при нас.

— Какво реши за Дона? — питам аз.

— Тя твърди, че иска да се присъедини към Съюза, но след ББ Силия е издала заповед всеки новодошъл да бъде разпитван с отвара за истина.

— И какъв е резултатът?

— Нямаме отвара. Помолих да ни изпратят от Първи лагер, но докато това стане, Дона ще е официално пленничка.

— Шестото ти чувство какво казва? Искрена ли е, или е шпионин?

— Харесвам я. Гледа на нещата откъм положителната им страна. Умна е, схватлива и не се перчи. Но пък те харесва, което ме кара да се съмнявам в способността ѝ да преценява хората.

— Ха-ха, много смешно.

— В интерес на истината, изглежда разумно момиче. Освен това се мъчи да те защити.

Чудя се пред кого и от кого ме е защитила.

Грейторекс кимва към девойките.

— Понапреднали са, нали?

— Да, по-добри са. Но все още са твърде бавни и внимателни.

— Според мен сега вече биха могли да се справят с теб.

Поклащам глава.

— Искаш ли да се пробваш? Добре ще им се отрази. Четири от тях срещу теб. Постарай се да няма жертви.

— Ако твоите четири девойки ме победят, ще се самоубия.

Грейторекс се усмихва.

— Добре. И аз ще се включа тогава.

Грейторекс е добър боец, почти колкото Силия. Поклащам глава.

— Не искам да те нараня, Грейторекс.

— Ще се излекувам. Нали не те е страх от няколко девойки и една бивша Ловджийка, а?

Грейторекс е слабичка и нежна на вид, но е бърза, яка и смъртоносна, освен това е адски умна.

Поглеждам Гейбриъл.

— Какво ще кажеш?

— Ще им стискам палци да те натупат хубаво.

— Събери си отбора — казвам аз на Грейторекс.

Тя потрива доволно ръце и извиква:

— Софи, Скот, Адел, Кърсти.

Четирите се приближават. Познавам Кърсти, тя е огромна, набита и страшно яка. Скот и Софи са мускулести и бързи. Адел сигурно е дошла от някой от другите лагери, тъй като досега не съм я виждал. Грейторекс им изчита една лекция, в която очертава плана си как да се справят с мен, тя ще ме атакува и докато аз се занимавам с нея, четирите трябва да ми видят сметката. След като приключва с речта си, аз подхвърлям на висок глас, така че и другите да ме чуят:

— Не им каза какво да правят, след като се разправя с теб.

Грейторекс се усмихва.

— Ще ти го напомня, когато почнеш да молиш за милост.

Четирите кимат и се опитват да си докарат заплашителен вид. Аз пристъпвам в средата, като им давам възможност да застанат зад мен, което според тях ще им е от полза. Предполагат, че ако ме атакуват в гръб, ще ме победят, само че аз съм прекалено бърз. Основният ми проблем е да не нараня някого.

— Никакви дарби — обажда се Грейторекс. — Няма да ставаш невидим.

Тренирали сме заедно и тя знае, че ако използвам дарбите си, лесно ще ги победя.

— Без оръжия и ножове — отвърщам аз. И тъй като познавам номерата ѝ, добавям: — И без палки.

— Естествено, за какви ни мислиш? — отвърща тя и разперва ръце, сякаш за да покаже, че не е въоръжена.

Приканвам я да се приближи, другите се размърдват.

От Силия знам невероятни техники за близък бой, тя е учила и Грейторекс, само че аз съм по-силен, по-едър и по-бърз. Ако успея да я поваля, четирите девойки ще изпадат като мухи. Надявам се да не хукнат да бягат. Трудно ми е да се сдържам, като видя някой да бяга.

Грейторекс леко се дръпва, аз пристъпвам към нея и изведнъж четирите девойки се нахвърлят върху мен. Явно лекцията на Грейторекс е била номер, предварително са били замислили атаката си. Повалим Скот с ритник в лицето, частица от секундата след това забивам лакът в главата на Адел, но в същия миг бърбреците ми пламват от болка, падам и се лекувам едновременно. Опитвам се да се претърколя настрана, но някой се стоварва върху краката ми, а Грейторекс ме ритва в главата.

Усещам кръв, в устата ми се мотае един избит зъб, излекувам се и посягам към Грейторекс, тя обаче се е дръпнала настрани, затова се обръщам и удрям девойката, която ме държи за краката. Някой продължава да ме рита в кръста, извърщам се, хващам нечий крак и го завъртам настрани. От хрущенето и писъка става ясно, че съм го счупил. След това отново съм на крака, остават само Грейторекс и най-едрата, Кърсти, макар че Адел вече се надига. Правя лъжлив удар към Кърсти и в следващия миг отскачам и ритам Грейторекс. Тя обаче е бърза, накланя се на една страна и кракът ми минава покрай нея. Кърсти се приближава откъм гърба ми, което е нелош ход, и се опитва да ме сграбчи, а това определено не е, отмятам глава назад и май успявам да счупя носа ѝ. Тя обаче не ме пуска, удрям я отново с глава и в същото време забивам пета в глезена ѝ. Кърсти пада. Обръщам се към Адел, която се насочва към мен, замахвам с юмрук към лицето ѝ, но този път виждам как то променя цвета си и при съприкосновението с потъмнялата като метал челюст в ръката ми все едно избухва взрив. Счупил съм си най-малко няколко пръста. Отстъпвам и се излекувам. Адел се подсмивва, лицето ѝ отново добива обичайния си блед цвят, лъскавата сивота изчезва.

— Нали нямаше да използваме дарбите си? — изкрещявам аз.

Адел свива рамене.

И аз свивам рамене и подхвърлям:

— Да видим тогава какво ще стане, ако те изпържа с една светкавица.

Грейторекс притичва и застава между нас.

— Не! Никакви дарби. Адел още се учи да овладява своята. Тя...

Сритвам я яко в главата и тя се просва на земята.

— Но не е забранено да говорим за използването им, нали?

Оставаме аз и Адел. Завъртам се и я изритвам в гърдите, тя отново посивява. Все едно съм ритнал кола. Излекувам се и правя лъжлив удар, за да видя дали отново ще посивее. Тя посивява и понечва да ме удари, само че е бавна, сграбчвам я и я премятам по корем, като извивам ръката ѝ на гърба. Кожата ѝ е като метал, но след няколко секунди сивото избледнява, отново е уязвима. Държа я за ръцете и едновременно с това съм стъпил на врата ѝ, за да не ѝ дам възможност да си поеме дъх, лицето ѝ отново сменя цвета си, само че този път става червено. Не може да използва дарбата си.

Адел потупва с крак по земята, за да покаже, че се предава, и аз я пускам, като ѝ казвам да не мърда. Тя обаче веднага се опитва да се надигне, личи си, че е бясна. Едва сега забелязвам, че очите ѝ са на Черна вещица. Адел се нахвърля върху мен, но сивата ѝ броня отново се задържа само няколко секунди и когато цветът на кожата ѝ пак става нормален, аз я удрям силно в лицето. Тя се олюлява и след миг се свлича на една страна, от носа ѝ потича кръв.

— Като се научиш да владееш дарбата си, ще се справяш много по-добре — отбелязвам аз.

Оглеждам се. Грейторекс се е изправила, вдига ръце.

— Добре, печелиш, Натан. Край. — Тя оглежда четирите охкащи девойки и добавя: — Но все пак те са задобрили доста, нали?

— Да, срещу някой нормален ще са смъртоносни.

Гласът идва иззад дърветата, поглеждам натам и виждам ухиления Несбит.

ЖАЖДА ЗА КРЪВ

Красивата руса Черна вещица пали цигара и след това ми подхвърля запалката. Приятно е от време на време да изпушиш по някоя цигара, особено от нейните. Вдишвам дълбоко прекрасен, наситен аромат на боровинки, издишвам дълга струйка виолетов дим и гледам как се разнася над главата ми и изчезва. В началото не вярвах на Ван и не пуших от нейните цигари, но тези не са по-силни от обикновените с тютюн и имат по-добър вкус.

— Доколкото разбрах, преди няколко дни си нападнал отряд Ловджийки, Натан — обажда се Ван.

— Те са врагът. Нали това е задачата ни?

— Задачата ти е да изпълняваш заповедите. Не е имало заповед да ги нападаш.

— Случайно се натъкнах на тях. Видя ми се добра възможност. Нямах време да искам позволение.

— Много добре знаеш, че ако го беше поискал, нямаше да го получиш.

Седим в средата на новия Трети лагер, аз, Ван, Несбит, Гейбриъл и Грейторекс. Ван е спец по отварите и предполагам, че е тук да приготви отвара за истина за Дона, макар че до момента не е казала и дума за това, разговорът се върти повече около мен.

— Рискувал си живота си и живота на много други хора заради няколко Ловджийки — продължава Ван. — Нападението не е постигнало нищо друго, освен да задоволи жаждата ти за кръв.

— Нея нищо не би могло да я задоволи — измърморва Несбит.

— Поех риск и той се отплати.

— По-добре щеше да е изобщо да не беше рискувал.

— Винаги има риск да загинем. Утре по това време може да сме мъртви. Щом съм решил да нападна няколко Ловджийки, значи, така съм преценил.

Ван поклаща глава и поглежда Гейбриъл. Той се обажда:

— Натан винаги преценява внимателно риска и никога не би поставил на опасност живота на другите.

Става ми неприятно, че той се опитва да ме оправдае, макар да не одобрява стореното от мен.

— Независимо дали рискът е бил пресметнат, или не — казва Ван, — ако продължиш така, най-вероятно ще те убият, Натан. А ти си ни необходим за нещо много по-важно.

— Какво?

Може би това е истинската причина за идването й.

— С всеки изминал ден позициите на Соул стават по-здрави. Той привлича на своя страна Белите от цяла Европа. Ние продължаваме да се опитваме да набираме подкрепа сред всички вещици и магьосници, но след поражението в Беловежката гора... Трудно е. — Тя ме поглежда, всмуква дълбоко от цигарата си и издиша струйка лилав дим. — Има и още един фактор, който възпира хората. Не виждат смисъл да участват в борбата, след като, така или иначе, ти ще убиеш Соул. Носят се слухове, че някои са имали видения за това. Лично аз не съм сигурна дали става дума за видения, или за отчаяни надежди. Но така или иначе, всички знаят, че си взел дарбите на баща си.

— Значи, всичко опира до мен, така ли? И ти ли вярваш в това, Ван?

— Ако си взел дарбите на баща ти и си успял да ги овладееш, ти безспорно си по-силен от Соул.

— Стига той да е сам — уточнявам аз. — Но срещу Соул и стотици Ловци...

— Соул знае, че ти си последната истинска заплаха за него — обажда се Несбит. — Затова сега предлага амнистия. Не че някой

вярва, че той ще удържи на думата си.

— Каква амнистия?

Несбит се усмихва.

— Не си ли чул? В гората ли живееш, друже?

Ван се намесва.

— Преди две седмици Соул обяви амнистия за всички членове на Съюза и обеща да освободи затворниците, ако му предадем теб.

— Много изкусително предложение — добавя Несбит. — Само че аз заявих на всеослушание, че ако те предадат, няма да им говоря повече. И затова те си кротуват. Засега.

Едно време Силия щеше да ме убие или да ме остави да умра, без да й мигне окото, но сега никога не би го направила, сигурен съм. Едно време и забележката на Несбит щеше да ме вбеси. Сега обаче правя кръгчета от дим.

Една от девойките измърморва нещо за ужасните условия, при които са държани затворниците. Давам си сметка, че всички са се събрали около нас и ни слушат. Чудя се колко от девойките биха предпочели да ме предадат в замяна на амнистия.

Несбит също е чул думите й и подхвърля достатъчно силно, за да го чуят всички:

— Разбира се, може сам да се предадеш на Соул, Натан. Знам, че с радост би помогнал на затворниците и би облекчил страданията им.

Смачквам фасата в земята.

— Това няма да помогне на никого — отвърщам аз.

Дори и затворниците да бъдат освободени, което ме съмнява, оставането на Соул начело на Съвета означава, че още много хора ще страдат. Той няма да престане да преследва Черните и всеки, който му се противопостави.

Мога да си представя затворниците в килиите в подземие на сградата на Съвета, някои сигурно са в същата килия, в която ме бяха държали, преди Уолънд да ме татуира. Бяха ме оставили в пълен мрак, прикован към стената. Мъчно ми е за всички Черни сред затворниците — те страдат най-много, тъй като са държани вътре нощем, — но много добре знам, че ако се предам, няма да сложа край на жестокостите на Соул.

Ван се изправя и подхвърля:

— Ела да се разходим, Натан. Не ни трябва публика.

Ставам, тя ме хваща под ръка и се отправя към дърветата. Гейбриъл и Несбит вървят на няколко крачки зад нас.

— Соул иска теб, Натан. Лично аз смятам, че той те иска жив, не мъртъв. Съветът те е държал в клетка и те е обучил, за да убиеш баща си. Само по себе си това е извратен план, но според мен сега Соул си поставя още по-извратени цели. Убедена съм, че той иска да те превърне в свой слуга, главорез, който може да убие всеки, когото Соул посочи.

— И за това ли има видения?

— Не, не съм чула за такива видения. Но е логично, предвид стремежа му да постави под властта си всички вещици и магьосници по света. Би дал всичко, за да те направи свой главорез. Аз никога не съм разговаряла с него, разбира се, но Силия го познава и ако не се лъжа, ти също си го виждал. Смяташ ли, че е така?

Шестото ми чувство подсказва, че е точно така.

— Той искаше да ми даде трите дара на седемнайсетия ми рожден ден. Това винаги ми се е струвало адски странно. Сякаш лично се интересува от мен.

— Да, прав си. Реално погледнато, той няма нужда от теб, но те иска. Заради егото си, а и защото се е вманиачил по теб. Ти си се измъкнал от лапите му и Соул иска да си те върне. Но най-вече иска власт. И смята, че ако сложи ръка на теб, това ще покаже ясно силата му.

— Добре, че не е успял.

— Да. Но за разлика от Соул, Съюзът е слаб и уязвим. Силия прави всичко по силите си да поддържа бойния дух и да обучава новите попълнения, но за момента най-важната ни цел е да се съхраним. Да не вирим глава. Да не нападаме Ловци. И да не те изгубим. Имаме нужда от теб, Натан. Ако загинеш, край със Съюза. Не бива да рискуваш живота си с ненужни нападения, не така ще победим Соул. — Ван спира и улавя погледа ми. — Макар да ми е ясно, че не това е най-важното за теб в момента.

Свивам рамене.

Тя обаче настоява:

— Издирваш Аналис, права съм, нали?

— Естествено, че си права. Заради нея баща ми е мъртъв. Заради нея половината от Съюза са мъртви.

— И какво ще направиш, ако я намериш? — пита Ван.

От гърлото ми се изтръгва нещо между сумтене и смях.

— Питаш ме дали ще я убия веднага, или първо ще я подложя на мъчения? За момента клоня към това, да ѝ видя сметката веднага, но може и да размисля.

Ван си поема дълбоко дъх и изважда табакера от самото си, предлага ми цигара и също си взема една. Пушим мълчаливо няколко минути, после тя пита:

— Можеш ли да използваш някоя от дарбите на баща ти?

— Както знаеш, не е възпитано да питаш някой Бял за дарбите му, а аз съм наполовина Бял, Ван.

Тя издухва облак дим в лицето ми.

— Когато съм с теб, от доброто ми възпитание не остава и следа, Натан.

Усмиввам се неволно.

— Мъча се. Мъча се да овладея дарбите, не да работя върху възпитанието си.

Тя като че ли също се опитва да скрие усмивка.

— И какъв е резултатът?

— Мога да ставам невидим, това най-добре ми се получава засега, мога и да мятam светкавици. Да бълвам огън.

Като демонстрация издухвам кръгче дим, без да дръпна преди това от цигарата.

— А да спираш времето?

— Опитвам се, трудна работа. Но както знаеш, правенето на кръгчета от дим също не е лесно.

Това вече наистина я кара да се усмихне и след това Ван издухва един голям кръг и няколко по-малки вътре в него.

Все още не ми е ясно накъде точно води разговорът ни.

— Вярваш ли във виденията, че ще убия Соул, Ван?

— Няма нужда да вярвам, след като разполагам с нещо по-добро, нещо материално, което ще ти помогне да убиеш Соул и ще позволи на Съюза да победи. — Тя млъква, за да дръпне от цигарата си, и след това продължава. — Въпреки всички дарби на баща си, ти пак си оставаш уязвим. Неговата смърт би трябвало ясно да ти го доказва. Сега е по-важно не да овладееш дарбите му, а да намериш защита.

Нуждаеш се от нещо, което да те направи неуязвим. Трябва ти амулетът на Варда.

— Ммм... Признавам, че нямам представа какво е това.

— Древен, много могъщ амулет. Вярва се, че идва още от зората на света. По принцип амулетите предпазват своя притежател, само че амулетът на Варда е уникален. Той е създаден от една Черна вещица, на име Варда. Тогава времената са били други и Черните и Белите са живеели заедно. — Ван се усмихва замечтано, сякаш това ѝ се струва невероятно. — Варда се влюбила в един могъщ мъж, принц Линъс, който бил Бял магьосник. Той обаче не бил много силен в магиите и искал да получи закрила от нея. Казал ѝ, че я обича, и тя направила амулета за него. Той окачил амулета на врата си, точно над сърцето, и спечелил много битки. Изправял се срещу много по-силни от него воители, но никой не успявал да го рани. Ставал все по-могъщ и по-могъщ. Линъс бил благодарен на Варда, но не я обичал истински и знаел, че никога няма да я обикне. В крайна сметка решил да престане да я мами и ѝ разкрил истината, че не я обича. Изпратил я да си върви. Само че въпреки предателството му, Варда продължавала да го обича и преди да си тръгне, скъсала надве амулета, оставила едната половина при него, другата взела със себе си и казала, че когато Линъс пожелае отново закрилата ѝ, тя ще се върне, че той ще е в безопасност, когато двамата се съберат и амулетът отново стане цял. Линъс обаче никога повече не я повикал и бил убит при следващото си сражение.

Веднъж съм виждал половинка от амулет. Не беше украшение от метал или скъпоценности, а парче протрит пергамент със странни знаци, изписани в няколко кръга, по-точно полукръга, тъй като пергаментът беше скъсан през средата.

— Онази половинка, която ти даде Гейбриъл — казвам аз. — Това ли е амулетът на Варда?

— Да.

— Но не става за нищо без другата половина.

— Точно така. Преди много години обаче случайно разбрах у кого е другата половина и оттогава се мъча да го намеря.

— И сега си го открила. Мъж ли е, или жена?

— Жена. Казва се Леджър.

— И взе ли от нея другата половина?

— Не е толкова просто. Вярвам, че за да победим Соул, амулетът ни е нужен. Ако разполагаш с него, ще си неуязвим като Линъс. Ще си неунищожим.

— Но след като амулетът е скъсан, сигурна ли си, че магията е запазена? Откъде изобщо знаеш, че тези парчета са част от амулета на Варда? Може да е някаква глупава стара история.

В сините очи на Ван избухват сапфирени искрици.

— Няма гаранция, но според мен Леджър ще знае как да възстанови амулета. Тя е изключително могъща вещица. Може би най-могъщата.

— По-могъща от баща ми?

Ван отново ме хваща под ръка и казва:

— Леджър не е като баща ти. Тя изобщо не е като повечето Черни и мнозинството хора дори не са чували за нея. Не общува с никого, но аз имах честта да се запозная с нея преди няколко дни. Тя притежава множество дарби и обширни познания. Може да успее да ти помогне да овладееш дарбите на баща ти и да разбере как да възстанови амулета.

— А тя ще иска ли да ми помогне? Освен това не ми се вярва да ми даде своята половина от амулета, без да поиска нещо в замяна.

— Може да се опитаме да я убедим. Разказах ѝ за теб и тя спомена, че ще ѝ е интересно да се срещнете.

Поглеждам я. Ван е спокойна и елегантна както винаги. Белезите от схватката ѝ с Меркюри почти не си личат. Този път не е в обичайния си костюм в пастелен цвят, а с тъмен панталон, блуза и зимно яке. И пак както винаги, е непроницаема. Вярвам ѝ, но същевременно си давам сметка, че тя преследва някакви свои цели.

— И за какво съм ѝ притрябвал на Леджър?

— Иди при нея и ще разбереш.

— Твърдиш, че постоянно рискувам, а откъде си сигурна, че след като е толкова могъща, тя просто няма да вземе половината от амулета и да ме убие?

Ван се усмихва едва-едва.

— Съмнявам се, че би те убила. А и освен това аз вече ѝ дадох онази половина, която получих от Гейбриъл.

— Моля?!

— В знак на добра воля. Леджър знае как да възстанови амулета. Каза ми, че ще го направи за този, който ѝ вдъхва доверие. Да се надяваме, че този човек ще си ти, Натан.

СТРАХ МЕ Е ОТ ТЕБ

Ван се връща в лагера с Несбит, а аз и Гейбриъл отиваме да потичаме. Питам го:

— Не си ли ядосан, че Ван е дала на Леджър твоята половина от амулета?

— Не, разбира се. Аз ѝ я отстъпих в замяна на помощта ѝ, тя спаси живота ми. Може да прави с амулета каквото пожелае. А и още тогава ти казах, Натан, че тези неща вече не ме интересуват. А и никога не са ме интересували кой знае колко.

— Смяташ ли, че трябва да отида да помоля Леджър да ми даде амулета?

— Все още обмислям.

И аз обмислям. Леджър ми се струва интересна, а и амулетът не е за изпускане, но ако се захвана с това, би означавало да престана да издирвам Аналис. Само че вече започвам да си давам сметка — или по-скоро започвам да приемам това, което знам от няколко седмици, — че Аналис не е тук. Може да е къде ли не.

След около два часа се отправяме обратно към лагера. Грейторекс, Ван и Несбит седят край Дона, отиваме при тях. Несбит придържа Дона, която има вид, сякаш ще припадне.

На земята е оставена една от малките каменни купи на Ван, на дъното има няколко капчици течност. Отвара за истина, вероятно.

Ван ме поглежда, след това се обръща към Дона и пита:

— Защо искаш да се присъединиш към Съюза?

— Ако се присъединя, ще мога да помогна.

Дона отговаря завалено, все едно е пила.

— С какво ще можеш да помогнеш?

— За унищожаването на лошите.

— Кои са лошите?

— Лошите.

— Кои са те? Посочи един.

— Лошите.

Дона като че ли всеки момент ще заспи.

Ван упорства.

— Ловците ли са лошите?

— Те унищожават Съюза.

— Да, но те ли са лошите?

— Те ме вързаха, не ми даваха храна, запушиха ми устата. —

Дона като че ли успява да съсредоточи погледа си върху мен за част от секундата и добавя: — Той ги уби.

— Знаеш ли как се казва той? — посочва ме Ван.

— Натан. И Фреди също така.

Ван вдига вежди към мен.

— Фреди?

Аз кимам.

— Натан от лошите ли е?

— Той уби Ловджийките.

— И затова добър ли е, или лош?

— Всички казват, че е лош.

— А ти какво смяташ?

— Той ми даде всичкия шоколад.

Ван издува бузи и изпуктява. Изглежда уморена.

— Шпионин ли си?

— Не.

— Убиец ли си?

— Искам да убивам лошите.

— Кой са лошите?

— Лошите.

Струва ми се, че разпитът се върти в кръг, оставям ги да продължат.

Малко по-късно питам Ван как е минало. Тя поклаща глава:

— Трудно. За да има добър ефект, отварата трябва да е съобразена с конкретния човек. Аз използвах обикновена отвара, но все пак би трябвало всичко казано от Дона да е истина.

— И каква е присъдата?

— Отговорите ѝ бяха едни и същи и това не ми харесва. Бяха искрени, но не и открити. Трудно е да се прецени. Ще трябва да приготвим отвара специално за нея.

Ван ми предлага цигара и аз си вземам една. Вдишвам дима, издишвам. С изненада установявам, че цигарата е съвсем обикновена.

— Американски са — обажда се Ван, сякаш е прочела мислите ми.

— Да нямаш случайно някоя отвара за сън?

Ван се колебае, после пита:

— Кошмари?

Вдигам рамене.

— Сънища.

Чудя се дали да ѝ кажа за виденията. Може би някой друг път.

— Ето с какво разполагам. — Тя бърка в джоба на якето и изважда няколко хартийки. По-скоро хартийки, в които е увито нещо. Ван взема три от тях. — Силно е. Само по едно вечер или изобщо няма да се събудиш.

Държи ги над протегнатата ми длан.

— Няма да се изкушиш да ги глътнеш наведнъж, нали, Натан?

Поглеждам я в очите.

— Колкото и да ми харесва тази идея, мисля да се въздържа.

Спира ме най-вече мисълта, че Аналис все още е жива и на свобода, би било ужасна несправедливост тя да е жива, а аз да съм мъртъв. Видя ли я в гроба, тогава вече може и да се откажа.

В общи линии съм склонен да приема идеята за среща с Леджър, само че Грейторекс иска преди това с Несбит и Гейбриъл да помогнем за обезопасяването на лагера. Тя е измислила нови правила за патрулиране в периметъра на лагера и седмични проверки на по-голямо разстояние. Лагерите на Съюза са свързани помежду си с проходи, като всеки лагер си има и един проход за спешни случаи, който води някъде другаде. Грейторекс казва:

— Мрежата от проходи ни позволява да се събираме на малки и небиещи на очи групи, но сами по себе сиходите са проблем. Има най-малко една Ловджийка, която може да ги намира.

Кимам.

— Баща ми смяташе, че ще е най-добре да напълним целия свят с проходи. По този начин ще претоварим Ловците.

— Идеята не е лоша, но за момента ще продължим да се спотайваме и често да сменяме местоположението си.

Няколко от девойките са изпратени да патрулират около лагера, а аз с Несбит и Гейбриъл се отправяме на разузнаване.

Радвам се, че няколко дни няма да сме в лагера. С Несбит и Гейбриъл си разпределяме участъците, сутрин се разделяме и вечер се събираме. За три дни правим пълна обиколка на Трети лагер, без да открием нищо тревожно, напротив, мястото изглежда добро.

Всеки ден упражнявам дарбите си. Да ставам невидим, да бълвам пламъци и да мятам светкавици, ми се удава все по-лесно и в един момент дори ми се струва, че съм на ръба да спра времето. Макар че всъщност баща ми не спираше времето, а като че ли по-скоро спираше света, забавяше хода му. Повтарям движенията му, потривам длани, представям си как земята се върти, след това вдигам ръце към слепоочията си и си представям как светът спира, само аз продължавам да се движа. Вдигам поглед, всичко край мен е застинало. Обръщам се към Гейбриъл, той не помръдва. И тогава всичко се размърдва отново. Гейбриъл премигва.

— Видя ли нещо? — питам го аз.

— Като че ли изтървах някакъв миг — отговаря той. — Ти гледаше настрани, а след това изведнъж се взираше в мен.

Ухилвам се.

— Май успях за първи път да спра времето.

— Направи го пак.

Опитвам се и не се получава, но знам, че просто трябва да продължа да се упражнявам.

Последната вечер, преди да се върнем в лагера, лежим край огъня. Несбит похърква тихо, аз не мога да заспя и ровя жарта.

Гейбриъл си мълчи цяла вечер, сега пали цигара, сигурно я е взел от Ван, дръпва и ми я подава.

— Сега владееш по-добре дарбите си — отбелязва той. — Не толкова добре като баща ти, но определено има напредък.

Издихвам кръгче дим и след това бълвам малко пламъче в него.

— Браво! — поздравява ме Гейбриъл.

Издихвам още едно кръгче дим и се опитвам да прокарам още по-нежно пламъче точно в средата му.

— Не съм сигурен, че ти трябва помощ от Леджър, за да овладееш дарбите си. Тя може и да ти даде някой и друг съвет, но ако питаш мен, и без тях ще се справиш, стига да се упражняваш.

— Аха. — Издихвам голямо огнено кълбо. — Но мога да се упражнявам и едновременно с това да търся амулета.

— Който може и да не бъде възстановен.

— Искаш да кажеш, че няма смисъл да ходя при Леджър?

— Искам да кажа, че не е зле да помислим и над другата възможност.

— Която е?

Той смачква фасата и след това се обръща към мен.

— Да зарежем всичко. Войната. Всичко.

— Като другите Черни? И на теб ли ти омръзна?

— Естествено, че ми омръзна! Омръзна ми да студувам. Омръзна ми да гладувам. Омръзна ми да се страхувам. Тези няколко дни ми напомниха как беше преди. Тогава беше забавно. Ти, по твоя си особен начин, беше забавен.

— Война е, нали така ми каза?

— Да, война е, но на мен ми дойде до гуша от нея. А и... И от теб също ми дойде до гуша, Натан. Не ми е минавало през ума, че някога ще го кажа, но е така. Писна ми от твоето отмъщение, от гнева ти, от омразата. Тази война те убива. Не унищожава тялото ти, а ума, душата. Променил си се. Усещам, че те губя. Ти сам се губиш. Не ти трябва нито Леджър, нито амулетът. Не е нужно да убиваш Аналис. Това, което трябва да направиш, е да се махнеш. Върни се в природата, преди войната да те превърне в нещо друго, нещо зло.

— Мислех, че не вярваш в тези истории за доброто и злото. Нали ти ме убеждаваше, че няма нито добро, нито зло.

— Тогава говорех за използването на дарбата ти. В животното в теб няма добро, нито зло.

— Но дори и когато се преобразя в животно, пак убивам хора.

— Убивал си за храна или за да оцелееш. Не си убивал спящи хора.

Поклащам глава.

— Не, не е така. Когато съм животно, аз разкъсвам жертвите си, Гейбриъл. А да разкъсваш хора, няма как да е добро. Нито едното е добро, нито другото. Независимо дали убивам като животно, или като човек, резултатът е един и същ: още един труп в нозете ми.

— Но като животно не убиваш от омраза.

— Ловците са мои врагове. Искаш да ги обичам ли?

Гейбриъл поклаща глава.

— Още в началото ти казах, че Съюзът се интересува единствено колко Ловци ще убиеш. И не се отричам от думите си. Сега искат да намериш амулета и да убиеш Соул. И ще те оставят да убиеш още много, докато победят.

— Ти да не искаш Соул да остане на власт?

— Не, не. Но повече ме интересуваш ти, не той.

— Ако взема амулета и Леджър успее да го възстанови, ще бъда неуязвим.

— Точно това ме тревожи. Казах ти, че Аналис ще види твоята Черна страна, ще види убийствата ти, ще види как се променяш и ще започне да се страхува от теб. И от тези думи не се отричам. Но си признавам, че това не ме притесняваше особено. Никога не съм я харесвал, не съм ѝ вярвал, не съм разбирал какво те привлича в нея. Признавам, че исках тя да види тази твоя страна. Исках да осъзнае, че вие не сте един за друг. Само че... Твоята същност, това, което те прави толкова ценен за мен, Натан, е, че ти си смесица между Бялото и Черното, мрака и светлината. Ето това обичам в теб. Винаги съм го обичал. Обичам те, Натан, и знам, че винаги ще те обичам. Но ти се променяш. И сега... Сега се страхувам, че ще се сдобиеш с амулета, ще овладееш дарбите на баща ти. Ще станеш неуязвим и ще избиеш още много, много хора. Страх ме е, че няма да можеш да спреш и ще се изгубиш. И тогава и мен ще ме е страх от теб.

ЗАПЛЮВАНЕТО

Седя и се вирам в огъня, размишлявам над думите на Гейбриъл. Не искам да го е страх от мен, разбира се, само че не мога да забравя видението си как той ми махва да се приближа, а в ръката си държи пистолет. Дали някога би решил да ме застреля? Не го вярвам. Дори и да го е страх от мен, не би го направил. И не е прав, че съм изгубил същността си, струва ми се, че години наред не съм знаел кой съм, сега обаче усещам, че все повече ставам като баща ми, и нещата ми се проясняват, нямам нищо против да съм като него. За да свърша това, което ме чака, да убия Соул и Уолънд и да сложа край на техните жестокости, трябва да съм безскрупулен и безсърдечен като Маркус.

На другия ден правим една последна разузнавателна обиколка и след това се отправяме към лагера, пристигаме по тъмно. Несбит пита

къде е Ван и Грейторекс отговаря, че Ван е заминала, извикали са я в Първи лагер.

— Станало ли е нещо? — питам аз.

— Трябва да се подстрижеш — обажда се друг глас.

Обръщам се, Силия ме оглежда от главата до петите. Не съм я виждал от няколко месеца, затова и аз я оглеждам. Изглежда уморена и отслабнала, но иначе си е все същата, набита и грозна.

— Радвам се, че още си с него, Гейбриъл — казва тя.

Сядаме край огъня, Силия ме разпитва за дарбите ми и аз ѝ казвам, че се надявам скоро да мога да спирам времето. Очаквам да ми се накара заради нападението над Ловджийките, само че тя изглежда по-скоро заинтригувана, отколкото ядосана и като че ли ѝ е приятно, че съм успял да се справя с осем Ловджийки сам.

— Осем обаче са нищо. Ще трябва да преодолееш осемдесет, за да стигнеш до Соул.

Предполагам, че сега Силия ще отвори дума за амулета, само че тя си мълчи.

— И ако тръгна срещу Соул — питам аз, — колко бойци от Съюза ще ме подкрепят?

— Честно казано, много по-малко, отколкото би ми се искало. Само че Соул управлява благодарение на страха. Ако го отстраним, много от тези, които сега се страхуват да му се противопоставят открито, ще преминат на наша страна. И тогава ще можем да живеем заедно, Бели, Черни и нечистокръвни. Няма да е лесно и винаги ще има такива, които създават проблеми, но ако всички са равни, равни пред закона, ще живеем в едно по-добро, по-справедливо общество.

Трудно ми е да повярвам на ушите си. Жената, която ме държеше окован в клетка, сега като че ли искрено вярва, че някой ден Черните и Белите ще могат да живеят заедно в мир. От друга страна, в момента аз, който съм нечистокръвен, седя между нея — една Бяла вещица — и Гейбриъл, който е Черен.

Този разговор е адски странен. Само приказки за Бели и Черни и пълно мълчание за амулета, а аз предполагах, че Силия ще се опитва да ме убеди да се сдобия с него. Чудя се какво е замислила, дали не крие нещо.

Изведнъж се сещам, че не съм попитал за Аран, как можах да го забравя! Не сме се виждали от ББ насам. Той остана при Силия след

битката, за да помага на ранените, макар че почти нямаше такива. Повечето бяха мъртви. Със свито сърце събирам сили да попитам как е, може би точно това крие Силия, тя обаче като че ли се досеща какво си мисля и се обажда:

— Аран е добре. Той е чудесен лечител и чудесен човек, радвам се, че е с нас в Съюза. Той е уравнивесен и разсъдлив. И макар да е кротък, Черните и Белите се вслушват в гласа му.

Пак се връщаме към темата за Белите и Черните.

Силия става и се отправя към палатката, в която ще нощува, а аз се питам за какво е дошла в Трети лагер. Да ме види? Да види Грейторекс? Да не би да има някакъв проблем в Съюза? И защо Ван си е тръгнала, преди да ми каже как да открия Леджър?

На сутринта аз и Гейбриъл отиваме да погледаме тренировките. Несбит също идва с нас. Той обича да се боричка с девойките. Аз и Гейбриъл подхвърляме съвети отстрани и накрая едно от момичетата успява да срита Несбит в слабините.

Дона седи срещу нас както предишния път, мярвам, че ръцете ѝ още са вързани.

— Май Дона до края на живота си ще си остане с вързани ръце — подхвърлям на Гейбриъл.

— Несбит ми каза, че Ван е била започнала да приготвя специална отвара за нея, но са я извикали в Първи лагер, преди да я довърши. Явно Дона ще изкара така още известно време.

— Когато я разпитвах под въздействието на отварата, отговорите ѝ не бяха много убедителни и това не ми вдъхва кой знае какво доверие към нея. — След това си давам сметка, че всъщност Дона ми е по-симпатична от трениращите пред нас девойки, и добавям шеговито: — Но и на тях им нямам доверие, бих предпочел всичките да ги видя с белезници на ръцете.

Несбит се плюсва до нас и без да отмества поглед от девойките, ме пита:

— Кого искаш да видиш с белезници на ръцете?

Гейбриъл го оглежда.

— Несбит, знаеш ли, че ако съберем техните години и ги умножим по броя пъти, в които си се боричкал с тях, резултатът ще е половината от годините, на които си според тях?

Несбит се засмива.

— Така е, но забелязал ли си колко малко мъже има тук? Падат се поне по две девойки на един мъж, така че някои от тях със сигурност са...

— Готови да си затворят очите?

— Не, не, аз бих казал, че са склонни да проявят интерес към един по-зрял мъж.

— Какво?!

— А напоследък аз съм в добра форма, нали?

Той потупва корема си доволно и няма как да отрече, че от предишните сланинки не е останало нищо, всичко е само мускули. Всъщност всички бойци на Съюза са стегнати и слаби просто защото храната не достига. Несбит продължава:

— Да, малко по-възрастен съм от тях...

— Малко ли! — възкликваме с Гейбриъл в един глас.

— И двамата мога да ви дам под съд за възрастова дискриминация!

— Има една, която, подочувам, доста те харесва, Несбит — обажда се Гейбриъл. — Бяла вещица. Руса.

— Тук е пълно с руси — отговаря Несбит жално.

— И умна също така — добавя Гейбриъл. — В чудесна форма.

Несбит оглежда трениращите девойки.

— И коя е тя?

Гейбриъл мълчи, Несбит се обръща към него.

— Хайде де! Кажи, друже!

— Пристигна снощи в лагера.

— Силия?

Несбит се намръщва, после избухва в смях.

В този момент към нас се приближава Адел и казва:

— Силия те вика, Несбит.

— Ха! Май наистина ми е хвърлила око! — Несбит се надига и отупва панталона си. — Е, в такива моменти човек не подбира, нали така?

— И теб също — добавя Адел, вдигам поглед, но тя не говори на мен, а на Гейбриъл.

Тримата се отправят към Силия. Грейторекс явно също е там, тъй като не е при трениращите. Чудя се мен кога ще ме повикат.

След по-малко от час Адел се връща за мен. Силия седи до огъня, Грейторекс е вдясно от нея, Несбит и Гейбриъл стоят прави от другата ѝ страна. Наблюдават ме. Несбит изглежда притеснен, шепне нещо в ухото на Гейбриъл.

Гейбриъл ме пресреща. Изглежда адски сериозен и това ме кара да заста на нащрек. Нямам представа за какво са ме повикали, но едва ли е нещо хубаво.

Спирам. Гейбриъл е пред мен, препречил е пътя ми към Силия, рамото му почти докосва моето.

— Какво става? — питам аз.

— Силия ще ти обясни, но моля те, Натан, не се ядосвай.

— Седни, Натан — обажда се Силия. — Трябва да поговорим.

— Мога да говоря и прав.

Силия става, след нея се надига и Грейторекс.

— Трябва да те уведомя за някои неща. В Първи лагер има няколко Черни магьосници, които недоволстват. Гюс и още неколцина създават проблеми.

Срещал съм Гюс няколко пъти, при последния баща ми му отрязва ухото, задето Гюс ме беше нападнал. Не се изненадвам, че създава проблеми.

— Затова помолих Ван да се върне там — продължава Силия. — Тя е влиятелна Черна вещица. Уважават я както Черните, така и Белите. Надявам се, че ще успокои обстановката.

— Ще стигнеш ли най-сетне до същината? — питам аз.

— Недоволството е заради един от пленниците.

— Кой?

Не мога да си поема дъх, струва ми се, че вече знам какъв ще е отговорът, но не смея да мисля за това, защото може и да сгреша, а лицето на Силия е напълно безизразно и дори когато тя произнася името на Аналис, пак не смея да повярвам, може да не съм чул добре, затова повтарям:

— Аналис?

— Да, тя е при нас — потвърждава Силия. — В Първи лагер.

Трябва ми малко време да си събера ума. Знам, че тук има нещо гнило, държат се с мен, сякаш ми нямат доверие, само че тя е при тях. Не е успяла да се измъкне.

— Трябва да отида там веднага!

— Ще стигнем и до това. Първо обаче искам да те помоля да си дадеш сметка в какво положение се намираме, Натан. — Силия замълчава за миг, после продължава нерешително: — Заловихме Аналис няколко дни след ББ. Тя...

— Какво?! Значи... При вас е от седмици? Месеци?

— Три месеца.

— И никой не ми е казал?

— Сега ти казвам.

Гласът ѝ е тих и спокоен. Моят обаче не е.

— Обиколих цялата гора да я търся!

— Да, знам.

Изругавам.

— И кой друг е знаел?

Оглеждам се ядосано. Несбит не отмества очи, явно не е знаел, Гейбриъл също ме гледа в очите, но погледът му казва всичко.

— Знаел си? — ахвам аз. — Знаел си и не си ми казал?

— Чух някакъв слух. Предполагах, че може да е верен, и...

— И не си споделил този слух с мен? Не ти е минало през ума да ми кажеш? — Изругавам и се извързвам леко настрани. — През цялото време, докато обикалях да я търся и ти ми повтаряше да не рискувам живота си с нападения над Ловци, си можел да ме спреш, като ми кажеш!

— Нямах представа, че ще атакуваш всеки срещнат Ловец.

Не мога да го слушам повече. Не го разбирам. Не мога да си обясня защо не ми е казал за Аналис. Знаеше, че мисълта за нея ме подлудява.

— Знаел си и не си ми казал!

— Опитвах се...

— Не си ми казал нищо! — Привеждам се към него и изкрещявам в лицето му: — Нищичко!

— Бях...

— А аз ти вярвах — изсъсквам аз.

Гейбриъл също се привежда към мен и процежда:

— Не, отдавна вече не ми вярваш. Не ми казваш какво правиш и какво си направил. Губиш се в продължение на дни и не ми казваш къде си бил, кого си убил. Споделяш по някоя трошица само ако се наложи. Когато ти отърва.

Не мога да повярвам, че обвинява мен. Мълчал си е за Аналис, а обвинява мен! Заплювам го. Храчката полепва по бузата му.

Гейбриъл се ококорва. За първи път го виждам толкова ядосан. Несбит застава между нас, избутва го настрани, говори му:

— Натан си е такъв, нали го знаеш? И точно заради това го обичаш, нали?

— Натан, успокой се! — обажда се строго Силия.

Обръщам гръб на Гейбриъл и я поглеждам, поемам си дъх и питам:

— Да разбирам, че всички са знаели, така ли?

— Грейторекс знаеше, но й бях заповядала да не допуска да се появиш в Първи лагер, което не беше кой знае колко трудно, тъй като ти почти не се вясваше в Трети.

— И защо ми го казвате сега?

— Както отбелязах снощи, Съюзът трябва да се погрижи всички да бъдат равни пред закона. Във война сме, но все пак трябва да имаме правила и да ги спазваме. Аналис е при нас. Тя иска да я пуснем да си върви. Не подкрепя Соул и няма да премине на негова страна, но не смята, че войната ще постигне нещо добро.

— Не ми пука какво смята тя. Искам да знам какво ще правите с нея.

— Ще я изправим пред съда, съд, в който ще заседават Черни и Бели. Аналис застреля Маркус, Черен магьосник и важна фигура в Съюза. В резултат на действията ѝ Съюзът понесе тежко поражение. Известен брой Черни, водени от Гюс, настояват тя да бъде наказана. Съюзът иска — и е длъжен — да действа справедливо, да се отнася към всички по еднакъв начин, независимо дали са Черни, или Бели. Само така можем да покажем, че Съюзът не е като Съвета на Белите. Изправянето на Аналис пред съда означава обаче, че тя ще може да се защити.

— И как възнамерява да се защити?

— Тя твърди, че е действала непредумишлено. Че просто се е опитвала да помогне на брат си.

Гневът ми към Аналис е изместен от отвращение към нея, към лъжите ѝ.

— Конър беше мъртъв, когато тя застреля Маркус!

— В такъв случай това ще бъде доказано в съда. Всички свидетели ще бъдат под въздействието на отвара за истина. Повярвай ми, Натан. Истината ще излезе на бял свят.

— В такъв случай ти ми повярвай, истината е една: баща ми уби Конър О'Браян, Ловец, който посягаше към оръжието си. Аналис застреля Маркус, след като Конър вече беше мъртъв, а след това избяга и ни изостави. Заради нея загина баща ми. Заради смъртта на баща ми нямаше кой да спре Ловците и загинаха стотици хора. Тя е виновна за смъртта им.

— Твоите показания ще бъдат изслушани, Натан. Така и трябва да бъде. — Силия замълчава, после добавя: — Но също така е важно да оставиш съдът да реши съдбата на Аналис. Да не търсиш отмъщение.

— Ако я пуснат, ще търся каквото си поискам.

— В такъв случай съдът ще бъде принуден да се занимава и с теб.

— Нека се опита.

Силия пита:

— Предполагам, че знаеш каква е дарбата ѝ?

Доста съм размишлявал над този въпрос и имам предположение. След като Аналис застреля Маркус, се разрази ужасна пукотевица. Гейбриъл ме събори на земята да ме предпази и когато надигнах глава, Аналис беше изчезнала. Първоначално смятах, че тя е избягала в гората, но още тогава ми беше ясно, че човек трудно може да изчезне ей така.

— Може да става невидима — потвърждава Силия.

— Същият дар като на уважавания ѝ баща и прочутия ѝ брат. Идеално. Сега вече сме сигурни, че е същата като тях.

— Да, така твърди и Гюс, но някои биха казали, че ти си същият като баща ти.

— С това мога само да се гордея.

— Внимавай, Натан. В Съюза има много Бели, много повече, отколкото са Черните, и макар те да не харесват семейството на Аналис, тя има едно преимущество, нея я смятат за слаба и незначителна фигура, въпреки дарбата ѝ. А ти не си нито слаб, нито незначителен. Хората вярват, че си същият като баща си. Знаят какво си направил, за да вземеш дарбите му.

— Бях длъжен да го направя!

— Не е хубаво, че ги е страх от теб, Натан. Много от Белите ги е страх от теб, от това, в което можеш да се превърнеш. Те изпитват симпатия към Аналис, убедени са, че тя е действала, водена от любов и вяност към заблудения си брат, но на теб гледат като на жесток Черен магьосник, син на Маркус, младежа, изял сърцето му. За тях ти си убиецът на Маркус. Те твърдят, че теб трябва да изправим пред съда.

— Исках да го спася! Но нямаше как. Той умираше. Не исках да го направя!

— Успокой се, Натан — повтаря Силия тихо.

Изругавам.

— Има неколцина Бели, поддръжници на Аналис, които смятат, че най-добрият начин да я защитят, е, като насочат вниманието към теб. Според тях законът трябва да се прилага еднакво.

— И какво, ще ме арестуваш ли? Затова ли си дошла? Да ме арестуваш, задето съм изял сърцето му, след като тя го застреля?

— Отношението към теб не може да бъде различно. Длъжна съм да те отведа да се изправиш пред съда. Ще обясниш как е било. Не смятам, че...

— Ще ме затвориш в клетка?!

Знам, че това ще им хареса, Белите ще са доволни да ме видят в окови. Само че аз никога, ама никога няма да позволя да го направят отново. От ръцете ми изскачат светкавици, удрят земята от двете страни на Силия, отварям уста и между нас лумват пламъци, Силия отстъпва.

В следващия миг писъкът изпълва главата ми, болката е ужасна, мразя го, падам на колене.

Тя обаче бързо спира.

— Не искам да те нараня, Натан. Не искам да използвам дарбата си върху теб, но ако не се успокоиш, няма да имам друг изход.

Поглеждам я и се изправям. Толкова мразя нейното пищене, единствената ми мисъл е да я спра, да спра всичко. Няма да позволя да използва отново дарбата си върху мен.

Никога повече.

Потърквам длани, усещам как светът се върти, започвам да движа ръцете си още по-бързо, след това изведнъж спирам. Вдигам ръце към слепоочията си, представям си пълен покой.

Сега не се чува нищо. Тихо е. Нищо не помръдва.

Силия стои пред мен, лицето ѝ е спокойно, съсредоточено. Гейбриъл ме гледа все така ядосано. Единият крак на Несбит е във въздуха, сякаш тъкмо е понечил да направи крачка, Грейторекс е насочила пистолета си към мен. А малко по-назад са всички останали. Явно са чули виковете и са дошли да видят какво става. Повечето изглеждат изплашени, една от девойките се усмихва доволно. Дона също е там, ръцете ѝ са вързани, гледа сериозно.

Обръщам им гръб и се отдалечавам. Не знам колко ще издържи магията. Не ме интересува. Няма да позволя отново да ме пъкнат в клетка.

След миг чувам крясъци зад гърба ми. Времето отново е поело своя ход. Хуквам.

ОПИАТИ

Седя в гората. Свечерява се. Не знам какво да правя. Не убих никого. Едва се сдържах. На косъм бях. Заплюх Гейбриъл в лицето. Как можах?

Почти напълно се е стъмнило, когато дочувам някой да се приближава. Стъпките спират, после човекът отново тръгва, по-шумно, по-тромаво, иска да го чуя. След миг той се обажда:

— Хубав номер им спретна, друже.

Не отговарям, Несбит се появява иззад дърветата и кляка до мен.

— В първия момент никой не беше наясно какво е станало. Все едно се беше изпарил. Гейб предположи, че си спрял времето.

— Аха.

— Супер!

— Аха.

— Както и да е, решихме да се пробваме да те намерим. И така... Ето ме. Не беше трудно, както винаги, си оставил следи, все едно е минало стадо бизони.

— Не съм се мъчил да се скрия. Просто трябваше да помисля.

— Да, да, напълно разбираемо. — Несбит успява да кротува и да мълчи около половин минута, после се обажда: — Няма да те затворят в клетка. Силия няма да им позволи. Закле се.

Не съм сигурен дали да му вярвам, макар че според мен Силия едва ли би ме излъгала.

Той добавя:

— И Ван няма да им позволи. Нито пък аз, да не говорим за твоя любим. Грейторекс също едва ли ще е навита. Имаш повече приятели, отколкото си мислиш.

Чудя се дали наистина е така. Ако имам приятели, защо винаги се чувствам самотен?

— Гейбриъл още ли е ядосан?

Несбит се колебае, после казва:

— По скалата от едно до десет, според мен той е на девет и половина.

— Е, значи, не е чак толкова зле.

— Ще му мине. — Несбит ме сръгва. — Най-хубавото на караниците е сдобряването после. Представям си как се помирявате, ти се извиняваш, той те прегръща и...

— Млъкни!

Мълчим известно време, после аз питам:

— Е, какъв е планът?

— Планът е да използвам чара и обаянието си, за да те убяда да се успокоиш и да се върнеш в лагера. След като Силия се увери, че няма да убиеш Аналис на мига, заминаваме за Първи лагер, където ще дадеш показания в най-големия процес на века. Процеса срещу Аналис. Теб няма да те съдят, поне засега. Силия твърди, че в най-добрия случай изобщо няма да се стигне до дело. Разбира се, това означава, че в най-лошия случай и дотам може да се стигне. Но ако признаят Аналис за виновна, няма да има за какво да те съдят. Силия щяла да се погрижи да стане абсолютно ясно, че ти си дошъл доброволно да дадеш показания. Тя ме помоли да натъртя, че не си арестуван и засега срещу теб няма повдигнати никакви обвинения.

— Само да се опита да ме арестува... Няма да позволя да ме съдят. Никога. За нищо, още по-малко за убийство на баща ми. Няма да им се обяснявам. И никога повече няма да вляза в клетка, килия или каквото и да е помещение с врата.

— Добре. Условиата ти са ясни. — След малко Несбит добавя: — Честно казано, друже, няма да им е лесно да те задържат, а дори и да успеят да те пхнат в някоя килия, вече имаш достатъчно дарби, за да се измъкнеш от там, така че не бих се тревожил за това. — Сръгва ме с лакът. — А пък ако случайно ти дойде нанагорно, аз ще ти изпека

сладкиш и ще използвам стария номер да пъхна вътре пила. Или пък Гейб може да се преобрази на дебел потен тъмничар, да открадне ключовете и...

— Млъкни, Несбит!

— Просто исках да кажа...

— Когато бях на четиринайсет, ми сложиха нашийник. Ако се отдалечех от клетката, от нашийника потичаше киселина. Пак ще го направят.

Несбит мълчи известно време, после казва:

— Нищо чудно, че си станал толкова шантав.

— Ха, благодаря.

— Както и да е, не смятам, че това ще е някакъв проблем. Днес успя да се измъкнеш изпод носа на хора с невероятни дарби. Силия беше там, а ти изчезна. Грейторекс и девойките...

— Ще млъкнеш ли, Несбит? Само за минута?

Той успява да си държи устата затворена почти цяла минута, след което пита:

— Имаш ли нещо за ядене? Не съм слагал залък в устата след онази отвратителна каша.

Няма храна, ала въпреки това запалваме огън, седим и гледаме пламъците, от време на време разръчкваме жарта, Несбит не спира да бръщолеви. След като заспива, аз отново се опитвам да осмисля положението. Не мога да позволя на Аналис да ѝ се размине. Заради нея загина баща ми. Казах, че ще я убия, и може би точно това трябва да направя. Но няма да е зле да бъде съдена. Искам да съм там, когато я разпитват. Да я видя затворена в клетка, как се чуди дали някога ще излезе от нея. Най-добре е да отида да свидетелствам. Да видим дали Съюзът може да организира честен съдебен процес. Ако не, после ще реша какво да правя.

Изваждам пакетчетата, които Ван ми даде. Сигурно се е досещала, че ще имам нужда от тях, когато разбере за Аналис. Не се изкушавам да изпия трите наведнъж. Искам да видя Аналис. Искам и тя да ме види. Искам да я заплюя в лицето. Сещам се за Гейбриъл. Как можах да го направя?

Отварям едно от пакетчетата, вътре има щипка жълтеникав прах. Близвам няколко пращинки, долавям лек аромат на мента, изсипвам цялото съдържание в устата си и вкусът на мента се превръща в

горчилка, жалко, че нямам вода, после си давам сметка, че не ми трябва вода, струва ми се, че се издигам във въздуха и се нося в мрака.

Празен, спокоен мрак. Идеален. Съвършен.

СПОКОЙСТВИЕ

— Успокои ли се вече? — пита Силия.

— Да, но не благодарение на теб.

Отговарям ѝ тихо и бавно. И наистина се чувствам спокоен, с прояснен ум. Не знам какво имаше в прахчето на Ван, но едва ли е било само сънотворно. Струва ми се, че съм невероятно разумен и овладян. Въпреки това през целия ден странях от лагера и се върнах чак вечерта. Несбит вървеше до мен, но за разлика от друг път си мълчеше.

— Използвах дарбата си само защото се опасявах, че положението може да излезе от контрол — казва Силия. — Другите не те познават толкова добре. Можеше да решат, че се опитваш да ме убиеш. Аз обаче ти вярвам, Натан.

Спомням си изражението на лицето ѝ в мига, в който спрях времето, тя е искрена, както винаги. Изглеждаше спокойна, сякаш си мислеше за нещо съвсем друго.

Кимам към девойките, които седят от другата страна на огъня.

— Имам чувството, че всички останали очакват да им изтръгна сърцата и да ги изям за вечеря.

— Въпросът е какво ще направиш, когато видиш Аналис.

— Мразя я и искам да умре. Искам да отмъстя за баща ми, но също така искам да я видя изправена пред съда. Искам справедливост. Искам да бъде обявена за виновна. Искам да бъде наказана. Жестоко наказана. Да речем, да я прострелят в корема и да я оставят да се мъчи, докато умре.

— Но няма да се опиташ да я убиеш на мига, нали?

— На мига — не. Но ако я оправдаят или я пуснат да избяга... Не знам. — Поклащам глава. — Каква ще е присъдата, ако решат, че е виновна?

— Предполагам, че ще я осъдят на затвор. Дълги години затвор.

— Тя уби Маркус. Заслужава да умре. Трябва да я застрелят.

— Не ми се вярва да я осъдят на разстрел. А ако ти се намесиш, ако решиш сам да раздаваш правосъдие по какъвто и да е бил начин,

няма да имам друг избор, освен да те арестувам. На това се крепи Съюзът, Натан. Справедливост за всички.

— Добре. — Усмиввам й се. — Но първо ще трябва да ме хванеш.

— Дано не се стига дотам.

Докато със Силия си говорим, слънцето се скрива, в сумрака не виждам никъде Гейбриъл. Питам Несбит и той отговаря:

— Виж дали не си е в палатката.

Изобщо не знаех, че Гейбриъл си има палатка. Несбит кима към една в края на редицата, от нея се вижда зелено сияние.

Приближавам се и чуквам с пръст по опънатия брезент.

— Гейбриъл?

Той не отговаря, сигурен съм обаче, че е вътре, затова надниквам през отвора. Зеленикавото сияние идва от купа с нощен дим на земята до главата на Гейбриъл. Той лежи на една страна върху шалте, пред него има отворена книга. Не вдига глава.

— Здравсти — обаждам се аз.

Гейбриъл не отговаря, дори не ме поглежда.

— Само се преструваш, че четеш — продължавам аз. — Бас лоя, че не можеш да се съсредоточиш върху книгата, тъй като единствената мисъл в главата ти е как да ми съдъреш кожата от бой.

— Не съм сигурен как точно си представяш това със съдирането на кожата, но иначе не си далече от истината.

Гейбриъл ме поглежда и виждам, че говори сериозно. Наистина му се ще да ме пребие. Аз стоя надвесен на входа на палатката, която не е много голяма, не ми е удобно и затова прикляквам.

— Какво искаш? — пита Гейбриъл с изпълнен с ненавист глас.

— Ами... Мисля, че трябва да поговорим.

— Ха! Това сигурно е шега. Само че на мен хич не ми е до шеги в момента.

— Защо не ми каза, че са заловили Аналис?

— А ти защо не ми каза за нападението над лагера на Ловджийките?

— Казах ти.

— Казах ми едно-две неща, и то след няколко дни, когато вече нямаше как да си мълчиш и да шикалкавиш.

— Ти криеше от мен за Аналис. Пък и Ловджийките не те засягаха.

— Не са ме засягали? Отряд Ловджийки близо до нашия лагер? До Грейторекс и девойките?

— Ама...

— Можеше да те убият или ранят и тогава аз щях да тръгна да те търся, и най-вероятно щяха да убият и мен.

— Ама аз...

— Не съм свършил — прекъсва ме Гейбриъл. — Признавам, че скрих от теб слуховете за Аналис. Не ти казах за тях, защото се мъчех да те предпазя. Знам, че я мразиш. Нямам нищо против да си отмъстиш. Даже бих се радвал да видя как я разкъсваш на парчета, но в същото време знам, че това няма да е правилно нито за мен, нито за нея, още по-малко за теб. В момента не си на себе си, Натан. Не исках да я убиеш и после да съжаляваш за това. Направих го заради теб. А ти криеше мислите и действията си от мен заради това, което искаше за себе си. Мислеше единствено за себе си. За пореден път.

Струва ми се, че в разговорите с Гейбриъл нямам никакъв шанс.

— Върви си — казва той.

Не помръдвам. Не искам да си вървя. Искам да поговорим. Да се извиня. Следобедът измислих какво да му кажа. И сега просто трябва да го изрека.

Поемам си дълбоко дъх и тихо и искрено казвам:

— Гейбриъл, съжалявам, че те заплюх.

Той ме гледа втренчено, после изсумтява.

— Охо. Извинение.

Хм. Не на такъв отговор се бях надявал.

— Бях ядосан — продължавам аз. — Но не биваше да го правя. Извинявай.

— Да, не биваше да плюеш в лицето ми. Не биваше. Аз също съм ядосан. И извинението, макар сигурно да е първото по рода си, не е достатъчно.

— Какво още да направя?

— Нищо. Върви си.

Гейбриъл завърта глава и отново забива поглед в книгата.

Известно време мълчим. Мисля си, че той може и да отстъпи, няма как иначе. Не може да говори сериозно. Той затваря книгата и ме

поглежда.

— Още ли си тук?

— Гейбриъл...

— Натан, адски, ама адски съм ти сърдит. Върви си.

Знам, че говори сериозно. Ставам и излизам от палатката, напускам лагера, тръгвам сред дърветата.

Започвам да бягам, не спирам. Тичам в продължение на часове, оставям тялото си да ме води.

Не се връщам на другия ден, както и на по-другия, и на третия. По-голямата част от времето прекарвам преобразен като животно, но от време на време отново ставам човек, за да помисля.

Опасявам се, че Гейбриъл вече е започнал да се страхува от мен. Мисля си за всички онези истории за Черните, чиито приятелства винаги приключват изведнъж и с кръвопролитие. Спомням си как ме гледаше, колко ядосан беше.

Мисля си за баща ми, искам да съм като него, да съм силен като него. В много отношения той беше почтен и искрен човек. Знам, че ме обичаше. Но Маркус можеше да бъде и жесток, груб и страшен. Спомням си онази история, която Меркюри беше разказала в дневника си, за убийтия от него Торо. Така и не попитах баща ми за това. Не исках да знам отговора, защото според мен Меркюри е права, той беше убил Торо само защото Торо го е дразнел и защото е можел да го направи, защото за него животът на Торо не е бил по-важен от този на муха. Обичам Маркус, но не искам да бъда такъв. Не искам хората да ги е страх от мен.

Гейбриъл уважаваше баща ми, но той също така уважава и моята Бяла страна, майчината ми страна. Аз не съм виждал майка ми, познавам я само чрез баба, Аран и Дебора, които са добри, внимателни и грижовни. Знам, че съм се отдалечил много от тях, но не искам да загубя тази своя страна.

Искам да бъда наполовина едното, наполовина другото. Искам да бъда и Черен, и Бял, да взема най-доброто и от двете.

Сега искам да се видя с Гейбриъл, да му кажа, че не съм се изгубил, че знам кой съм. Затова се отправям към лагера. Не съм сигурен колко дни ме е нямало, може би четири, не повече от пет. Лагерът е далече и макар да тичам бързо, времето се разваля, започва да вали сняг, духа леден вятър. Връщането ми отнема още два дни.

Наближавам лагера по тъмно, вятърът е стихнал, но във въздуха прехвърчат снежинки.

Изтощен съм, мръсен и гладен, но искам да видя Гейбриъл. Този път знам паролата, не я обърквам и бавно влизам в лагера.

Отправлям се направо към палатката на Гейбриъл и с всяка крачка притеснението ми се засилва. Ами ако той пак откаже да ми говори? Ако наистина ме е намразил завинаги?

Виждам палатката му, ала в нея не грее зелено сияние. Нещо ме срязва под лъжичката. Надниквам вътре. Там няма нищо, дори и спалния чувал и книгата ги няма. Ами ако е напуснал Съюза? Трябва да намеря Несбит. Той ще знае къде е Гейбриъл. Само че е късно през нощта, вали сняг, наоколо няма жива душа. Прилошава ми. Давам си сметка, че този път съм се издънил ужасно. Отправлям се към огъня, може би Несбит ще е там... До огнището лежи някой, по спалния чувал се трупат снежинки. Дали е Гейбриъл? Струва ми се, че е той, втурвам се към него, страх ме е, че може би греша.

Той е. Спи.

Сядам в краката му. Изпитвам такова облекчение, че чак ми се завива свят. Във въздуха прехвърчат дребни, нежни снежинки. Хвърлям няколко дървета в жарта, огънят почти е угаснал. Още имам чувството, че ще повърна от напрежение.

Гейбриъл се размърдва и се надига. Може би изобщо не е бил заспал. Намята спалния чувал на раменете си, но не се доближава до мен. Седим на около метър един от друг.

Взирам се в огъня, чудя се какво да кажа, дали да не се извиня отново, или пък да му призная колко се радвам, че още е тук.

— Доста време те нямаше — казва той. — Къде се губиш?

Доплаква ми се, гласът му е все така студен.

— Не съм се губил, раниха ме — отговарям аз. — Не, може би и малко се бях загубил. Не знам.

Обръщам се към него.

— Но не искам това да стане и с теб. Да бъдеш наранен. От който и да е, най-вече от мен.

— Тогава не ме лъжи. Не крий нищо от мен.

— Няма.

— И никога повече не плюй в лицето ми.

— Няма.

Знам, че никога няма да го направя. Не бих могъл. Няма как да поправа стореното, но мога да се държа по-добре и отчаяно го искам.

— Знаеш, че те обичам — казва той. — Още те обичам. Винаги ще те обичам.

— Това означава ли, че ми прощаваш?

— Нищо подобно не съм казал.

Седим и гледаме огъня, пламъците бавно укрепват.

— Нараняваш ме по друг начин, Натан — казва Гейбриъл.

Мисля си как го бях заплашил с Феърборн, за всички моменти, в които съм го ругал и съм се държал гадно.

— Когато се запознахме — продължава той, — ти ми разказа за себе си. А напоследък почти не ми говориш. Не искам да бръщолевиш непрекъснато, нищо подобно, но ти твърдиш, че си ми приятел. Трябва да говориш с приятелите си.

Вярно е, разбира се, когато се запознахме, аз наистина му разказах за себе си, за живота си.

Примъквам се към него и казвам:

— Добре. За какво искаш да говорим?

— За каквото и да е, за това, което ти е важно.

— Какво например?

Чудя се какво има предвид, дали намеква за баща ми, за виденията ми.

— Разкажи ми за Уелс. Искам някой ден да отидем там.

Усмиввам се, едва сдържам сълзите си. Разказвам му за любимото ми място в планината, където бях едно лято, там имаше езерце, катерех се по една скала и скачах във водата. Когато войната свърши, ще го заведа там. Гледам ту огъня, ту лицето на Гейбриъл и знам, че не искам никога повече да го нараня.

ЗЛАТИСТА СВЕТЛИНА

Събуждам се още преди слънцето да се е показало. Небето вече просветлява, Гейбриъл спи до мен. В лагера все още цари тишина. Разпалвам огъня. Колкото и да не е за вярване, очаквам с нетърпение гадната каша за закуска, но изведнъж студ сковава костите ми и пред очите ми се спуска сива пелена. Отново видението.

Небето е огряно от златиста светлина, гората като че ли сияе. Вървя бавно между дърветата. Сякаш току-що съм се родил и виждам света за първи път. Въздухът край мен е като жив. Невероятно е. Прекрасно. Всяко нещо е невероятно. Цветовете, шарките, формите, звуците, температурата, въздухът. Обръщам се и виждам Гейбриъл. Той също е красив. Махва ми да се приближа. Държи пистолет, отпуснат до бедрото му. Несбит е тъмната фигура, която се отдалечава зад него. Хвърлям един последен поглед към ливадата, наслаждавам се на дърветата и слънцето, след това се обръщам към Гейбриъл. В този миг политам във въздуха и светът се преобразява, гърмеж, болка и хаос, падам на земята, виждам небето над мен, след това лицето на Гейбриъл. Болката в корема е адски силна, изгаряща, напредва към сърцето. Убива ме.

Умирам.

ПЪРВИ ЛАГЕР

Аз, Гейбриъл, Несбит, Силия, Адел, Кърсти и Дона се отправяме към Първи лагер. Силия явно си е харесала Адел за свой адютант. Дона е с нас, за да може Ван да приготви специалната си отвара за истина, която най-сетне да реши въпроса може ли да имаме вяра на Дона. Ръцете ѝ не са вързани, но Кърсти не се отделя от нея и тъй като тя е два пъти по-едра, лесно ще се справи с Дона, ако тя реши да извърти някой номер. Не че това ми се струва вероятно.

Трябва да преминем през два прохода, за да стигнем до Първи лагер, като между тях има известно разстояние, но така или иначе, до срещата ми с Аналис остават още само няколко часа. Не съм сигурен какво изпитвам, освен че нямам търпение да се озова пред нея.

При първия проход Гейбриъл ме хваща за ръката и преплитаме пръсти, Силия насочва другата му ръка към отвора. Поемам си дълбоко дъх, проходът всмуква Гейбриъл и ме придърпва след него, издишвам бавно, докато се носим в мрака. Проходът е малък, почти веднага се появява светлинка пред нас и изскачаме в някаква гора. Другите се появяват и Силия ни повежда напред. Тръгваме след нея. Темпото е по-бавно, отколкото ми се иска, но бързо се напасваме. Гората свършва и пред нас се простират ливади, покрити със сняг.

— Колко има до другия проход? — питам Силия.

— Около километър, от другата страна на реката е.

Понечвам да я попитам още колко има до реката, но ливадата пред нас изведнъж се спуска стръмно надолу и излизаме на брега, нагазваме в ледената вода. Течението е силно. Изпълзваме от другата страна и хукваме през дълбок до колене сняг към рехава горичка.

При следващия проход Силия изчаква другите да минат, аз и тя оставаме последни.

— Искам да си сигурен какво ще направиш, когато видиш Аналис — казва тя.

— Не се тревожи, сигурен съм.

— И какво е то?

— Казах ти вече, искам да бъде изправена пред съда.

Силия ме оглежда изпитателно.

— Друго?

— Няма да я убия, освен ако съдът не ме лиши от справедливост. Ако я пуснат, тогава... тогава аз ще въздам справедливост.

— А ако я осъдят на затвор?

— Истината ли искаш да чуеш, Силия? Не знам какво ще направя. Но ако я пуснат на свобода, със сигурност ще направя нещо.

— Няма да я пуснат. Ако системата работи, няма да я пуснат.

Силия хваща якето ми и с другата ръка напипва отвора на прохода.

От другата страна на прохода ръми ситен дъждец.

— Натан, не се отделяй от мен — заповядва Силия. — Лагерът е на петнайсетина минути от тук.

Пуска ме чак след като измърморвам едно „Разбрано“ и след това хуква напред.

Съвсем скоро ще видя Аналис. Надявам се, че са я оковали във вериги. Искам да ме види как се изправям пред нея.

Вече трябва да сме в покрайнините на лагера, но изведнъж Силия забавя крачка и спира. Оглежда се внимателно, стойката ѝ подсказва, че нещо не е наред.

— Какво? — питам я.

— Тук трябваше да има дежурен на пост.

Останалите ни настигат.

— Какво става? — пита Несбит.

— Не знам — отговаря Силия. — Лагерът е на четиристотин метра от тук. Натан, използвай дарбата си да ставаш невидим и иди на

разузнаване. Несбит, Гейбриъл, вие обиколете отляво. Аз и Адел ще минем от другата страна. Кърсти, ти отговаряш за Дона. Среща тук след пет минути.

Ставам невидим и внимателно поемам напред. Не съм минал и стотина метра и долавям слабо жужене. Жужене от мобилен телефон. Никой в Съюза не използва телефони. Мамка му!

Продължавам бавно. Жуженето едва се чува, но като че ли постепенно се усилва. Все още има към двеста метра до лагера. Явно пред мен има Ловци. Прокрадвам се напред, не виждам никого. Всичко е спокойно и тихо, като се изключи жуженето.

— Мамка му! Прекалено е тихо и спокойно.

Връщам се при Кърсти и Дона. Гейбриъл също е там, другите ги няма.

— Долавям жужене — казвам на Гейбриъл. — Най-вероятно Ловци, не знам колко са. Вероятно са от другата страна на лагера, подготвят се да атакуват. Трябва да отида да предупредя нашите. Предай на Силия.

— Недей, Натан, чакай!

Само че аз вече отново съм станал невидим и хуквам към лагера. Движа се бързо, през цялото време се ослушвам и оглеждам. Не забелязвам Ловци. В покрайнините на лагера забавям ход. Първи лагер не е разположен на поляна, палатките са под дърветата. Не се чува нищо. Дори и птички не пеят. Единственият звук е жуженето от мобилни телефони. Само че то е много слабо, по-слабо отпреди, все едно Ловците се отдалечават.

Приближавам се към палатките, оглеждам се.

На няколко метра встрани лежи жена. Гледа към мен с широко отворени очи, пристъпвам към нея, искриците в очите ѝ са угаснали. Но и без това си личи, че е мъртва, не помръдва, позата ѝ е неестествена. Простреляна е в главата. Виждам раната едва след като заобикалям тялото, дупка в тила. Върху раната са кацнали няколко мухи. Оглеждам лицето, мъча се да си спомня дали съм го виждал преди, не съм сигурен. Жената е от Съюза, не е Ловджийка.

Прокрадвам се към една палатка. Бавно, безшумно. Все още съм невидим, но не искам да рискувам.

Палатката е пълна с провизии, кашони, консерви, по земята се въргалат одеяла. След миг забелязвам още един труп, този път е на

човек, когото познавам, тялото е полускрито зад палатката. Гюс е прострелян в гърдите. Напълзели са го мравки.

До съседната палатка виждам още едно тяло.

После още едно.

Навсякъде има тела.

Пулсът ми се ускорява. Телата още не са вкочанени. Най-вероятно лагерът е бил атакуван призори.

Но щом нападението е било призори, а още долавям леко жужене... навярно Ловците сега се изтеглят. Отдалечават се, без да бързат. Не знаят за нас. Може да ги проследим!

Прекосявам лагера, опитвам се да разбера откъде идва жуженето. Попадам на дървена постройка, колиба, може би това е затворът. Приближавам се бавно и внимателно. Вратата е строшена. Дали Аналис е вътре?

Надниквам от прага.

Колибата е празна, на земята лежат белезници. Разкопчани. Аналис е била тук. Дали е станала невидима и е избягала? По-вероятно Ловците са я отвели.

Чувам шум, стъпки, обръщам се и виждам Несбит, очевидно изобщо не се замисля, че вдига шум. Изглежда уплашен. Зад него се задават Гейбриъл и останалите, разпръсват се между дърветата.

Ставам видим и подхвърлям към Несбит:

— Според мен Ловците току-що са си тръгнали.

— Виждал ли си Ван?

— Не.

— Тя...

Зад гърба на Несбит избухва взрив. Той се мята на земята и аз виждам как Кърсти полита във въздуха, тялото и се преобръща няколко пъти и се стоварва на земята.

И аз съм залегнал.

Отново тишина. Оглеждам се за Ловци. Ослушвам се. Нищо.

— Заложили са мини! — изкрещява Силия. — Не пипайте нищо!

Дона е на няколко крачки от тялото на Кърсти, гледа към мен. Пребледняла е. Гейбриъл се приближава към тях и кляка.

— Кърсти е мъртва — докладва той на Силия.

Несбит вече е на крака. Земята тук е гола, има много следи, най-вече от ботуши на Ловци.

Тръгвам след него, излизаме от лагера, вървим между дърветата.
— Колко са? — питам аз.

— Много. Най-малко двайсет. — Гласът му звучи необичайно, трепери. — Влечат някого, може би дори двама души. Пленници. Или ранени.

Отдалечаваме се от лагера, вървим през гората, Несбит се затичва, след това спира и простенва.

Виждам проснатото на земята тяло. Косата блести от капчиците. Очите са отворени, все още сапфиреносини, но без искриците в тях. Кожата е бледа. Гърдите са облени в кръв.

— Ван!

Несбит се полюлява и пристъпва към нея, хващам го здраво и го дръпвам настрани.

Тя държи табакерата си, знам, че той иска да я вземе, но казвам:

— Не я пипай, Несбит. Сигурно са сложили мини и около нейното тяло.

Той се отпуска на земята до Ван.

Жуженето вече не се чува. Ловците се изтеглят, само че едва ли са се отдалечили много.

— Несбит, според мен Аналис е при тях. Все още можем да ги настигнем.

Несбит простенва тихо и стонът му постепенно укрепва, превръща се в рев. Той хуква напред, заслепен от гняв. Личи си, че едва си поема дъх, но не спира. Стигаме до едно поточе, Несбит го прескача запъхтян и поема нагоре по хълма през рехави дръвчета, които свършват и започва камениста ливада. Там той спира, едва сега виждам, че плаче.

— Натам — посочва той.

Хуквам напред, Несбит ме следва. Ловците едва ли ще са невидими, те стават невидими само когато атакуват или са в опасност, надявам се, че скоро ще ги видя. Моето дишане е овладяно и спокойно. Нагоре по хълма. Не е лесно, но ги настигаме, макар Несбит да е изостанал доста.

В този момент долавям отново жуженето.

Виждам ги на отсрещния хълм. Черни точици в далечината. Много, изпъстрили са скалите. Влизат в проход.

Ставам невидим и хуквам напред. Не мисля, просто тичам. Не отделям поглед от черните Ловци, които наедряват пред очите ми, едновременно с това броят им намалява.

Вече ги виждам ясно, деветима са, после остават седем. Всички са в черно, с изключение на един. Аналис!

Бягам с всички сили. Задъхвам се. Краката ми едва докосват земята.

Не отделям очи от Аналис, в следващия миг изчезва още един Ловец, а след него и тя.

Остават четирима... трима... двама...

Един.

Това е Джесика! Само че е далече, не мога да я достигна със светкавица. Тя гледа към мен, ала не ме вижда. Още съм невидим. След това изчезва.

Взирам се в процепа в скалата, до който стоеше тя. Краката вече не ме държат, но аз не спирам, напъргам мускули и най-сетне стигам до мястото. Прокарвам ръка във въздуха, опитвам се да напипам прохода.

Нищо.

Пробвам пак. Нищо.

И пак.

И пак.

Дори и да знаеш къде точно е отворът на прохода, пак не е лесно да го намериш. Само че аз знам, че е твърде късно. Вече са го затворили. Въпреки това не спирам да се опитвам. Прокарвам ръка във въздуха.

Толкова близо бях. До тях, до Аналис.

— Мамка му! Мамка му!

Пробвам отново.

Несбит се строполява до мен, едва си поема дъх.

Няма значение, че бяхме по петите им. Проходът е затворен.

Няма ги.

ВСЯКА СЕКУНДА Е ЦЕННА

Аз и Несбит се връщаме в лагера, вали силен дъжд. Силия и Адел обикалят наоколо. Дона стои до една от палатките. Изглежда унила. Всички мълчат, мъчат се да възприемат смъртта и

унищожението, калта в краката си. Приближавам се към Кърсти. Върху главата и гърдите ѝ е метнато якето на Гейбриъл, единият ѝ крак е извит под ужасен ъгъл и по него се стича кръв.

Гейбриъл се е подслонил под едно дърво.

— Ван е мъртва — казвам му.

— Да. Но не можем да я докоснем. Не можем да я погребем. Дори не можем да метнем едно одеяло върху нея, защото по тялото ѝ може да има заложени мини. — Той ме поглежда. — Как могат хората да правят такива неща?

Сещам се как убих спящите Ловджийки, но отговарям:

— Не знам.

Само че не е така, много добре знам как човек се превръща в звяр, Гейбриъл също го знае. После си давам сметка, че той точно това си мисли, че и ние сме правили същото, избивали сме безжалостно Ловци и след нас са оставали по десетина-петнайсет трупа.

— Аналис? — пита той.

— Жива е. Видях я отдалече. Пленили са я.

— А може и тя доброволно да е тръгнала с тях — обажда се Гейбриъл.

Прав е. Или ще я оковат и ще я измъчват, или ще я обсипят с похвали и награди, ще я обявят за герой. Но колкото и да я мразя, не ми се вярва Аналис да е агент на Соул.

— Хайде да се махнем — предлага Гейбриъл. — Да си вървим. Сега. Нямаме работа тук.

Може би наистина е разумно да си тръгнем, само че не знам къде бихме могли да отидем. И колкото и да ми се иска да живея в някое спокойно местенце край река, това няма как да стане, докато Соул е на власт. Не става дума само за Аналис, а за Соул и неговия кървав режим.

Силия идва при нас, пита ме какво съм видял. Разказвам ѝ за Аналис и как изпуснахме Ловците на косъм.

— Видяха ли те? — пита тя.

— Не. Аз бях невидим — отговарям. После добавям: — Но пък Несбит не беше. Може да са го видели. Не ми се вярва, но...

Силия потрива лице, оглежда се и казва:

— Не възнамеряват да се върнат, иначе нямаше да затворят прохода. Но ако са видели Несбит или са чули взрива... И без това

нямаме работа тук. Нищо не можем да направим.

Аз и Гейбриъл отиваме да потърсим Несбит. Той е седнал на земята до Ван. Клякам от другата ѝ страна и го поглеждам, предполагам, че плаче, ала не е така. Капчиците от дъжда по лицето на Ван приличат на сълзи.

Спомням си първата ни среща в къщата в Женева, когато я взех за мъж. Тя беше толкова красива, зашеметяваща, спираща дъха. Умна, схватлива, с остър език. Спомням си шишовете и отварите, които тя приготви, за да помогне на Гейбриъл да върне истинския си облик. Колко спокойна беше през цялото време. А след това с Пайлът, Меркюри и Аналис. Винаги беше хладнокръвна и разсъдлива, но едновременно с това забавна и мъдра. А сега е нищо. Храна за червеите и гарваните. Съюзът загуби още един важен поддръжник. Поредната мъртва Черна вещица. Поредната вещица с огромни способности отива в небитието и това е загуба не само за Съюза, а за целия свят. Вместо нея сега в калта лежи труп. И единственият виновен за това е Соул. Той е виновен за всичко, за смъртта на баща ми, за раздялата ми с Аналис, за смъртта на толкова много Черни и Бели вещици и магьосници. Соул е коренът на злото.

Приближава се Адел и казва:

— Силия иска да тръгваме. Веднага.

Аз и Гейбриъл тръгваме с нея, оставяме Несбит да се прости с Ван. Силия ни чака в края на лагера. Изглежда нетърпелива.

— Несбит ей сега ще дойде — казва Гейбриъл.

На мен обаче ми е ясно, че Несбит не иска да остави Ван. Няма смисъл да го пришпорваме.

— Виждали ли сте Дона? — пита Силия.

— Не, от половин час насам не съм я мяркал — отговаря Гейбриъл.

Стоим и чакаме. Никой не идва. Силия мърмори за дисциплината.

— Какви са разпорежданията? — пита я Гейбриъл.

— Разпорежданията бяха вече да сме се махнали от тук. — Силия поклаща глава. — Гейбриъл, иди да потърсиш Дона. Едва ли е далече. Натан, кажи на Несбит, че тръгваме. След десет минути потегляме, с тях или без тях.

Отправлям се бавно към тялото на Ван, Несбит още стои до нея.

— Трябва да вървим — казвам му.

Той се привежда към Ван и прошепва нещо. Отстъпвам, не искам да подслушвам. След това Несбит се изправя, но продължава да стои с гръб към мен. Навярно плаче.

— Дона е изчезнала — обаждам се аз. — Трябва да я намерим.

— Видях я преди малко — отговаря Несбит. — Насам.

Той се отправя към дърветата, оглежда земята. Сигурно търси следи.

— Как ти се струва? — питам. — Избягала ли е?

— Не бих я винил. В Съюза не я приеха с разтворени обятия, а днес ѝ стана ясно какво я очаква, ако ѝ окажат голямата чест да я приемат...

Стигаме до края на гората в посоката, в която се изтеглиха Ловците.

— Мислиш ли, че ще се върнат? — пита Несбит, оглеждайки хълма отсреща.

— Унищожиха прохода. Няма как толкова бързо да се озоват пак тук.

Възможно е обаче да са имали и втори проход или пък проходът, през който минаха, да ги е отвел само на един-два километра от тук и веднага да са тръгнали насам.

Несбит проклина Ловците едва чуто.

— Трябва да намерим Дона — напомням му.

— Ето тук е стояла. — Той посочва отпечатък от маратонка, после вдига глава и се оглежда. — Но сега кой знае къде е.

— Какво предлагаш? — питам аз.

— Ако иска, тя ще дойде при нас. От нея зависи — отговаря Несбит и тръгва обратно към лагера.

Оглеждам ливадите, чудя се дали Дона се е отказала от Съюза и е решила да избяга. Последните няколко седмици на практика се отнасяхме с нея като с пленничка и днес замалко да загине. Не бих я винил, ако е решила да се махне.

Каня се вече да се обърна и да тръгна след Несбит, в този момент слънцето се показва ниско в мрачното небе. Облаците се разпръсват, светлина окъпва ливадата пред мен. След дъжда е адски приятно да усетиш слънцето по кожата си. Всичко изглежда лъскаво и ново, ухае на свежо. И въпреки смъртта около нас или пък именно заради нея, на

човек му секва дъхът от красотата на света. Толкова е красиво и жестоко. Напомняне, че всяка секунда от живота е безценна.

Обръщам се и виждам Несбит да се скрива между дърветата. Вдясно от мен изниква Гейбриъл, маха ми да отида при него. Поглеждам за последно натам, накъдето се оттеглиха Ловците, слънцето се скрива зад облак и той засиява в червено и оранжево, мека светлина обагря дърветата и тревата. Златиста светлина. Невероятна. В този миг си давам сметка откъде ми е позната тази гледка. Обръщам се към Гейбриъл.

Режещата болка в корема ме изненадва, макар да я очаквам, усещам как тялото ми се издига във въздуха и полита назад. Още съм във въздуха, когато гърмежът достига до ушите ми, при падането ми прозвуча още един изстрел, не съм сигурен веднъж или два пъти съм уцелен, земята се надига и ми изкарва въздуха от дробовете.

Опитвам се да си поема дъх, но дробовете ми отказват да се подчинят.

Не мога да дишам. Всичко е точно като във видението ми. Знам, че умирам.

ВЪЛШЕБНИЯТ КУРШУМ

Не мога да дишам. Не ми достига въздух.

Още изстрели. Викове.

Не мога да дишам.

Гейбриъл се надвесва над мен.

Не мога да дишам. Не мога да дишам... не мога да дишам... не мога да дишам.

— Лекувай се, Натан! Лекувай се!

Съсредоточавам се върху белите си дробове. Лекувам се... изпълвам ги с въздух.

Така е по-добре.

Гейбриъл разкъсва ризата ми.

— Ще се справиш. Ще се справиш.

Отново не мога да дишам. Толкова скоро!

Отново излекувам дробовете си.

По-добре съм.

Дишай.

Дишай.

В корема ми все едно гори огън.

Опитвам се да погледна раната, само че не мога да си вдигна главата. *Мамка му! Мамка му!* Вдигам ръце към корема. Ужасно боли, мокро е, Гейбриъл отблъсква ръцете ми настрани.

— Не мърдай, Натан.

— Боли...

Вътрешностите ми парят, парят ужасно, ранен съм от ловджийски куршум, пълен с отрова, но досега никога не е било толкова зле.

— Изгаря ме! Извади го!

Гейбриъл приковава ръцете ми към земята, вика Силия.

Отново се лекувам.

— Лекуването не помага — казвам на Гейбриъл.

Болката отново се завръща.

Стискам юмруци, вирам се в небето и си мисля за нещо прохладно, студено.

Болката става непоносима и отново се лекувам.

Паренето изчезва.

— Гейбриъл, ако...

Паренето отново се връща.

Стискам зъби, още малко мога да потърпя. Може би ще мога да се излекувам само още един път.

Паренето се усилва.

Усилва.

По дяволите!

Усилва.

Гейбриъл ме гледа.

А сега се излекувай. Облекчение. О, толкова е приятно.

— Гейбриъл, мисля, че повече няма да мога.

— Можеш! Силия идва. Тя ще извади куршума.

— Гейбриъл... Не мога.

— Не се предавай, Натан! Ще се справиш! Моля те, Натан.

Болката се завръща.

И се увеличава. Още по-силна и още по-изгаряща.

Къде са останалите?

Толкова боли. Боли!

Овладей се, не крещи.

Не крещи. Не крещи.

Дишай.

Брой.

Едно.

Две.

Мамка му.

Мамка му.

Опитай се да се лекуваш. Опитай се.

Чувам спокойния глас на Силия.

— Няма време за губене. Хвани го за краката. Не бива да мърда.

Лицето на Силия.

— Натан, не мърдай. Трябва да извадя куршума.

Ръцете и краката ми са приковани към земята, болката в корема е още по-силна.

Не бива да крещя.

— Дръжте го!

Усещам как ножът на Силия прорязва мускулите ми.

Не бива да крещя.

— Няма го!

— Как така го няма?

— Не мога да намеря куршума!

— Там трябва да е. Не е излязъл от другата страна.

— Знам, но не мога да го намеря.

Парещата болка се изкачва нагоре по гърдите ми.

— Сигурно се движи — казва Силия. — Куршумът се движи вътре в тялото му.

Гаден вълшебен куршум.

Гейбриъл нарежда:

— Ще го извадим. Ще се оправим.

Улавям погледа му, опитвам се да му кажа, че не искам да се разделяме, искам да остана с него, но не мога да се лекувам повече, а болката все повече се усилва.

Имам чувството, че в стомаха и гърдите ми пламти огън.

Всяко поемане на дъх разгаря пламъците.

Не мога да понеса толкова болка.

Затварям очи, Гейбриъл ми крещи да не губя съзнание, да се лекувам.

Искам болката да изчезне.

Силия казва, че ще направи следващия срез близо до сърцето ми. Виковете на Гейбриъл заглъхват.

Уолънд се надвесва над мен. Не знам откъде се появи. Той ми направи татуировките и сега сигурно е дошъл да продължи да ме измъчва. Навел се е над мен, аз лежа по гръб на земята, ръцете са ми вързани. Уолънд държи нагорещено желязо, върхът му е бял. Показва ми го и след това насочва желязото към корема ми, болката е неопишуема, гърча се, мъча се да се освободя, желязото прониква все по-дълбоко и по-дълбоко. Искам да умра. Не му го казвам обаче. Това е тайна. Знам, че скоро ще умра.

Побързай, искам да умра!

Уолънд изчезва. Няма го! Само че аз искам той да ме убие, изкрещявам:

— Убий ме!

А дали не съм вече мъртъв?

Тъмнина. Сигурно са ме погребали. Слава богу.

Студено ми е.

Мъртъв ли съм?

Стоя в килия в подземие то на сградата на Съвета, няма прозорци, гол циментов под, каменни стени. Тъмно е, но отнякъде прониква достатъчно светлина, за да видя, че някой е коленичил пред мен. Приближавам се. Аналис. Ръцете ѝ са вързани. Изваждам Феърборн от ножницата. Тя ме поглежда в очите и прошепва: „Обичам те. Ти си моят принц. Ти ме спаси“. Феърборн е в ръката ми, жадува за кръв. Не знам какво да правя. *Да убия ли Аналис?*

Мрак. Покой.

Жив ли съм, или мъртъв?

Надявам се, че съм мъртъв.

Студено ми е. Пак съм в килията, не съм прикован към стената. Оглеждам се, Аналис обаче я няма. Някой друг е коленичил на пода. Соул. До него е Уолънд, после идва Джесика, до нея някаква Ловджийка, която не познавам, след нея друга, трета. Пълно е с Ловджийки. Килията е много по-голяма, отколкото си я спомням. Обикалям между редиците коленичили затворници. Облечени са в черно. Коленичили са с наведени глави. Трябва да ги убия всичките.

Само че редицата е дълга, безкрайна. Феърборн е в ръката ми, но няма да ми свърши работа, нужен ми е пистолет. Къде е пистолетът?

— Дайте ми пистолет!

— Шшшт, Натан. Тихо.

— Дай ми пистолет...

— Шшшт. Не мърдай.

Отново мрак. Може би все пак съм мъртъв. *Чудесно...*

Покой.

Отново съм в килията. Не искам да съм тук. Студено е. Не ми харесва. Затворниците са коленичили пред мен с вързани на гърба ръце. Обикалям сред редиците Ловци, стотици, хиляди, нямат край. Сега обаче държа пистолет в ръката си. Приближавам се към първата Ловджийка и я застрелвам в тила. Тялото политва напред, аз вече опирам дулото в тила на следващата. Натискам спусъка. Едновременно с това прошепвам:

— Умри!

— Умри!

— Умри!

— Шшш, Натан. Сънуваш. Шшшт. В безопасност си. В безопасност си.

Разплаквам се. Къде отиде мракът?

— Не искам да се връщам.

— Шшшт. На сигурно място си, Натан.

Гейбриъл. Трябва да му кажа нещо, само че съм забравил какво. Опитвам се да вдигна ръка, тя обаче като че ли тежи един тон.

— Почивай, Натан. Почивай.

Не бива да спирам. Трябва да направя нещо. Трябва да продължа.

— Натан, не мърдай. Успокой се.

Не съм мъртъв. По-добре да бях умрял. Не искам да се озова отново в онази килия.

Тъмнина. Отварям очи, пълнолуние.

— Гейбриъл?

— Тук съм.

— Гейбриъл...

— Спокойно. Раниха те. Вече се възстановяваш.

— Защо не мога да се излекувам?

— Лекуваш се, Натан. Само че бавно. Куршумът беше пълен с отрова. Вълшебен куршум. Лежи спокойно. Моля те.

— Можех да...

Не съм сигурен какво съм можел да направя. Забравил съм.

Небето вече е просветляло.

— Гейбриъл?

— Тук съм.

Усещам помръдването на ръката му, пръстите му са преплетени с моите.

— Не ме оставяй.

Той ме прегръща, поляга нежно върху мен. Дъхът му погалва шията ми, приятно е. Той е толкова добър.

— Никога не ме оставяй.

— Няма, Натан. Няма.

— Искан да умра.

— Почивай — шепне той. — Почивай.

Гейбриъл не се отдръпва, дишането му ме успокоява.

След това си спомням какво можех да направя. Лесно е. Можех да ги избия всичките.

УМОРЕН

Събуждам се и виждам небе. Светлосиньо. Дървета. Лицето на Аран. Наистина е той. Не е сън. Не съм в килия. Не съм убил никого. Всичко е било от отровата в куршума, явно е била по-силна от тази в Женева, но все пак обикновена отрова.

— Не мърдай — обажда се Аран.

— Гейбриъл?

— Тук съм.

Той докосва ръката ми. Нямам сили да обърна глава към него.

— По-добре изглеждаш — казва Аран. — Как се чувстваш?

Замислям се, после отговарям:

— По-добре. Не много, но по-добре. — Дори и говоренето ме изтощава, едва-едва добавям: — Уморен.

— Трябва да погледна раната. — Аран внимателно отлепя превръзката от корема ми. — Здравява, макар и бавно. Куршумът е изваден, но отровата още е вътре в тялото ти. Трябва да я изхвърлиш. Трябва да се излекуваш. Можеш ли?

Съсредоточавам се. Нищо не се получава.

— Не става — прошепвам.

— Ще стане. Не си изгубил способността да се лекуваш, просто си изчерпал всичките си сили. Трябва ти почивка и време.

Аран намазва раните ми по корема и гърдите с някакъв студен мехлем, след това слага нова превръзка.

— Довечера ще му дам още малко от отварата, за да заспи. Пази го да не мърда много — казва той на Гейбриъл и след това се обръща към мен. — Ще се справиш, Натан. Но не бързай.

Затварям очи. Никога не съм се чувствал толкова изтощен. Дори когато ме простреляха в Женева и трябваше да се върна в къщата на Меркюри, пак бях по-добре. А и онзи куршум беше вълшебен. Ловджийски куршум. На този обаче отровата му явно е по-силна.

— Искаш ли да ти говоря? — пита Гейбриъл. — Или предпочиташ да мълча?

— Говори.

— Добре. За какво да говоря? Да ти разкажа ли какво стана?

Кимам.

— Кимаш или клатиш глава?

— Кимам.

— Добре. Както сигурно си се досетил, Дона те простреля. Оказа се, че все пак тя е била агент. Силия смята, че всичко е било предварително подготвено, нещо като Троянския кон. Предполагали са, че ще попаднеш на лагера на Ловджийките. Знаели са, че ако те не те заловят или убият, ти ще отведеш Дона. Тя е трябвало да се присъедини към Съюза, да спечели доверието ни и да издебне възможност да те убие, само че докато бяхме в лагера не е имала възможност да действа. След като Кърсти загина, Дона е взела ножа и пистолета ѝ. Изрязала е специалния куршум, който е бил пришит под кожата на бедрото в найлонова торбичка.

Гейбриъл ми показва малко кръгло червеникавокафяво топче, куршума.

— Някаква непозната магия. Много силна. Куршумът сам знае накъде да се насочи, след като попадне в тялото. Вървял е към сърцето и по пътя е изпускарал отровата си. Унищожавал те е отвътре. Силия успя да го извади чак на третия опит.

— Бррр!

— Да. Всички са адски заинтересувани от него. Изключително силна магия. Според Силия магията му е сродна с тази на Феърборн. Куршумът се стреми да убива.

Затварям очи.

— Добре ли си? — пита Гейбриъл.

— Уморен съм.

Прозвуча като „уумсъм“.

— Да ти говоря или да те оставя да почиваш?

— Говори — прошепвам едва-едва.

Той се усмихва.

— Харесва ми този Натан, лежи си спокойно и се наслаждава на разговора.

Иска ми се да му отговоря колко обичам да го слушам и колко се радвам, че е до мен. Не знам как да изразя всичко това с една дума, затова прошепвам:

— Добре.

— И който не ругае и не ми обръща гръб. Това, да си ранен, определено си има преимущества.

Опитвам се да се усмихна, но отново затварям очи, ужасно съм уморен. Усещам как Гейбриъл ме погалва по челото.

— Така, докъде бях стигнал? А, да, до куршума. Бил е скрит в бедрото ѝ. Дона го е извадила, заредила е пистолета и е издебнала подходящ момент. Простреляла те е в корема. Закачила е левия бял дроб. Целила се е да те улучи в тялото. Знаела е, че куршумът сам ще свърши останалото.

Той замълчава за няколко секунди.

— След това настана лудница. Тя беше намерила и друг пистолет, с обикновени куршуми в него. Рани Несбит. Не сериозно, в ръката. Той обаче ще ти го напомня, докато си жив. Адел използва дарбата си да прави кожата си непробиваема, изскочи да предпази Несбит и застреля Дона. Дона е мъртва. Аз не взех участие в схватката, просто бях... Като те видях как се строполи на земята... Крещеше. Ужасно крещеше.

Мислех, че съм успял да се сдържа.

— Болеше — прошепвам.

Гейбриъл замълчава, после пита:

— Още ли боли?

Замислям се. Опитвам се да преценя. Силната болка я няма. Иначе цялото тяло ме боли, но не чак толкова. Насилвам се да говоря по-ясно.

— Просто съм уморен.

— Чакай да довърша разказа. Ти беше прострелян. Несбит беше прострелян. Адел се оказа героят на деня. Силия направи три среза и накрая успя да извади куршума. Гърдите ти бяха като решето. Решето, пълно с кръв. Адел извади куршума от ръката на Несбит, но тя явно не е много добра с оказването на първа помощ и е отрязала доста голямо парче от мускула на Несбит. Не се хили! Останал му е ужасен белег.

Чудя се на мен какви ли белези ще ми останат.

— Както и да е, Силия набързо измайстори носилка от два клона и нашите якета и те отнесохме до прохода. Това помниш ли го?

Замислям се, после поклащам глава.

— Да, тогава май вече беше в несвяст. Минахме през прохода и от другата страна си направихме лагер. И още сме тук, където се озовахме преди десет дни.

— Десет?

— Десет.

— Брр!

— Силия изпрати Адел да доведе Аран и той успя да намери противоотрова. Магията е просто да накара куршума да се насочи към сърцето. А отровата си е обикновена отрова, но силна.

Гейбриъл обяснява още някакви работи за отровата, само че аз се унасям, не го слушам. Той замълчава, после казва:

— Сега поспи.

Не искам да спя, не искам да се озова отново в килията.

— Кошмари — прошепвам аз.

Затварям очи, усещам как пригладда перчема ми настрани.

— Ще бъда до теб — казва той.

Искам да му благодаря, отварям очи и го виждам как ме гледа. Очите му са насълзени.

ИСКА МИ СЕ ДА Е ИСТИНА

Имам три нови белега, но съвсем в стила на Силия, те са малки и прави, внимателно е рязала. Раните почти изцяло са заздравели, но минават още четири дни, преди да успея да събера сили да стана.

Установявам, че сме в истински лагер. Издигнат около мен. Някои от обитателите му са ми познати, други — не.

Сядам да погледам как тренират девойките на Грейторекс. Студено ми е, пъхам ръце в джобовете на якето. Във всеки от тях напипвам по един куршум. Ловджийският куршум, който Маркус извади от гърба ми в Швейцария, е бакърен на цвят, а вълшебният куршум, изваден от Силия от гърдите ми, е червеникавокафяв. И двата са еднакво големи и тежки. Очаквам вълшебният куршум да е като жив, да трепка в ръката ми като Феърборн, само че на пипане той си е като обикновен: мъртво парче метал. Може би оживява само когато е вътре в тялото и вкуси кръв. Знам, че човекът, създал Феърборн, е бил зъл, вълшебният куршум е направен от Уолънд и неговата магия също е зла.

Несбит се приближава и сяда до мен. Той също се е възстановил, поне що се отнася до раната в ръката. Иначе е различен, по-тих, по-унил.

След малко Несбит се обажда:

— Тръгвам си.

— Къде отиваш?

— Напускам лагера, напускам Съюза. Заминавам.

Не съм изненадан, той беше тук заради Ван. Ще ми липсва, ще липсва и на Съюза, Несбит е чудесен боец и несравним следотърсач.

— Къде отиваш?

— Прибирам се у дома, в Австралия. Отдавна не съм си ходил.

— Той се засмива. — За последно съм бил там, преди ти да се родиш.

Както обикновено, не знам какво да кажа.

— Няма да ми е мъчно за теб — добавя Несбит.

Усмиввам се и го сръгвам по рамото.

— И на мен.

Седим мълчаливо няколко минути, след това питам:

— Кога тръгваш?

— Скоро. Вече не издържам тук. Трябва ми промяна. — След това добавя по-тихо: — Искам да видя Соул мъртъв, но... Не мога, не мога без Ван. Просто...

Поклаща глава, потрива очи и не довършва изречението.

На сутринта най-сетне се чувствам що-годе добре. Способността ми да се лекувам се завръща с обичайната си сила и до следобеда вече

съм тип-топ, даже не ме свърта на едно място.

— Вече мога да се лекувам — съобщавам на Гейбриъл. — Точно както преди.

— Чудесно.

— Мислех си за онзи амулет... Ще се опитам да го намеря.

Той се намръщва.

— Знаех си, че това няма да ти хареса, но не можеш да отречеш, че е разумно. С амулета ще бъда защитен. Не желая да умра. Нали и ти това искаш?

— Има и други начини да избегнеш смъртта.

— Ти предпочиташ да се махнем. Като Несбит. Да отидем в Австралия.

— Струва си да помислим за това. Ама наистина, не да го отхвърлиш веднага. Може да заминем. Няма значение къде ще отидем, стига да е далече от войната.

— Където и да отида, войната ще ме последва.

— Все това повтаряш, но никога не си се опитвал да се махнеш. Твърдиш, че ще тръгнат по петите ти. Ще те преследват. Може и да не го направят.

— Баща ми е трябвало да се мести през няколко месеца.

— Ти не си баща си.

— Ще е същото, сигурен съм.

Сецам се за бърлогата на Маркус, спокойствието там, колко ми беше приятно с него. Но той никога не можеше да се отпусне. Винаги беше нащрек. И въпреки това съм убеден, че ако не го бях забъркал в тази работа със Съюза, лесно можеше да продължи да се изплъзва на Ловците. Маркус е мъртъв заради мен. Аналис го застреля, но аз го доведох в Съюза. Аз го помолих за помощ. И накрая той също ме помоли нещо.

— Баща ми искаше да ги избия всичките — казвам на Гейбриъл.

— Ти сам решаваш какво ще направиш. Не е прав да те моли за такова нещо.

— Аз съм като него, Гейбриъл. Отчасти съм точно негово копие и искам да ги избия всичките, искам да си отмъстя. Но друга част, онази, която съм взел от Белите, разумната част, настоява, че това ще доведе до още повече кръвопролития и войната никога няма да свърши.

— Това, което си взел от баща ти, надделява, защото майка ти не е имала възможност да ти повлияе.

Поклащам глава.

— Не съм сигурен дали тя щеше да е на друго мнение. Белите са превърнали живота ѝ в по-голям кошмар и от моя.

— И какво излиза?

— Излиза, че сега искам да им го върна тъпкано.

— А щеше ли да го направиш, ако Аналис не беше там? Всъщност целта ти не е ли да се добереш отново до нея?

Поклащам глава.

— Мразя я и искам възмездие за баща ми. Но целта ми не е Аналис. Дори и тя да не беше там, пак щях да го направя. Дори и да беше мъртва. Искам войната да приключи, Соул да го няма, да изчезнат всички, които го подкрепят.

— Може и да не успееш да избиеш всички, Натан. Не си всемогъщ. И си сам. Соул разполага с цяла армия.

— Няма значение колко е голяма армията му, след като ще бъде неуязвим.

— Войната оставя белези, Натан. Не говоря само за рани по тялото. Тя те побърква. Побърква всеки.

— И теб ли?

— Разбира се, че и мен. Убивал съм хора. Приятели са умирали пред очите ми. Ти едва не умря в ръцете ми. Малко по малко това ме смачква... Виждам, че смачква и теб.

— Ако беше на мое място, щеше ли да го направиш заради мен?

Не знам защо му задавам този въпрос, очаквам, че ще отговори утвърдително на мига, но той се замисля, после казва:

— Не съм сигурен. Не съм сигурен дали изобщо разбирам въпроса. По-скоро въпросът би трябвало да бъде какво ще направя, ако съм на твое място. Знаем, че си страдал много заради тези хора, и ако съм на твое място, вероятно и аз бих постъпил като теб. Не съм против това, което правиш, Натан. Но искам да си сигурен, защото след това няма да си същият човек.

— Сигурен съм, Гейбриъл. Но бих искал да останеш с мен. Да ми помогнеш.

— Разбира се. Знаеш, че ще остана с теб. Завинаги.

Отивам при Силия да я осведомя за плана си, който не е кой знае какъв план, по-скоро недоизбистрено намерение, ала също така искам и за нещо друго да поговоря с нея.

— Според Ван Соул иска да ме залови жив — казвам аз. — Тя смяташе, че той възнамерява да ме използва като свой главорез.

— Да. Обсъдихме го с нея и аз съм на същото мнение. Не познавам добре Соул, но впечатленията ми от него са, че щом си науми нещо, не се отказва от него. Смятам, че е решил да те подчини. Да те командва.

— Но пък е изпратил Дона да ме убие.

Силия поклаща глава.

— Не, не е така. Дона беше Ловджийка. Изпратила я е Джесика. Предполагам, че Джесика лично я е обучила. Нищо чудно да се окаже, че Соул изобщо не е знаел за Дона.

— Но нали куршумът е бил създаден от Уолънд?

— Вероятно е така. Не знам. Сигурна съм обаче, че Соул предпочита да те залови жив, и също толкова съм сигурна, че Джесика те иска мъртъв. Съветът и Ловците работят заедно, но Ловците винаги са вярвали, че стоят по-горе от Съвета. Съветът трябва внимателно да държи юздите им и да ограничава властта им.

— Чудя се дали Джесика няма да се опита да застане начело на Съвета.

— Тя е умна и амбициозна, най-младият водач на Ловците в тяхната история. След отстраняването на Клей имаше недоволни от нейното назначение, но тя се разправи с тях. Клей я издигна и я покровителстваше, а тя не си мръдна пръста да му помогне, след като го обвиниха за открадването на Феърборн. Джесика е безскрупулна, истинска Ловджийка. Тя вярва във върховенството на Ловците.

— Ако питаш мен, тя вярва най-вече в своето величие.

— Още една причина да смята, че би трябвало да ръководи не само Ловците, но и Съвета. Няма да се изненадам, ако това е крайната ѝ цел. А ако ти попаднеш в ръцете на Соул, това ще направи задачата ѝ много по-трудна.

— Още една причина да желае смъртта ми.

— Кое то пък обяснява защо Соул иска да те залови жив и да те командва: за да запази властта си не само от Съюза, но и от Ловците.

— Нямам намерение да ги оставя да получат това, което искат.

Споделям със Силия намерението си да намеря Леджър и да се сдобия с амулета. Обсъждаме накратко въпроса и тя се съгласява да замина с Гейбриъл, като помоля Несбит да ни заведе при Леджър, преди да се върне в Австралия.

— Докато ни няма, ти измисли втората част от плана, как да атакуваме Соул, след като се сдобия с амулета — казвам накрая аз.

— Няма проблем. Но не забравяй, че още не разполагаш с него — напомня ми тя.

ВТОРА ЧАСТ

ПОЛУНАМЕРЕН

ОТНОВО В БУНКЕРА

Отново сме в бункера на Меркюри, аз, Гейбриъл и Несбит. Дойдохме през прохода в Германия, чрез който ходехме на срещите в Базел. Струва ми се, че това е било много отдавна, но като се замисля, оттогава са минали не повече от шест-седем месеца. Несбит ни доведе тук да ни покаже как да стигнем до Леджър, само че няма да дойде с нас. Тук ще се разделим.

На няколко пъти го подпитвах къде живее Леджър и той ми отговаряше само с: „Търпение, друже“. Сега, в бункера, отново повдигам въпроса.

— Значи, от тук сте отишли при Леджър, нали така? По някой от проходите?

— Ван отиде — отговаря той. — Аз не бях с нея.

— Това не ни го каза!

— Не мислех, че е важно.

— Моля?!

Той свива рамене.

— Но Ван ти е казала къде е отишла, нали така?

— Ами... В общи линии.

— В общи линии?

— Ван искаше да отиде сама. Каза, че няма защо да се страхува от Леджър и че не ѝ трябва. А аз си имах други задачи. По-скоро задачи на Съюза, да обикалям лагерите, да държа под око отрядите на Ловците. Ван можеше и сама да се справи. Както знаеш, когато работиш с някого, най-важното е да намерите равновесието в отношенията. Също както при мен и теб, когато патрулираме заедно. Аз се държа дружески и мило с теб, а ти...

Изругавам, заявявам, че е идиот.

Несбит се намръщва.

— Засегна ме, малък. А аз те обичам. — Казва го сериозно, искрено, не шеговито. — Искрах да кажа, че аз се държа дружески и мило с теб, а ти не си от хората, които обичат други да им се мотаят в краката.

Той се ухилва, не съм сигурен дали не ме занася.

— Какво точно знаеш, Несбит?

— Достатъчно, за да стигнете до Леджър, така че престани да се тръшкаш.

— Добре. — Обръщам му гръб и се отправям към вратата. — Първо обаче трябва да огледаме бункера и да се уверим, че всичко е наред.

Малко вероятно е от идването на Ван и Несбит да са влизали Ловци и да са заложили мини, но не бива да рискуваме и затова обикаляме стаите една по една, от кухнята най-горе до спалните и безкрайните килери на долните нива. Всичко си изглежда същото, както го оставихме преди няколко месеца. В голямото преддверие, където загина Меркюри, все още цари пълна бъркотия. В стаята, в която се съхраняват бутилчиците с кръв, като че ли никой не е влизал.

Някъде тук трябва да има и бутилка с кръв от майка ми. Съвсем малко кръв, открадната от Меркюри от хранилището на Съвета. Соул възнамеряваше да използва тази кръв, за да извърши моето посвещение. Сигурен съм, че Силия е права, той иска да има власт над мен, винаги го е искал.

Несбит се обажда:

— Това тук е изключително ценно.

Прав е. Съюзът може да използва кръвта, за да помогне на нечистокръвните и младите Бели и Черни без родители.

— Силия знае ли за „кръвната банка“? — питам аз.

— Ван ѝ каза. Но сигурно сега не ѝ е до това.

— Вероятно е измислила какво да прави с нея. Засега тук е на сигурно място.

След като обикаляме целия бункер и се уверяваме, че в гардеробите не се крият Ловци, отиваме в библиотеката.

— Преди Ван да замине — казва Несбит, — дойдохме тук и прегледахме дневниците и картите на Меркюри. Ще ви покажа какво чете Ван, преди да тръгне. Може да ви помогне да добиете представа какво да очаквате от Леджър.

Той отваря скритата врата в дъното на стаята и изважда купчина големи пергаменти. Аз и Гейбриъл сядаме на пода и Несбит слага товара си между нас. Най-горният пергамент ми е познат, той представлява план на бункера на Меркюри, на който са обозначени единайсет прохода, водещи до най-различни точки на света.

Несбит забива пръст в една от стаите на долните нива и казва:

— Тя мина през този проход за Ню Йорк.

След това разпилява другите пергаменти пред нас.

— На тези карти са очертани териториите на Белите и Черните в различни периоди през последните двеста години.

Обичам да разглеждам карти. Не мога да чета книги, даже едно цяло изречение не ми е по силите и ми е трудно да схвана смисъла на някои думи, но с картите се справям с лекота. От тях ясно се вижда как в цяла Европа територията на Белите се увеличава. Великобритания е станала само за Бели например, но всъщност тази промяна е от последните четиресет години. Преди това в продължение на десетилетия, по-точно почти цял век, териториите почти не са се променяли, а в някои от старите карти териториите на Черните и Белите се препокриват. Същото се отнася и за Австралия, Африка, Далечния изток и САЩ. В останалата част от Америка, от Мексико до Перу, както и в Канада и Русия територията на Черните се е увеличила. Голямата промяна всъщност е в това, че преди двеста години повечето територии са се препокривали, а някои са обозначени като „смесени“, което вероятно означава, че Черните и Белите са живеели заедно, и колкото и да не е за вярване, така е било и във Великобритания. Но на картата от миналата година са останали само пет такива места. С радост бих отишъл да видя как се живее там, но те са доста далече: Китай, Индия, Тасмания, Мексико и Замбия.

Несбит разгръща купчината карти и се обажда:

— На няколко от последните е обозначена стаята с картите.

— Кое?

Опитвам се да се сетя коя от стаите в бункера на Меркюри е стаята с картите. Но преди да успея да попитам, той измъква една карта от 1973 година и казва:

— За да отидете при Леджър, трябва да стигнете до стаята с картите. Тя се намира във Филадельфия. Ето тук. — Несбит посочва

едва видима кафява точица някъде на източното крайбрежие на САЩ.
— Долу в легендата пише, че това е „стаята с картите“.

Поглеждам Гейбриъл.

— На теб нещо стана ли ти ясно?

Той свива рамене и се усмихва.

— Ако беше лесно, всеки би могъл да стигне до Леджър.

— Точно така — кима Несбит. — Не зная къде живее Леджър, но знам, че Ван е отишла там през стаята с картите. — Той отново отива до скритото помещение и се връща с няколко от дневниците на Меркюри. — На тези тук Ван много им се зарадва.

Несбит прочиства гърлото си и започва да чете, след това спира, поглежда ни и казва:

— Не е кой знае какво, според мен обаче ще ви е от полза. Но ако не искате, няма да си правя труда...

— Стига, Несбит, чети! — обаждам се аз.

Той започва:

Първи януари 2005 година. За някои началото на нова година, а за други край на една епоха. Още една крепост на Черните в Мисисипи изчезва от картата, миналия месец умря най-старата Черна вещица там, Дестра. Тя беше добра вещица. Притежаваше силна дарба да лекува, необичайна дарба за една Черна. Виждали сме се няколко пъти. Дестра беше самоуверена, спокойна и способна жена, невероятна вещица. Подразбрах, че миналата година Маркус е ходил при нея. Някои твърдят, че Дестра е майка на Леджър, но аз не го вярвам. Чувала съм най-различни истории за произхода на Леджър, а когато веднъж говорих с Дестра, тя спомена, че няма деца. Чудя се какво е правил Маркус при нея, дали я е потърсил само защото е интересна жена, или защото е смятал, че тя е майка на Леджър? Ако е било второто, загубил си е времето. Дестра не може да му помогне. Аз съм се виждала веднъж с нея преди доста време — ужасна жена (мъж, създание), — но напоследък за нея почти не се говори и се надявам никога повече да не я срещна.

Несбит затваря дневника и го оставя на пода. Поглежда към мен и Гейбриъл.

— Полезно, нали?

Ние го зяпаме объркано.

— Знаех си, че ще ви хареса, момчета. Като попаднахме на това, прегледахме всички дневници отново, за да намерим нещо повече за срещата между Меркюри и Леджър. И ето какво открихме в този за 1973 година.

Той отваря дневника, но преди да започне да чете, добавя:

— Слушате ли ме внимателно? Картата — той посочва пергамента — също е от 1973 година.

Едва се сдържам да не изпуфтя.

Несбит пригладжа дневника и започва да чете:

Накрая намерих стаята с картите в мазето на къщата във Ф. и оттам нататък беше лесно. Типично за нея, да смеси изключително сложната магия на картите с простичко искане да получиш достъп до тях. Стаята с картите ясно показва как работи умът ѝ и издава склонността ѝ да се задълбава прекалено. Освен това ѝ служи като начин да пресява посетителите, успееш ли да стигнеш до стаята с картите, да разбереш как да влезеш там и да използваш нужната карта, значи, заслужаваш да бъдеш приет от нея. Не знам какво ще стане, ако избереш грешната карта. Предполагам, че ще се озовеш някъде, без да можеш да се върнеш. Картите са страхотна идея. Магията им е много силна и сложна, признавам, че Леджър е страшно могъща. В интерес на истината, не смятах, че може да има толкова могъщ човек. Но какъв е смисълът да притежаваш такава мощ, без да я използваш?

С Леджър си поговорихме доста, макар че тя има навика да залива събеседника си с досадни двусмислици. Попитах я не е ли разтревожена от намаляването на териториите на Черните и тя каза: „Ни най-малко. Накрая всичко ще се уталожи и равновесието ще се върне“. Възразах: „И как точно ще стане това, след като Черните

бъдат изтребени?“. А тя каза: „Ще стане, защото така трябва да бъде. Това е необходимо условие, за да ги има нашите дарби. Известно време светът ще бъде по-неуравновесен, но след това... вярвам, че равновесието ще бъде възстановено“.

Беше започнала ужасно да ми дотяга и затова казах: „Не виждам това да се случва. Виждам как Белите избиват наред. Само мен не могат да ме докоснат“. Леджър дълго се взира в мен и накрая отговори: „Да. Няма да загинеш от ръката на Бял, Меркюри“.

Малко след това тя ме попита: „Коя е майка ти, Меркюри? Дъждът или вятърът?“.

Отговорих ѝ, че майка ми е Сафрон, уважавана Черна вещица.

Леджър каза: „Дарбата ти не ти ли е като майка сега? Тя те учи, направлява те, помага ти и дори ти носи утеха, въпреки всемогъществото ти?“.

Едва се съдържах да не я заледя, че да млъкне веднъж завинаги.

Попитах я каква е дарбата ѝ и дали тя ѝ е като майка. Честно казано, отговорът ѝ не ме интересуваше особено, тъй като той несъмнено щеше да е в същия стил, а на мен вече ми беше писнало от глупостите ѝ. Както винаги, Леджър отговори уклончиво: „Все още изучавам дарбата си, Меркюри, и отговорът продължава да ми се изплъзва“.

Придаваше си скромност, разбира се. Леджър е овладяла много дарби и няма да крия, че в това отношение аз се стремя да ѝ подражавам. Тя намира удоволствие в преобразяването и прикриването. (Няма да си правя труда да описвам в какъв вид се появи пред мен, ще кажа само, че изобщо не ме изненада.) Така или иначе, Леджър е най-могъщата вещица, която познавам. Само че, макар да се е изучила да използва много сили, тя е ужасно досадна, нравоучителна и нелепа. От нея човек може да чуе всевъзможни глупости от типа на „истинската ни родина е Същината“ и обяснения как всъщност тя била успяла само да откъсне няколко бисера от съкровищницата на духа. На

много от въпросите ми отговаряше само с: „Всички дарби произтичат от Същината“.

В един момент Леджър заяви: „Който получи достъп до Същината, той ще овладее всичко. И мощта му ще бъде безгранична“. След това приклепна, докосна земята с длани (аз едва не се разсмях) и добави: „Тя е някъде тук“. После ме погледна и каза: „Но след като твоята дарба е да владееш времето, може би според теб Същината е във въздуха?“. Това беше единственият миг, в който ми се стори, че изпитва искрен интерес към мен, или по-скоро към моята дарба. Това е нейната слабост: копнее за нови познания.

Отговорих ѝ: „Разбира се, че според мен отговорът е въздухът“.

Но сега, у дома, докосвам каменните зидове и си мисля, че тя навярно е права и отговорът е земята.

Несбит затваря дневника и подхвърля нещо, но аз все още си мисля за Същината, която крие всички тайни на способностите на вещиците и магьосниците. Струва ми се, че Леджър е права, отговорът е земята. Благодарение на земята помогнах на Гейбриъл да си върне дарбата. Когато бяхме в транс и дланите ни бяха съединени с шиша, ние се озовахме в Уелс. Не съм сигурен какво точно стана тогава, но когато шишът се заби в земята и в гърдите ми, в сърцето ми, ние се свързахме с нещо. Докосвам гърдите си, напипвам белега от шиша, поглеждам Гейбриъл и той казва:

— За мен отговорът е земята.

Меркюри определено е завиждала на Леджър, но е изпитвала и страхопочитание към нея. Явно Леджър изобщо не е като Белите и Черните вещици, които познавам.

— Ван каза ли ти какво представлява Леджър? — питам аз Несбит.

— И аз ѝ зададох същия въпрос, а Ван отговори: „Тя е невероятно спокойна, мила и разумна“.

Нещата изглеждат доста ясни. Спокойна, мила и разумна — ако не друго, поне няма да се наложи да се бия с нея.

— Значи, ще стигнем при нея от стаята с картите, която — посочвам на картата — е тук.

Несбит се усмихва.

— Точно така. В мазето на къщата във Ф, Филадельфия. Адресът е в дневника.

— Лесна работа — казвам аз. — Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш?

Гейбриъл вижда, че Несбит се колебае, и добавя:

— Едва ли ще има Ловци. Може да е интересно.

Несбит се усмихва и отговаря:

— Сигурен съм, че ще е интересно. — След това поклаща глава. — Но ако нямате нищо против, ще ви оставя сами да се забавлявате.

Той става и се отправя към вратата, на прага се спира и отново се обръща към нас.

— За малко да забравя. Помислете какво да й занесете. Като знак за добра воля. Да й покажете, че отивате с мир.

— Ван какво й е подарила? — питам аз.

— Една страхотна диамантена огърлица от съкровищата на Меркюри — отговаря той. — Вълшебна, разбира се, убива всеки, който си я сложи.

— Страхотно.

— Ван си дойде с нея.

— Но е дала на Леджър половинката от амулета. Която е по-ценна от диамантите — напомня ни Гейбриъл.

— Вярно е. Оставям ви да мислите. Аз отивам да приготвя вечеря. Последната ни вечеря заедно, а, момчета? — На излизане Несбит подхвърля: — Доколкото си спомням, Меркюри имаше хубава колекция от вина.

ПОСЛЕДНАТА НОЩ

След като Несбит отива в кухнята, аз оставям Гейбриъл в библиотеката и тръгвам да се размотавам безцелно из бункера. Всъщност обаче изобщо не се размотавам, много добре знам накъде съм се насочил.

Спалнята, в която бяхме с Аналис, си стои точно така, както я оставихме. Чаршафите са намачкани и събрани, личи си дори вдлъбнатината върху една от възглавниците. Спомням си как лежахме

тук, Аналис беше облегла глава на гърдите ми. Върху скрина е малката стъклена с еликсира, с който я бях събудил. Купата нощен дим също е тук. Заедно вдишвахме от нея, целувахме се, галехме се и се обичахме. Наистина обичах Аналис. Тя беше мила, добра и нежна. Времето, което прекарахме тук, беше прекрасно, бяха само няколко дни, но с нищо друго не могат да се сравнят. Не знам аз ли се промених, или тя, може би и двамата сме се променили. Струва ми се, че аз не съм се променил чак толкова, но може и да не съм прав. Познавахме се от единайсетгодишни, само че явно не сме се познавали добре. Навярно сме виждали един в друг само това, което сме искали да видим.

Поглеждам леглото. Странно ми е, че с Аналис лежахме на него, говорехме си и се целувахме, а сега изпитвам към нея единствено омраза. Гневът, яростта ми се превърнаха в обикновена ненавист.

Изпод леглото се подава нещо, издърпвам го. Копринената нощница, която Аналис беше взела от гардероба на Меркюри. Изглеждаше невероятно в нея. Помня как я прегръщах, коприната галеше голата ми кожа. Целувахме се и всичко беше толкова хубаво.

А сега я мразя. Чудя се какво изпитва тя към мен. Аналис смяташе, че все повече заприличвам на баща ми. Маркус беше проблемът от самото начало. Не говорехме за него, но тя знаеше, че го обичам, и това ѝ беше непонятно. Аналис ненавиждаше своя баща и очакваше и аз да ненавиждам моя.

Спомням си един наш разговор, когато вече бяхме в Съюза. Тя ме попита къде спи той.

— Далече от всички — отговорих аз. — Където другите не могат да го безпокоят. И се чувства в безопасност.

— В палатка ли? — попита тя, макар да знаеше, че това е малко вероятно.

— Не. — Бях на косъм да ѝ разкажа за бърлогата от къпинаци, която той си правеше. Гъсталак като онзи, в който бях спал заедно с него. — Някой ден ще те заведе да видиш.

— С него не сме си казали и две думи даже.

— Той не обича да се задържа в лагера.

На другия ден отидох при баща ми, седнах при него в бърлогата му. Там се чувствах страховтно. Казах му, че Аналис иска да се

запознаят, и той отговори: „Ако наистина си сериозен за нея, доведи я тук“.

Така и не го направих. Това беше няколко дни преди нещата с Аналис да се влошат и не беше моментът да забърквам и Маркус. А и честно казано, бях сигурен, че тя няма да го разбере, не можеше да разбере тази част от мен. Знаех, че няма да се чувства у дома в бърлогата.

Вдигам нощницата към лицето си, меката коприна гали кожата ми, след това я пускам отново на пода.

Както винаги, Несбит е сготвил като за цял отряд, но всичко е адски вкусно. Супа, прясно изпечен хляб, месо, разни зеленчуци, а за него и доста вино. Аз не пия, Гейбриъл си сипва малко и чашата му остава полупълна до края. Говорим си за храната, за бункера, за Меркюри и Ван. Несбит ни разказва за някои от приключенията си с Ван, двамата са обиколили целия свят. Как Ван му е помогнала, когато е бил млад, обучила го е, колко харесвала неговото суфле, но категорично отказвала да пробва пая „Банofi“. Накрая се разплаква. Радвам се, че е решил да напусне Съюза, и се надявам да намери нещо по-добро, нещо, в което да вярва. Той твърди, че иска да се установи някъде, да се ожени и да има деца, с изненада осъзнавам, че от него ще излезе чудесен баща. Споменаваме общите ни познати, загинали след ББ. Самийн и Клодия, още няколко девойки, с които тренирахме, Елън, моята нечистокръвна приятелка от Лондон, която работеше като разузнавач за Съюза, още много други, които дори не успяхме да погребем. Чудя се още колко от нас ще загинат в тази война.

Накрая Несбит започва да заваля и след малко заспива на масата. Гейбриъл настоява да го занесем в леглото, макар на мен да не ми е ясно защо да не го оставим да спи на пода в кухнята. Гейбриъл обаче си е втълпил, че това е последната ни нощ заедно и трябва да проявим внимание към него, така че го подхващаме под мишниците, като Гейбриъл взема и купата с нощен дим, дотътряме Несбит в една от спалните и го хвърляме на леглото. Гейбриъл ми мята няколко одеяла и аз си постилам на пода. Той се настанява до мен.

Заспивам.

Спя си прекрасно цял половин час и изведнъж ме събужда хъркане. Силно, протяжно и австралийско.

Гад мръсна!

Ставам. Няма как да не обръщаш внимание на нечие хъркане, особено ако знаеш, че можеш лесно да му сложиш край, като удушиш хъркащия идиот.

Нощният дим хвърля слаба зеленикава светлина в стаята и на нея лежащия по гръб с широко отворена уста Несбит има призрачен вид. Обръщам го на една страна. Той мърмори нещо, но не се събужда. Заставам до него и чакам, Несбит въздиша. Хъркането спира.

Връщам се до постелята си на пода и тъкмо се каня отново да си легна, хъркането започва пак.

Кошмар!

Не съм имал видение как убивам Несбит, но ако не се махна от тук, и това може да стане. Поглеждам към Гейбриъл, той обаче като че ли спи, затова си пресипвам в една чинийка малко от нощния дим и излизам да потърся някое по-спокойно местенце. Следващото помещение е спалня с удобно на вид легло, но нещо ме кара да продължа към дъното на коридора, където е мястото, което съм избягвал цял ден.

Банята. В която е адски студено. И мръсно, все още си личат кървавите петна по пода. Кръвта на Меркюри. Тук дойдох, след като я убих. Тук се измих и целунах Гейбриъл.

Заставам пред мивката и се вирам в огледалото. Изглеждам по-възрастен и някак си плашещо блед на зеленикавото сияние от нощния дим. Докосвам лицето си, напипвам малкия белег от рамката на снимката, с която Джесика ме удари като малък. Трябва да съм бил на три-четири, тя е била на десет или на единайсет. Джесика е най-голямата от нас четиримата, макар че според нея аз не се броя от семейството, а съм някакъв наполовина Черен изрод. Тя ме мрази, откакто съм се родил. В известен смисъл това е разбираемо, баща ми е убил нейния баща. Но Дебора и Аран не ме виняха за това. Макар че сигурно са се питали какво ще излезе от мен, дали няма да надделее черната страна.

Отмятам косата от челото си. Очите ми са си същите, непроницаемо черни, и в чернотата бавно и равномерно се въртят празни триъгълници. Татуировката на шията ми е същата, Ч 0.5.

Прокарвам пръсти по бузата си, леко боцка, все още рядко ми се налага да се бръсна. Все пак съм само на седемнайсет. Рехавата брадичка подсказва, че съм на седемнайсет, но ако питаеш очите и

душата ми, те ще отговорят, че съм на сто и седемнайсет. Преживял съм страшно много за едно момче на седемнайсет.

В лицето си съзирам и лицето на баща ми, сигурно така е изглеждал като млад. Не съм сигурен дали това е част от проблема. Че всеки съзира в мен него, неговата слава, хората, които е убил и разкъсал. Може би точно това е станало с Аналис. Започнала е да вижда не мен, а Маркус и историите за него.

Отчасти се гордея, че Маркус ми е баща. Гордея се, че съм като него. В много отношения двамата си приличаме. Умеем да се бием, да рисуваме, да се преобразяваме в животни, харесваме самотата. Но също така и се различаваме. Майка ми и баба ми са Бели вещици. От тях съм...

— Хей.

Поглеждам в огледалото, Гейбриъл стои на прага.

— Несбит и теб ли те събуди?

Всъщност това не е въпрос и Гейбриъл не отговаря, той стои на прага, аз стоя до мивката.

— Добре ли си? — пита той и това наистина е въпрос.

— Аха — отговарям аз, като се взирам в отражението си.

Той мълчи.

Поглеждам отново неговото отражение и питам:

— На колко години си, Гейбриъл?

— Ммм... На деветнайсет.

Обръщам се към него.

— Изглеждаш по-голям. Поне на двайсет, двайсет и една даже.

Той поклаща глава.

— Навърших деветнайсет преди няколко месеца. Пропусна празненството.

За миг ме изпълва ревност, че не съм бил поканен, сигурно Грейторекс и девойките са присъствали, само че той се шегува, разбира се. От друга страна, преди няколко месеца аз още бях с Аналис и нямам идея какво е правил Гейбриъл, когато аз съм бил с нея.

— Жалко, че не съм разбрал. Щях да измисля нещо. За подарък.

— Не ми се вярва. — Той се обляга на рамката на вратата, очевидно няма намерение да пристъпи вътре: — А и това не е от значение. Аз не държа на рождените си дни.

Това ме жегва леко. Според мен дори и да не държи на рождените си дни, сигурно се е засегнал, че не знам кога е роден и че досега не съм се сещал да го попитам.

Все пак винаги мога да му направя подарък, нали? Гейбриъл ми подари нож без никакъв повод, само защото искаше да ми даде нещо. И беше подбрал идеалния подарък, хем красив, хем полезен. Но когато ми го връчи, беше необичайно притеснен. Точно така трябва да направя, да му подаря нещо и ясно да покажа, че това е важно за мен, има огромно значение.

— Все още мога да ти подаря нещо — казвам аз.

— Добре — измърморва той, сякаш не му се вярва това да стане.

— Нож или пък... Не знам... Книга...

— Много мило — отговаря Гейбриъл и след това добавя: — Макар че ти толкова рядко си мил.

— Да... Извинявай.

— О, извинение? — Той разтърсва глава. — За втори път се случва.

Знам, че му дължа извинение за много неща. Веднъж той спомена колко държи да бъде искрен с него и напоследък, след онова извинение, полагам усилия да бъде по-открит, но далеч не му казвам всичко, което си мисля. Иска ми се Гейбриъл да пристъпи в банята, но той продължава да стои на прага. Знам, че няма да го направи заради случилото се предишния път, когато точно тук го целунах.

Често си мисля за онзи път, за онази целувка, колко хубаво беше. Често си мисля и как проиграх всичко след това.

Не съжалявам, че го целунах. Исках да го направя и ми беше приятно, съжалявам единствено, че тогава се дръпнах толкова рязко, изведнъж, и го зарязах там. Само че тогава мислех за Аналис и току-що бях убил Меркюри, не бях на себе си и... И най-вече мислех за Аналис.

Тогава наистина исках да го целуна и го направих, и беше хубаво, и сега искам отново да опитам.

Само че Гейбриъл не пристъпва в банята и аз подозирам, че той се държи на разстояние заради миналия път. Тогава проиграх всичко. Не с целувката, след това. Не съм сигурен дали ще ми позволи да го направя пак, но ми се ще да опитам. Иска ми се този път да стане по-добре.

Разстоянието от мивката до вратата ми се вижда огромно. И наистина не искам този път да прецакам нещата.

Искам да го докосна, да го целуна.

Вдигам глава и се вирам в отражението си в огледалото. Изглеждам отвратително, затова затварям очи, единствената мисъл в главата ми е, че искам да целуна Гейбриъл. Затова се обръщам и правя крачка към него, после още една и още една, и с всяка крачка се чувствам по-уверен, по-малко тромав, стигам до него и спирам.

Вдигам лявата си ръка и прокарвам върха на показалеца по белега над веждата му.

— Отдавна се каня да се извиня за това. За окото ти. Задето те пребих тогава.

Той не помръдва. Даже май не диша.

— За малко да те ослепя — продължавам аз, галейки избелелия белег, дълъг няколко сантиметра.

О, мамка му, толкова е трудно, струва ми се, че целият треперя, но въпреки това спускам надолу лявата си ръка, плъзвам пръст по бузата му, по челюстта, по врата, докосвам косата му на рамото. Приближавам устни към неговите и в мига, в който устните ни се докосват, прошепвам: „Извинявай“. Усещам дъха му, който се смесва с моя, и на двамата устите са полуотворени. „Извинявай за белега“, повтарям аз. Устните му са вкусни, целувам го нежно. Той не откликва, отварям очи, неговите са затворени. „Извинявай, че те пребих тогава“, прошепвам аз. Устните ми отново докосват неговите. Поглеждам очите му, те още са затворени, Гейбриъл не откликва. Не се дърпа, но и не се притиска към мен.

Ръката ми е отзад на тила му, галя косата му, искам да го целуна отново, но не смея.

— Извинявай. Извинявай, че те нараних — прошепвам аз.

Устните ми продължават да галят неговите, правя го нарочно, защото ми харесва, защото искам да го накарам да откликне.

Той обаче стои като истукан.

— Гейбриъл, извинявай. Не мога да бъда по-мил от това.

Пак нищо.

— Няма да мръдна от тук, ако това е целта ти. Няма да престана да се извинявам.

И тогава усещам ръцете му на кръста ми, първо едната, нежно, едва ме докосва, после другата. Той ме придърпва към себе си, устните ни се срещат, Гейбриъл прошепва: „Трябва по-често да бъдеш мил“, изрича го ужасно бавно и устните му галят моите, докато говори, после добавя още нещо на френски и през цялото време устните му галят моите, и след това най-сетне ме целува.

Целуваме се дълго. След това Гейбриъл ме придърпва в една от спалните и там продължаваме да се целуваме, събличаме се и продължаваме нататък с разни приятни неща, любовни неща. Хубаво е. Много е хубаво. И потно. След това заспиваме прегърнати. Голи, потни. През нощта се събуждаме и започваме отново да се целуваме. Накрая той целува белезите ми, покрива с целувки цялото ми тяло и аз се унасям.

По някое време се събуждам, Гейбриъл спи, обръщам се към него внимателно и целувам гърдите му, вслушвам се в туптящото му сърце, иска ми се завинаги да остана тук, да слушам сърцето му. Изпитвам някакво странно чувство. Не помня друг път да съм се чувствал така. Струва ми се, че съм щастлив. Затварям очи, но знам, че идва не съм, а студен мрак. Видение.

Река, дървета, ниски хълмчета, пеят птички, припича слънце. Красиво място. Място, за което винаги съм мечтал. И там аз съм с Гейбриъл, и той е с мен.

КАРТИ

Несбит е в кухнята, стои с гръб към нас. Леко се олюлява. Според мен още не е изтрезнял от снощи. Изпи две големи чаши вода и доста пъшка, но не е казал и думичка, откакто го събудихме и го измъкнахме от леглото.

Сега той се стяга малко и се обажда:

— Това да ви е за урок, момчета. Вредата от алкохола.

— Май не ние имаме нужда от този урок — подхвърлям аз.

— Признавам, че малко не ми е добре.

— А и изглеждаш отворително. — След това добавям: — Да не говорим, че миришеш на бъчва.

— Благодаря ти, друже.

Несбит се обръща с лице към нас. Наистина изглежда зле, кожата му е пепелява, очите му са зачервени и подпухнали. Състарен най-малко с десет години.

— Даже ми се губят някои неща.

— Ти сготви, говорихме си, ти пи, после продължи да говориш и да пиеш, пресуши три бутилки вино и остатък от това — казва Гейбриъл и посочва празна бутилка от уиски.

Несбит потреперва отново и измърморва:

— Отивам да си легна.

— Първо ни изпрати — спирам го аз.

— Добре, не се мотайте тогава. — Той бърка в джобовете на панталона и изважда шепа долари. — Намерих ги вчера в стаята на Меркюри. Решихте ли какво да занесете на Леджър?

Гейбриъл потупва раницата ми и отговаря:

— Сложих вътре дневниците на Меркюри, в които се споменава Леджър, и картите, на които е обозначена стаята с картите. Според мен Леджър ще ни е благодарна, че сме си направили труда да запазим в тайна как се стига до нея.

Двамата бяхме обсъдили въпроса и стигнахме до извода, че подаръкът ни не бива да има парична стойност, и тъй като не можахме да се сетим за нищо вълшебно, което да е подходящо, накрая се спряхме на този вариант.

Несбит ни отвежда до прохода към Ню Йорк. Сега трябва да се сбогуваме, не знам дали някога ще го видим отново. Съмнявам се, но може би това е заради мрачното настроение, в което сме всички.

— Ако наистина взема да се ожения — казва Несбит, — непременно да дойдеш на сватбата. Ще е голям купон. Ще ти хареса.

— Никога не съм бил на купон.

Той поклаща глава.

— Личи си.

След това ме прегръща и казва:

— Ще ми е мъчно за теб.

Пуска ме и прегръща Гейбриъл.

— И за теб ще ми е мъчно, Гейб. Пази се и го дръж под око.

Несбит се отдръпва и обявява:

— А сега, ако ми позволите, отивам да повърна.

Гейбриъл ме хваща за дясната ръка, преплитаме пръсти и след това с другата ръка той посяга към отвора на прохода. Обръщам глава, Несбит стои сам и блед в стаята, проходът ме всмуква и вече не виждам нищо.

Вътре е непрогледен мрак, но съм сигурен, че се движим, защото ми става лошо. Знам, че за да ми мине, трябва да издишам, правя го и се мъча да се съсредоточа върху сетивата си, студено е, студът ме пронизва чак до костите, усещам топлина единствено в пръстите ми в ръката на Гейбриъл. Поглеждам напред — поне си мисля, че там е напред — но не виждам светлина. Не ми достига въздух. Сигурно е минала цяла минута.

В следващия миг се сгромолясваме върху твърда земя. Отново мога да си поема дъх. Намираме се в тъмна уличка до голям контейнер за боклук на колелца. Мръсно е, но не като в гората. В гората мръсотията е хубава, тук е гадно мазна.

Излизаме на някаква главна улица, за да се опитаме да се ориентираме къде сме, и Гейбриъл казва, че трябва да стигнем до гарата. Не съм бил в много градове, този е различен от Лондон и няма нищо общо с Базел и Барселона. Жуженето от електричеството обаче е същото, постоянно бучи в главата ми. Не ме притеснява, не ми пречи да се съсредоточа, но ми напомня, че тук няма как да долавям отдалече Ловците.

Вървим пеша, тъй като до сутринта не можем да използваме метрото, нито пък да хванем такси. Оглеждаме се за вещици и магьосници — Гейбриъл ми напомня, че това е територия на Белите, — но не срещаме много хора. В един момент край нас минава патрулка и той ме дръпва в една пресечка, залепя ме към стената и не ме пуска. Не се съпротивлявам. Знам, че няма опасност, полицаите не са вещици или магьосници, но Гейбриъл просто си е такъв. А и освен това ми е приятно да усещам тежестта на тялото му, то е топло, а стената зад гърба ми е студена. Гейбриъл ме целува, притиска се в мен. След това отстъпва, но аз го придърпвам обратно и го целувам, разменяме местата си, сега аз го притискам към стената. Целувам го по устните, по бузата, по шията, по ухото.

— Всичките си приятели ли целуваш така? — пита той.

Същият въпрос ми беше задал и след първата ни целувка в банята в бункера на Меркюри, целувам гърдите му, после се плъзвам

нагоре и галейки с устни неговите, прошепвам: „Само теб“. Мъча се да си придам шеговит тон, но той ме гледа сериозно.

— Винаги ще ти бъда приятел — казвам аз.

— Знам.

Целувам го нежно и след това отново тръгваме, вървим бързо. По улиците вече има повече хора и коли. Започва да се развиделява, когато стигаме до гарата. Проучваме кога е влакът и след това сядаме в едно заведение.

Поръчваме кафе, горещ шоколад, кроасани и плодове. Малко оплитам конците със захарта, разкъсвам пакетчетата, изсипвам съдържанието в чашата, а след това накъсвам самите пакетчета и пускам парчетата вътре. Гейбриъл протяга ръка и ме докосва, застиваме за миг, аз държа пакетче захар, той ме гали по дланта. След това Гейбриъл ми разказва за семейството си, как са дошли да живеят в Америка, във Флорида, как е застрелял момичето, предало сестра му Мишел, аз гледам ръцете си и си мисля за хората, които съм убил, и се чудя още колко ще убия.

Качваме се на влака и сядаме един до друг, гледаме през прозореца как светът отминава край нас и сивото небе се заменя от ясносиньо. Сградите постепенно изчезват и на тяхно място идват скрити от преспи поля, отново се появяват къщи и Гейбриъл се обажда:

— Тук слизаме.

Един шофьор на такси казва, че знае адреса, и десет минути по-късно вече сме в предградията, от двете страни на шосето се издигат купчини сняг. Излизаме напълно от града, пътят е заледен. Шофьорът се оплаква, че снегът бил спрял още преди няколко дни, а пътищата още не били почистени. След това спира.

— Ето тук е.

Встрани от пътя се издига къща, която изглежда необитаема, по снега около нея няма никакви стъпки. Гейбриъл плаща, двамата стоим отстрани и чакаме шофьорът да обърне, което му отнема цяла вечност, и да поеме обратно към града.

Отправяме се към входната врата, снегът проскърцва под нозете ни. Ужасно студено е, примижаваме срещу ниското ярко слънце.

И предната, и задната врата са заключени. Гейбриъл обаче се е запасил с една от вълшебните игли на Меркюри и за нула време се

справя със задната врата. Понечва да влезе, но аз го хващам за ръката.

— Може да има заклинание за закрила.

Той вдига рамене.

— Несбит щеше да ни каже.

— Той не е бил тук.

— Но Ван е била. Няма как да е влязла, ако е имало заклинание.

И преди да успее да го спра, той прекрачва прага. Изчаквам малко, оглеждам се. Всичко изглежда наред, така че влизам след него.

Къщата е стара и позападнала, вътре мирише на мухъл. В някои стаи има килими и завесите още си висят, но единствената мебел е един счупен стол. Обикаляме първия и втория етаж, за да се уверим, че сме сами, след това се спускаме по дървени стълби в мазето. Няма ток, налага се да използваме фенерчета.

Мазето си е мазе, голямо помещение с нисък таван и циментов под. Вътре няма нищо.

— Признавам, че нямам представа какво означава „стая с карти“ — казвам аз, — но очаквах да има карти.

— Аха.

Гейбриъл насочва лъча на фенера към стената.

— Мислиш ли, че някой ги е взел? — питам аз.

— Не знам. Ако Леджър наистина е толкова могъща, вероятно има някаква магия.

— Може тук да има друг проход, който да води до стаята с картите.

— Трябва да е тук. Беше отбелязана на картата на Меркюри. Това е адресът. Това е мазето.

Обикалям насам-натам, но няма какво да се види. Оглеждам тавана, пода, стените, няма нищо. Празно е.

— Тук трябва да са — обажда се Гейбриъл. — Просто не ги виждаме.

— Може би трябва да произнесем някакво заклинание и картите ще се появят — предлагам аз.

— Меркюри не споменава за заклинание в дневника си. — Гейбриъл започва да опипва стената. — Може да има тайно помещение.

— И за това не споменава.

Облягам се на стената, наблюдавам как Гейбриъл обикаля из мазето, опипва стените, почуква на места, без никакъв успех.

— Нещо не е наред — въздъхва той. — Пропускаме нещо.

— Очевидно.

— Може да са били тук, Ван да ги е видяла и след това Леджър да е решила да ги махне.

Подозирам, че е прав и сме се разкарвали напразно. Изръмжавам недоволно и облягам чело на стената. И в този миг нещо улавя погледа ми. Лицето ми е досами стената, до варосаната или пък мината с латекс мазилка, нямам представа, светлината от фенерчето ми идва отдолу. И от този ъгъл виждам, че стената не е напълно гладка, а по нея има издатини и вдлъбнатинки, напомнящи на хълмчета и долини.

— Гейбриъл, ела да погледнеш.

Стоя прилепен до стената, опрял буза в нея.

— Какво мислиш? Не ти ли прилича на... релефна карта?

Пред очите ми се появяват още подробности, виждам планини, миниатюрни браздички, които сигурно са реки, тъмни петна, навярно гори или пък градове. Отдръпвам глава от стената и картата избледнява, но щом я докосна с кожата си, пак се появява.

Правя крачка настрани да огледам стената по-нататък.

— Това тук прилича на планина, от която се спуска река.

Вглеждам се по-внимателно, все едно гледам от много високо, както когато съм в тялото на орел. Детайлите са невероятни. Отблизо се виждат равнини, дървета, езера. Струва ми се дори, че мярвам птици, които кръжат под мен.

В картата на стената има някаква много силна магия.

Обръщам се да видя какво прави Гейбриъл, той е долепил лице до отсрещната стена, отивам при него. Там също има карта, но мястото като че ли е различно, пустиня, има пясък, дюни и хилави храстчета.

— Красиво е — отбелязва той.

Спомням си старите каубойски филми, които гледахме с Аран, и казвам:

— Да, това е пущинакът.

ПУЩИНАКЪТ

Посягам към картата и Гейбриъл веднага дръпва ръката ми.

— Това си е най-обикновена стена — казвам аз, — докосвам я най-малко от десет минути и нищо не е станало.

— Но е и карта. При това вълшебна. Не знаем как се задейства, нито пък къде ще се озовем. Меркюри предупреждава, че ако попаднем не където трябва, няма измъкване.

Отстъпвам леко.

— Е? Според теб как се задейства? — питам аз. — Натискаш някакво копче или пък казваш заклинание?

Гейбриъл изважда дневниците на Меркюри от раницата ми и прочита:

— *Накрая намерих стаята с картите в мазето на къщата във Ф. и оттам нататък беше лесно. Типично за нея, да смеси изключително сложната магия на картите с простичко искане да получиш достъп до тях.*

— Значи, просто трябва да поискаме да получим достъп?

— Така изглежда.

— Някаква идея? Едва ли е достатъчно просто да попиташ: „Може ли да вляза?“. Нали?

— Напротив, може би е точно така. — Гейбриъл поглежда стената. — Според мен трябва да докоснеш на картата мястото, където искаш да отидеш, и да помолиш да ти бъде даден достъп... И то ще те всмуче, както при проходите.

— Добре, коя карта ни трябва на нас според теб?

Обикалям из мазето и оглеждам четирите стени, четирите карти. Можем да избираме между пущинака, покрита със сняг планина, пустиня и град край езеро.

Гейбриъл също ги оглежда, след това се връща към дневника на Меркюри.

— Нищо повече не пише. Просто трябва да поискаме да получим достъп.

— Добре. Значи, казваме на картата нещо от рода на: „Ако можеш да ме отведеш при Леджър, пусни ме, моля те“.

Гледам го въпросително. Той кима.

— От коя да започнем?

— От пущинака — предлага той.

— Защо?

Гейбриъл се усмихва.

— Звучи ми симпатично.

— Добре. — Пристъпвам към стената и размърдвам пръсти. —
Къде да пипна?

Оглеждаме картата, няма никакво обозначение, което да ни помогне.

— Според мен трябва да изберем някоя точка в средата и да помолим да ни пусне.

Гейбриъл не изглежда особено въодушевен, но измърморва:

— Добре. Само че заедно.

— Не, не.

— Няма „не“! Ако отидеш сам, аз, така или иначе, веднага ще те последвам, така че е по-добре да тръгнем заедно.

Знам, че ще го направи, затова го хващам за ръката и след това докосвам с пръст една точица на картата.

Гейбриъл блъсва ръката ми настрана.

— Трябва да изречеш името на Леджър. Да помолиш да ни даде достъп до Леджър. Ако помолиш само да ни пусне, тя може и да ни пусне, но да не е тази карта, която ни трябва.

— Добре. — Усмиввам се. — А дали разбира английски? Ако искаш, може да пробваш на френски?

— След като тя е толкова могъща, би трябвало да работи на всички езици.

— Готов ли си?

Гейбриъл кима.

— Карто на стената — казвам аз, — заведи ни, моля те, при Леджър.

Разбира се, не става нищо и аз понечвам да добавя още няколко думи, но в този момент долавям промяна. Усещам топлина. Все едно пръстите ми са огрени от силно слънце, ръката ми като че ли потъва в стената.

Жега е, облива ме жълтеникаво сияние, все едно съм се гмурнал в извор с гореща вода. Не е като минаването през проход, а по-скоро като потъване в топла кал.

След миг обаче сиянието се разсейва и светът се появява отново. Скалата под краката ми е сива, синьото небе е ясно. Слънцето прежуря безмилостно, изпотявам се. Намирам се в тясна долчинка със стръмни

склонове. Зад мен се издига почти отвесен скат, надолу склонът се спуска към дъното на долината. Сам съм. Гейбриъл го няма.

Мамка му!

Може би съм объркал нещо. Не помня да съм пускал ръката му. Нямам представа какво да правя. Не зная как да се върна в мазето, нито пък накъде да поема. Мога само да се надявам, че Гейбриъл е останал в къщата и сега ми се ядосва, но е в безопасност. Въпросът е как сега да се измъкна от тук.

Възможностите пред мен са две, да се изкатеря към върха или пък да се спусна в долината. Пробвам и двете, без успех. Опитам ли се да тръгна надолу, накрая пак се оказвам на същото място. Впивам поглед в кафяво-червените скали под мен и хуквам натам. Само че не изминавам и метър. Същото се случва и когато се опитвам да се покатеря на козирката над мен. Пробвам да стигна до една точка на десетина крачки встрани, никакъв резултат. Хрумва ми да хвърля раницата си натам и да видя какво ще стане, но после решавам да не рискувам и да пробвам с нещо, което няма да ми трябва.

Пребърквам джобовете си, разполагам единствено с ловджийските куршуми и бялото камъче на Аналис. Изваждам куршумите, най-сетне да видя някаква полза от тях. Първия го хвърлям нагоре, целя се в козирката над мен. Куршумът литва във въздуха и като че ли се отдалечава, но после го виждам паднал на земята на метър от краката ми. Вземам го и пробвам отново, резултатът е същият. След това го търкулвам надолу, той изминава около метър и спира. Побутвам го с върха на обувката, куршумът се плъзва няколко сантиметра, после се връща на предишното си място.

Явно няма измъкване от тук, нито за мен, нито за куршумите.

Сядам на сухата наклонена земя и чакам. Скалата е твърда и ми убива, слънцето прежуря, дори и вятър не подухва да ме разхлади. Водата в манерката ще ми стигне за няколко дни, ако си я разпределя на малки дажби.

Струва ми се, че така минават часове, но въпреки това слънцето не помръдва на небосклона. Когато разглеждахме картата в мазето, птиците, животните и реките бяха като живи, личеше си, че се движат. А тук като че ли времето е спряло. Същата тишина и застиналоост. Леджър трябва наистина да е страшно могъща, щом е успяла да създаде картите, да ме държи тук и да спре времето. Сещам се за

думите на Меркюри, че Леджър е най-могъщата вещица, но какво от това. Мисля си, че този въпрос, въпросът за смисъла, може да бъде зададен за всичко. За живота, за способността да тичаш, да се превърнеш в животно, да ставаш невидим, да се преобразяваш. Смисълът е в способността. И сега Леджър ми показва на какво е способна, но без да ми навреди по никакъв начин. Дано нещата си останат така, когато времето тръгне отново.

Ако изобщо тръгне.

Чакам. Опитвам се да измисля какво да кажа на Леджър, ако тя се появи, но нямам идея и вместо това мислите ми се насочват към Гейбриъл, иска ми се да беше с мен.

Изведнъж нещо се променя.

Мярвам движение в далечината.

Човек, бавно върви към мен. Който и да е той — предполагам, че е Леджър — не бърза. След това ми маха да слеза при него. Ставам и поемам надолу, този път нямам никакви проблеми със слизането. Подухва лек ветрец. Времето е тръгнало отново.

Приближавам се към човека и установявам, че е млад мъж, той се обръща и тръгва пред мен. Младежът е слаб и пъргав. Ускорявам крачка, за да го настигна, но той изчезва.

Мамка му!

Не отделям поглед от мястото, където го видях за последно. Ясно е, че е минал през проход. Стигам до там и протягам ръка, опипвам да намеря прохода. Мисля, че съм на същото място, само че не откривам нищо, сърцето ми затуптява развълнувано. Не се отказвам, упорито опипвам насам-натам и изведнъж усещам как ръката, а после и цялото ми тяло биват всмукани в прохода и след миг се озовавам на колене сред окосена трева.

Поят птички. Намирам се на ливада, отсреща се издигат хълмове, вляво има дървета. Подухва топъл ветрец, слънцето клони към залез. Вляво тече голяма река, а точно пред мен има голяма каменна къща, виждам, че вратата е отворена и младежът влиза вътре. Отправлям се бавно натам, оглеждам се, няма никой друг. Поколебавам се дали да не стана невидим и да пообиколя да огледам района, но това би било грубо и може да ми навлече неприятности. Все пак, ако Леджър е толкова могъща и реши да ме убие, най-вероятно ще го направи.

кЪЩАТА

Побутвам вратата и тя се отваря широко. Пред мен има всекидневна, която преминава в кухня. Младежът е в кухнята. Тъмнорусата му коса е подстригана ниско отзад, а отпред перчемът пада върху лицето му. Очите не се виждат. Той е на осемнайсет-деветнайсет. Симпатичен, но нищо особено.

Поемам си дълбоко дъх и пристъпвам вътре.

— Търся Леджър — казвам аз, не знам дали не е тя, само че преобразена.

— Ти си Натан — отговаря той.

Усмивка ми се срамежливо, един от предните му зъби е леко крив. Премигва през перчема и протяга ръка към мен.

— Аз съм Леджър. Надявах се, че ще наминеш. Заповядай.

Не знам какво точно очаквах от Леджър, но определено не и момче почти на моята възраст. Стискам ръката му и той ме поглежда в очите. Неговите са като моите, само че не черни, а тъмносиви, в тях също се въртят празни триъгълници, които сякаш ме придърпват, и едва устоявам на изкушението да скоча в тяхната пустота. След това той дръпва ръка, обръща ми гръб и казва:

— Правя кафе. Искаш ли?

— Ммм, не.

— Чай ли предпочиташ? Или нещо по-силно?

— Не, не. — Жаден съм. Часове наред седях на жегата в пущинака. — Чаша вода, ако може.

Леджър пуска вода от чешмата, напълва една чаша и ми я подава.

— Бях с един приятел, Гейбриъл — казвам аз. — Но някак си се разделихме.

— Да.

— Той още ли е в стаята с картите?

— На сигурно място е.

— Къде?

— Картата допуска само по един човек. След като ти премина, той се опита да те последва, само че пръстът му докосна точка на сантиметър-два по на запад.

— И къде е сега?

— Както казах, на сигурно място. — Леджър отново ме поглежда в очите. — Нямам причина да те лъжа. След малко ще дойде при нас.

Знам, че нямам друг избор, освен да приема думите му на доверие.

Леджър приготвя кафе, слага го на масата, изважда мляко и захар. След това се настанява срещу мен.

Сещам се за даровете и ги изваждам от раницата.

— Тъъ... Нося ти някои неща. В знак на добра воля. Картата е на Меркюри, на нея е обозначена стаята с картите, а това са дневниците ѝ, в които е описала срещата и разговора си с теб. Благодарение на тях Ван е стигнала до тук. Ние, аз и Гейбриъл, решихме, че може да... Както и да е, за теб са.

Оставям нещата на масата.

— Благодаря — отвръща Леджър, но не посяга към тях, дори не ги поглежда, сипва си кафе, добавя мляко и захар.

— Ван ми разказа за теб — продължавам аз. — Не много, но беше убедена, че трябва да дойда да говоря с теб. — Поколебавам се за миг, после добавям: — Убиха я преди няколко седмици. Ловците. По заповед на Соул, предводителя на Белите във Великобритания. Избиха всички в лагера на Съюза, в който тогава се намираше тя.

Наблюдавам Леджър внимателно, за да видя как ще реагира на тази новина, само че не долавам никаква реакция. Той също ме наблюдава, имам чувството, че претегля в ума си всяка моя дума, всяко мое движение.

Продължавам:

— Ван ми каза, че при теб е половината от амулета на Варда и че тя ти е дала своята половина. Тя смяташе, че амулетът може да ме предпази в битките срещу Соул и Ловците. Каза, че ти си готова да ми го дадеш, ако прецениш, че го заслужавам.

Леджър спокойно отпива от кафето, без да отмества поглед от мен.

— Не си падаш по празните приказки — отбелязва той.

Поколебавам се, после питам:

— А ти?

— Аз лично смятам, че ще ни е от полза да се опознаем по-добре. — Той отпива от кафето. — Но да се върнем на въпроса, който ти повдигна. Искаш да убиеш Соул... Да сложиш край на неговия терор. — Поглежда ме право в очите, имам чувството, че ми чете мислите. — Смяташ ли, че е правилно да убиваш хора?

— Абсолютно правилно е да убия Соул.

— Разбирам защо си убеден в това. Но както доста отдавна е казал един мъдър човек, обективна истина не съществува, всичко е въпрос на гледна точка.

Опитвам се да осмисля думите, измърморвам:

— Май не ми...

— Това означава, че имам правото на свое мнение и то да е също толкова основателно.

— И какво е твоето мнение?

— Моето мнение за Соул е, че той е човек, излязъл от равновесие. Мнението ми за неговото убийство, за убийството на който и да е човек е отрицателно. Не съм привърженик на убиването, а ако ти помогна, това би означавало да помогна да го убиеш. И не само него, а още много други хора.

— Ще ми помогнеш да оцелея. А по този начин ще спасиш хората, които Соул се мъчи да избие.

— Значи, за да спася някакви хора, които не познавам, трябва да убия други хора, които също не познавам, така ли?

— Не е нужно да убиваш никого. А и аз и без това възнамерявам да ги убия.

— Всичките?

Колебая се, сецям се за съня си с безкрайната редица Ловци, коленичили на пода.

Леджър ме гледа, имам чувството, че наднича в главата ми, вижда мислите ми.

— И това не те ли притеснява, Натан? Убиването?

— Те са лоши.

— Така смяташ ти. Не вярваш ли, че животът е свещен?

— Животът си е живот, смъртта си е смърт. Не ги превръщай в нещо по-голямо от това, което са. Всички умираме. Но някои хора живеят така, че причиняват вреда на другите.

— Сред тях навярно си и ти.

Продължавам да усещам погледа му върху мен. Свивам рамене, отмествам поглед настрани, после пак го поглеждам в очите и казвам:

— Не съм герой, но мога да сложа край на войната. А Съюзът, ако победи, ще донесе някаква стабилност, ще се опита да направи така, че Белите и Черните да живеят заедно в мир.

— Вярваш ли, че Белите и Черните могат да живеят заедно в мир и разбирателство?

— Не съм сигурен. Но си струва да опитаме. При всички положения ще е нещо по-хубаво от това сега.

— Съгласна съм, ала все пак важният въпрос е как да се стигне дотам, нали?

Леджър се обляга и продължава:

— Знаеш ли, още преди много, много години — той замълчава, изчаква ме да го погледна и се усмихва, сякаш да ми покаже, че съзнава колко млад изглежда — разбрах едно и то е, че накрая течението винаги се обръща. Нищо, колкото и да е лошо или пък, за съжаление, хубаво, не трае вечно. Всичко е мимолетно. Включително и ние.

— Значи, твоят отговор е да не правим нищо, така ли? Да чакаме всичко да стане по естествения си ред!

— Това е една от възможностите. Може да оставиш Соул и Съюзът да се оправят и да си намериш някое хубаво местенце, където да си живееш спокойно. Представям си те край река, дървета, планини... Нещо като моя дом тук, в Монтана. — Той се привежда към мен и се вглежда в очите ми. — Да, дървета и река със сигурност, но за къща не съм толкова сигурен.

Леджър посяга към мен.

— Може ли? — пита той и поставя ръката си върху моята. — Ти си интересно момче, Натан. Толкова млад, кипиш от сила. Притежаваш огромна дарба, ала тя е погребана под всевъзможни други желання и чувства и изглежда малка.

— Имам и други грижи на главата. Уча се да използвам дарбите си. Те ще са ми необходими, за да се изправя срещу Соул. Но ще ми трябва и амулетът.

— Пак се връщаме там, откъдето започнахме.

Няма какво друго да кажа, затова добавям:

— Живот, смърт... И без това всичко, цялата система е прецакана.

— Излязла от равновесие, това е изразът, който биха използвали по-възрастните — поправя ме той с усмивка.

— Защо си в този вид? — питам аз. — Защо си се преоборила като млад мъж? Знам, че не си млад и не си мъж, нали?

— Има ли значение в какъв вид ще се появя при теб? Реших, че ще ти е приятно, ако разговаряш с някой на твоята възраст. Освен това да си млад, здрав и силен е много по-приятно.

— Пред Ван как се появи, като някоя достолепна дама?

— Аха.

— А пред Меркюри?

— О, тогава страшно се забавлявах. Помня го, все едно беше вчера. Бях приела образа на Тетис, което изобщо не се понарави на Меркюри. Такова съперничество.

— Не знам коя е Тетис.

— Пусни я в Гугъл някой път.

Замълчавам си и той ме пита:

— Май не си падаш много по телефони, компютри, електричеството като цяло?

Поколебавам се, но все пак решавам да обясня:

— Те жужат, предизвикват някакъв шум в главата ми.

— А, да, тази чувствителност е характерна за Черните. В началото и аз имах проблем с нея. След това се научих как да не ѝ обръщам внимание, години наред се оправях с нея и бях много горда, че мога да продължа с живота си. Мислех за нея, медитирах върху нея, заедно с нея. И накрая ми просветна, както се казва.

— Не разбирам.

Отклонявам поглед към прозореца.

— Къде сме? Не сме наистина в Монтана, нали?

Той също поглежда през прозореца, сякаш за да провери, и след внимателен размисъл отговаря:

— Е, поне прилича на Монтана.

Нямам представа къде всъщност се намираме. Може всичко да е някаква илюзия, сън. Леджър обаче е съвсем истински. Отпивам от водата. Тя е студена и също изглежда истинска.

— Радвам се, че дойде тук, Натан. Рядко посрещам гости.

— Нищо чудно. Не е лесно човек да те намери.

— Да, така е. Оплаквам се, ала предпочитам да е така. — Той се усмихва замислено. — Пропуснахме опознавателните празни приказки, но пак ще подчертая, че аз съм против убийствата, против насилието. А в миналото ти, както и в теб самия виждам немалка склонност към насилие, Натан.

Леджър се пресяга през масата и ме хваща за ръката. Неговата е студена и суха, стиска ме здраво.

— В същото време обаче аз вярвам в равновесието, в способността на нашите дарби да постигнат нужната хармония. Натан, ти притежаваш голяма сила, взел си много от майка си и от баща си, но част от силата ти идва от теб самия. Само че в момента не виждам кой знае каква хармония. — Той потърква дланта ми и се вглежда в нея. — Но пък за отбелязване е, че линията на живота ти е доста дълга. — Поглежда ме като че ли малко объркано. — И ми се струва, че накрая те очакват дълги години мир и спокойствие.

— Накрая?

— Както казах, представям си те край река...

Странно ми е да седя тук и Леджър да държи ръката ми, но се мъча да не обръщам внимание на това и да се съсредоточа върху думите си.

— Точно това искам — казвам аз. — Вярвам в доброто, в мира. Само че сега нямаме мир. Има война, мъчения и преследване. В момента равновесието е прецакано. Много хубаво, че не си привърженик на убийствата, само че Соул избива невинни хора всеки ден. Трябва да бъде спрян и ако не ми помогнеш да го спра, значи, му помагаш. Той е зло.

Леджър ме поглежда в очите и отговаря:

— Единственото, което е необходимо за победата на злото, е добрите хора да не правят нищо.

— Не знам какво означава това, но знам, че трябва да направя нещо. Че мога да направя нещо. Ван ми каза, че ти можеш да възстановиш амулета и да ми го дадеш, ако прецениш, че го заслужавам. Заслужавам ли го?

Леджър пуска ръката ми и отвърща:

— Ще видим.

— Ще можеш ли да възстановиш амулета?

— Доста размишлявах над този въпрос. Ала при магията чувствата и интуицията са по-важни от мисленето. А моята интуиция ми подсказва, че амулетът ще възвърне силата си, когато всички елементи бъдат в равновесие — това важи за всички магии, — когато всяко нещо си дойде на мястото.

— И това така ли е? Всяко нещо ли си е на мястото вече?

— Може би. Още не съм сигурна. Идването ти тук може и да е от значение. Дълги години се опитвах да намеря другата половина от амулета. Изпитвах любопитство, исках да го видя цял. Освен че е много древен, той е и много мощен. Усещането да го държиш в ръцете си е прекрасно. Никога не съм виждала смисъл да тичам след него. Знаех, че някой ден той сам ще дойде при мен.

— Е, в това няма нищо тайнствено, нито съдбовно. Естествено е, че този, който притежава едната половина, би дошъл при теб за другата.

— Нима? Много хора са притежавали другата половина от амулета, преди тя да попадне при Ван, а никой от тях не ме е потърсил. Само Ван дойде, макар че тя не искаше амулета за себе си, а за теб. Тя ми разказа за теб. — Леджър отпива от кафето и добавя: — Амулетът е невероятен предмет и в него има страхотна магия. Първоначално смятах, че вече няма да върши никаква работа, тъй като е повреден, но усещам, че магията в него е жива. Доколкото може да се вярва на легендата, Бялата вещица Варда го е скъсала надве, но е казала, че той пак ще защитава Черния магьосник Линъс, ако двамата се съберат отново. Такъв е произходът на амулета и аз усещам, че магията в него ще се пробуди за точно определен човек, човек, в когото Бялото и Черното се съединяват.

— Аз ли съм този човек?

Леджър ми се усмихва.

— Не се надувай толкова. Ако възвърне силата си, амулетът ще те предпазва от много неща, но на плещите ти ще легне огромна отговорност да използваш правилно силата си. Уверявам те, че ако избереш да си живееш спокойно край някоя река, да изследваш способностите си, да научаваш нови неща за дарбите си и да се развиваш в продължение на години, накрая ще ти донесе много по-голяма мощ и щастие.

— А междуременно хората да мрат.

— Постоянно умират хора край нас. Това е ужасен навик, от който няма отърване, не зависи от теб.

— Но аз мога да спася някои от тях.

— Възможно е. Ти обаче си много млад, само на седемнайсет си, съвсем наскоро си получил дарбата си. Все още имаш много да учиш.

— Научил съм достатъчно, за да се изправя срещу Соул.

— Сигурен ли си? Според мен изобщо нямаш представа още колко имаш да учиш.

Къщата в Монтана изчезва, седим край същата маса, но на огромен кораб, океански лайнер, на горната палуба, духа силен вятър, в далечината повърхността на водата се пропуква и изскачат делфини, след това се озоваваме насред сняг и лед, от студа дъхът в ноздрите ми замръзва, после се премества в ресторант, заобиколени от хора и други маси, пред мен има огромен прозорец с изглед към пристанище и стърчащи от другата страна на залива небостъргачи.

— Смайващо. Предполагам, че не сме мръднали от тук. Просто ти направи да изглежда така.

Връщаме се отново в къщата в Монтана.

— Не се опитвам да те смая, а да ти покажа още колко имаш да учиш. Благодарение на тази дарба аз мога да ти внушавам всякакви образи и на теб да ти се струва, че ги виждаш с очите си. Това е рядка дарба и трудно се управлява, но аз се научих да я владя. Още толкова много имаш да учиш, Натан. В теб има голям потенциал.

— Научила си се да използваш други дарби? От някой друг ли си ги взела?

— Не, Натан. Не съм взела нищо от никого. Аз просто... посягам към първоизточника. И според мен ти също можеш да се научиш как да го правиш. Разкриването на нови неща, ученето като цяло носи невероятна радост.

— Това не е за мен. С училището сме скарани.

— Не се и съмнявам, че сте били „скарани“ с училището, ала виж колко бързо си овладял дарбите си. Ти имаш нюх. Освен това си изненадващо открит и доверчив, като се има предвид миналото ти. Да, Ван ми разказа всичко за теб. Всичко, което знаеше, а то не беше хич малко. За родителите ти, за брат ти и сестрите ти, за престоя ти в клетка, за бягството, за нещата след това, за смъртта на баща ти. Преодолял си толкова много предизвикателства, Натан, но още не си разгърнал напълно потенциала си, сигурна съм. Тази неукротимост, която виждам в теб, е свидетелство за това.

Той отново ме хваща за ръката и се вглежда в очите ми, а аз се чудя дали амулетът може да бъде възстановен и да ми помогне, на мен, един нечистокръвен, да победи Соул и Ловците.

Леджър се отпуска в стола и отбелязва:

— Мислите ти постоянно се връщат към войната. Амулетът е просто една дрънкулка, Натан. Да, много мощна, но все пак дрънкулка, обикновен вълшебен предмет. Сам по себе си предметът не е интересен, важна е вложената в него магия, за нея трябва да мислиш. Създателят на амулета е заключил тази магия вътре, но това си е същата магия, която е в теб и в мен. Една и съща сила движи всичко. Аз я наричам Същината. Същината на всичко. Същината на всички нас.

СМАЙВАМ ЛЕДЖЪР

Двамата с Леджър вървим покрай реката и аз го питам:

— Значи, си намерил Същината?

— Намерих много неща, придобих много способности и понякога ми се струва, че почти навлизам в преддверието на Същината.

— Каква е дарбата ти? Първата.

— Да контролирам мислите на хората около мен. Бях умно и самоуверено дете и бях сигурна, абсолютно сигурна, че дарбата ми ще е силна. Но в други отношения, в отношенията ми с другите, не бях нито самоуверена, нито щастлива. Притежавах много силни страни, ала те не бяха в равновесие. Бях дребно момиче, падах си малко мъжкарана, не бях много привлекателна. Не се интересувах от рокли и мода. Момчешките дрехи ми се струваха много по-удобни. Имах един съученик, Джак, който ме наричаше момче. Твърдеше, че изобщо не съм момиче. Не обръщах внимание на подигравките му, знаех, че той просто е един глупав Безцветен, какво значение има какво говори, какво си мисли за мен? И въпреки това ме болеше. Не съзнавах колко много страдам, докато не открих дарбата си, което стана няколко седмици след седемнайсетия ми рожден ден. Една нищо и никаква случка. Седях в училищния автобус, някъде на предните седалки, четях книга, Джак се качи, мина покрай мен и ме нарече изрод, както винаги. „Как си, изродче?“ Помня, че дори не вдигнах поглед от книгата, само си помислих: „Изчезвай, глупако“. И той се обърна и слезе от автобуса.

Така разбрах каква е дарбата ми. В рамките на няколко седмици си дадох сметка, че мога не просто да отпратя Джак, а да го накарам да прави и други неща. Беше много отдавна. Тогава нагласите бяха

други... Или поне така си мисля. Накарах го да признае пред приятелите си, че си пада по момчета, според мен наистина беше така, нищо, че той се мъчеше да го прикрива. И той беше на седемнайсет. Мислех, че това е страхотен номер. Идеалното отмъщение. — Леджър хвърля поглед към мен. — Не съм сигурна какво точно стана тогава. Накрая той седеше най-отпред в автобуса, но не с мен, а сам, абсолютно сам. След това започна да отсъства от училище и когато веднъж го видях на улицата, лицето му беше посинено. Чувствах се виновна, но не знаех как да оправя нещата. Няколко седмици след това той се самоуби.

Аз ли бях виновна за смъртта му? Така ми се струва. Заслужаваше ли да умре? Не. Лош човек ли беше? За мен в общи линии беше така, той постоянно се гавреше с мен. Но тогава се почувствах виновна и това чувство още не си е отишло. Заради мен умря едно момче. Заклех се, че никога няма да използвам дарбата си да наврежда на някого, бил той Бял или Черен, Безцветен или нечистокръвен.

— Не си била виновна. Не ти си го пребила, не ти си превърнала живота му в ад. Обществото е било такова.

Леджър ми се усмихва.

— Радвам се, че мислиш така. Но все пак аз използвах способностите си по лош начин.

— Трябвало е обществото да се промени. Не ти, нито пък той. — Правим още няколко крачки и аз питам: — Тази история истина ли е?

Леджър се засмива, но не ми отговаря. Вместо това казва:

— Истината е, че след като намерих дарбата си, напуснах дома и започнах да пътувам, срещях се с хора, размишлявах, четях и се учех. Казват ни, че всеки има само по една дарба, освен ако не открадне някоя от друг, само че на мен това не ми се вярваше. Все пак да се лекуваш също е дарба, а всички вещици и магьосници го умеят. След като имаме две дарби, защо да не са три? Или повече.

Осъзнах, че сами по себе си дарбите не са важни, важна е силата, която се крие зад тях. Постепенно стигнах до убеждението, че след като всички притежаваме тази сила, то значи, можем да овладеем която дарба си поискаме, но за това са необходими много усилия и търпение.

— Не съм сигурен дали е така — поклащам глава аз. — Дарбите, които имам от баща ми, изобщо не съм ги търсил. Те сами дойдоха,

след като... изядох сърцето му.

— А аз твърдя, че си можел да ги овладееш и по другия начин. Просто е щяло да ти отнеме повече време.

— Значи, сега можеш да имаш която дарба си пожелаеш?

— Мога да правя много неща, ала още повече са тези, които не мога. Иска ми се да прекараме известно време заедно, Натан. Да останеш тук, да почерпиш от познанията ми и може би дори да науча нещо от теб. — Леджър замълчава, после пита: — Случвало ли ти се е да усетиш нещо друго, нещо отвъд дарбата ти? Нещо по-голямо от всички дарби, с които си се сдобил?

Той се вглежда в мен изпитателно.

— Да, усещал си. Какво е било то?

— Приятелят ми Гейбриъл, неговата дарба е да се преобразява, беше станал Безцветен и не можеше да си върне истинския облик. Ван ни помогна, даде ни да прием някаква отвара, изпаднахме в нещо като транс и Гейбриъл намери пътя към себе си.

— Как?

— Докато бяхме в транс, се озовахме в Уелс. Гейбриъл твърди, че не е било илюзия, наистина сме се били отнесли там, но аз не съм сигурен. Ръцете ни бяха пронизани от един шиш, който ги съединяваше, аз паднах върху него и той се заби едновременно в гърдите ми, в сърцето ми и в земята. — Вдигам рамене, не обичам да говоря за това, думите изобщо не успяват да опишат случилото се както трябва. — Така или иначе, Гейбриъл успя да възвърне истинския си облик.

— И тогава си усетил нещо, така ли?

— Да... Не знам какво. Нещо извън дарбата ми, някаква сила, огромна мощ, идваше през шиша, който ме свърза със земята.

Леджър се усмихва.

— Според мен земята е ключът към нашата сила. И това се отнася и до теб, Натан. Твоята връзка с природата е много здрава.

— Възможно е.

— Мисълта да научиш нещо повече за това не ти ли се струва по-вдъхновяваща от битките с Ловците, с някакви глупави вещици и магьосници, които до такава степен са се отклонили от правия път, че дори не съзнават какво изпускат?

Не знам. Не се чувствам ни най-малко вдъхновен.

— Виж, оценявам предложението ти, сигурен съм, че си прав, но... не е за мен. Не мога да си затворя очите за хората, които безнаказано убиват приятелите ми.

— Минавало ли ти е през ума, че може и да не успееш?

— Естествено! Не съм глупав. Знам, че мога да загина. Милиони пъти ми е минавало през ума. Точно заради това ми трябва амулетът. И заради това развивам дарбите си, мъча се да ги овладеея по-добре.

— Наистина ли? В такъв случай покажи ми на какво си способен, Натан. — Той вдига юмруци като боксьор. — Твой ред е да ме смаеш.

За момент имам чувството, че отново съм при Силия, Клей и Уолънд, които чакат да им покажа какво мога. Казвам си, че това е друго, Леджър не е като тях и просто трябва да се постарая, ставам невидим, мятам светкавица, отново се появявам и блъвам пламък.

Чакам. Леджър не реагира.

— Не изглеждаш смаян.

— Сигурно защото не съм. Ще се преобразиш ли в животно, моля?

— Не!

Едвам се сдържа да не го наругая.

Той се вира в очите ми, със сигурност чете мислите ми и аз мислено го пращам по дяволите.

— Явно си в настроение да ми покажеш способностите си на боец. — Той се отдръпва от мен. — Защищавай се!

И преди да се усетя, Леджър се втурва към мен и ме изритва в гърдите. Отстъпвам настрани и мятам светкавица, той я избягва и праща кълбо пламъци към мен, усещам горещината да ме блъска в лицето и се претъркулвам настрани, едновременно с това го обсипвам със светкавици. Леджър отскача. Аз не спирам със светкавиците, но изведнъж той рязко се обръща и отново се засилва към мен, този път обаче прави салто над главата ми, виждам го как се усмихва. Изригвам пламъци от устата си към него. Леджър се приземява, разтваря ръце и пристъпва към мен, пламъците го обгръщат. Не изглежда изплашен, не крещи. Това ме вбесява, продължавам с пламъците, докато не оставам без сили.

Когато пламъците секват, Леджър ми се усмихва, след това обаче забелязва тънка струйка дим от джоба на якето и намръщено го

потупва, за да угаси огъня.

— Какъв късмет, че прибрах амулета в другия джоб — намига ми той.

— На теб амулетът не ти трябва. Достатъчно могъщ си и без него.

— Да, мога да се справя с теб, даже с двама като теб, може би дори трима... Четирима обаче ще ми дойдат много. И колкото и невероятно да ни се струва, бомбите ще стават все по-мощни, огнестрелните оръжия все по-точни, отровите все по-коварни. А амулетът е единствената защита от тях.

Решавам да го изритам с всички сили в гърдите. Бързият ми ритник е адски бърз. Никой, дори и Ловец не е успявал да го избегне. Сега обаче кракът ми удря въздуха, Леджър е отскочил настрани. Пробвам се отново. Същият резултат. Следващият ми ритник е насочен към мястото, където предполагам, че ще се появи Леджър. Пак не го уцелвам. Пробвам се още два пъти. Последния път той контраатакува и аз успявам да се дръпна навреме, очаквах ответен удар и ботушът му едва закача ръката ми.

— Бърз си — усмихва се той.

Отново запращам светкавица към него и той се накланя настрани, ала все пак подпалвам ръкава му. Мятам още една, после още една. Леджър успява да ги избегне, но си личи, че се уморява, запращам още една светкавица, най-голямата досега. Той изчезва напълно. След това се обажда иззад гърба ми:

— Натан...

И в следващия миг все едно стена се срутва върху мен.

Небето е синьо и ясно, слънцето клони към залез. Лежа на земята, гледам небето, усещам тревата под гърба си, нещо в мен напират да скочат и да сритам Леджър, но в същото време някакъв глас повтаря, че е по-добре да не мърдам. Може би това е равновесието.

Цялото тяло ме боли и преди да се излекувам, искам да си напомня колко отвратително нещо е болката. А тази е ужасна. Имам чувството, че всяко мускулче е било изтръгнато от скелета ми и след това е било поставено обратно на мястото му.

— А, събуди се.

Леджър стои до мен.

— Успях ли да те смая? — питам аз.

Той има сериозен вид.

— Биеш се добре и си бърз, но си уязвим.

— С какво ме удари?

Той отмества поглед към един голям дънер.

— Наистина ли?!

Дънерът е огромен, сам човек няма как да го повдигне. Сякаш прочел мислите ми — всъщност подозирам, че точно това е направил, — Леджър отговаря:

— Движа го със силата на мисълта.

— Мислиш ли, че враговете ми ще разполагат с подобна дарба?

— Със сигурност.

— Амулетът ми е нужен — казвам аз и се изправям.

— Може да останеш известно време тук, да помислиш.

— Ти каза, че човек трябва да уважава интуицията си, и точно това правя. Бъдещето ми не е при теб. Имах... — Колебая се дали да му кажа, в крайна сметка се решавам. — Имах едно видение и ти си напълно прав, в това видение аз се намирам в някакво красиво място край река, само че то не е тук и теб те няма.

— Виденията може да са подвеждащи.

— Знам, но вярвам, че в тях се крие истина. Неизбежно е, без значение кое ще избира, дали ще остана при теб, или ще се изправя срещу Соул, накрая все ще стигна до това място край реката.

Леджър кима.

— Надявам се, че след като се справиш със Соул, ще се върнеш тук. Ако си прав, няколко години няма да променят съдбата ти.

— След като се справя със Соул?

— Нали това е целта ти?

— А ти ще ми помогнеш ли? Ще ми дадеш ли амулета?

Той кима едва-едва.

— Нямам намерение да стоя със скръстени ръце, ала злото може да победи и ако добрите хора постъпят погрешно, не просто ако не правят нищо. Възнамерявам да постъпя правилно и мисля, че ти си човекът, на когото е редно да дам амулета.

— Благодаря. Обещавам, че някой ден ще се върна, стига да е възможно.

— Животът е пълен с възможности. Хайде, да идем в къщата да погледнем амулета. А и Гейбриъл сигурно те чака.

— Той там ли е?

— Него го прибрах, преди да дойда при теб. Пихме кафе и аз капнах малко отвара за сън в неговото. Оставих го да спи и дойдох да те взема.

Тръгвам напред, едва се сдържам да не хукна, виждам Гейбриъл пред къщата, гледа към нас. Щом приближавам, забавям ход и се усмихвам.

— Добре ли си?

Той кима.

— А ти?

— Ами... да. Като изключим това, че се чувствам като пребит и че за тези няколко часа говорих повече, отколкото през последните шест месеца.

И ДВАТА КУРШУМА ЛИ?

Двете половини на амулета лежат една до друга на масата. Пергаментът е пожълтял, парчетата изглеждат, сякаш някога са били смачкани. Те си пасват напълно, нищо не липсва. Според Леджър магията е в написаното върху хартията. Всъщност целият амулет представлява разни драсканици върху късче хартия. Знаците са странни, не са като познатите ни букви, и образуват няколко кръга един в друг, когато парчетата се съединят.

Отново сме в къщата. Леджър седи срещу мен, Гейбриъл е отстрани. До амулета са подредени чайник с билков чай, празна малка бутилка, коркова тапа, пръчка восък, канап, свещ и кибрит.

— Не можем да го залепим с тиксо, така ли? — подхвърлям аз.

Леджър се усмихва.

— Не е толкова лесно. Няма как да възстановим амулета с тиксо, а ако се опитаме да го направим, магията ще се промени. Но това не означава, че двете половини не могат да работят заедно. Така е било зложено още при създаването му. Амулетът зависи от равновесието, а ти ще бъдеш символът на равновесието.

— Моите две половини, това ли имаш предвид?

— Не само. Покажи ми татуировката на пръста ти.

Протягам дясната си ръка. Трите малки татуировки Ч 0.5 са на кутрето.

— Ван ми разказа, че Уолънд е направил татуировките на пръста и всяка от тях е свързана с друга, поставена някъде върху тялото ти — казва Леджър. — Уолънд е възнамерявал да отреже кутрето ти и да го постави във вещерска бутилка, за да те подчини на властта си, да те накара да изпълняваш заповедите му. А сега стореното от Уолънд ще се обърне срещу самия него. Между живота и смъртта, доброто и злото, винаги има равновесие. Разбираш ли какво говоря?

— Ин и ян. Танто за танто. За да получиш, трябва да дадеш. И така нататък.

— Не бих се изразил точно така, но да, въпросът е в равновесието между двете страни. Уолънд е възнамерявал да придобие власт над теб, но в същото време ти е дал възможност ти да имаш власт над него. — Леджър отпива от чая. — Амулетът няма как да бъде съединен отново, няма как да бъде залепен, но може да предпазва кутрето ти и по този начин цялото ти тяло, ако го сложим в бутилка заедно с пръста ти.

— Тоест... Трябва да отрежеш пръста ми, така ли?

— Не виждам как иначе можем да го пъкнем в бутилката.

— А ако не стане?

— Ще получиш един уникален сувенир, който ще можеш да си сложиш на полицата над камината.

— Не трябва ли да се каже някакво заклинание?

— Не ми се вярва да е необходимо. Вътре ще са магията на амулета, смесената кръв на Бели и Черни, която тече в теб, татуираният пръст, миналото ти. Напълно достатъчно е.

— Добре. Значи, просто ги пъкхаме вътре, така ли? И където и да се намирам, ще бъда неуязвим?

— Да. Докато бутилката не бъде унищожена.

— А тя може ли да бъде счупена?

— Разбира се. Тя си е най-обикновена бутилка. Ако бъде отворена и амулетът бъде изваден, отново ще станеш уязвим. Но докато е на сигурно място, ти ще бъдеш защитен. Бутилката може да бъде използвана срещу теб. Ако бъде нагрята, ти ще изгориш, ако бъде замразена, ти ще замръзнеш. Обещавам ти, че ще я пазя внимателно. Ще трябва да ми се довериш, Натан. Това е цената на помощта ми. Ще пазя бутилката, докато вече няма да имаш нужда от нея. След като убиеш Соул, аз ще я счупя и отново ще станеш уязвим. Ще си прибера

амулета, а ти ще можеш да си вземеш кутрето. — Той замълчава за миг, после пита: — Съгласен ли си?

Искам да получа амулета, но не ми харесва идеята за вещерска бутилка. Мисълта, че ще използвам нещо, направено от Уолънд, ме притеснява. Само че нямам кой знае какъв избор. Кимам.

— Добре — казва Леджър и поглежда Гейбриъл. — Имаш ли нож?

Не искам да използвам Феърборн, струва ми се, че неговата магия може да окаже въздействие или да ми донесе лош късмет, затова изваждам ножа, който ми подари Гейбриъл. Винаги го нося на колана си, макар да го използвам рядко.

Разпервам дясната си длан върху масата. Трябва да отрежа кутрето в основата, при ставата, нагласям острието, но с една ръка не ми е удобно, а искам срезът да е чист и да не изцапам всичко с кръв.

— Ще ми окажеш ли тази чест? — пита Леджър и посяга към ножа.

— Не! — обажда се Гейбриъл и слага ръката си върху моята, пръстите ни се препокриват върху дръжката на ножа. — Сигурен ли си?

Аз кимам и той натиска здраво.

По масата плиска кръв, отсеченото ми кутре изглежда съвсем мъничко. Чакам да се появи болката и след миг тя връхлита. Излекувам се, кръвта спира, раната хваща коричка и след по-малко от минута от нея остава само белезникав белег, не се вижда дори и чуканче от кутрето, срезът беше досами дланта.

Леджър взема пръста и внимателно го поставя върху едната половина от амулета, завива го и след това обвива пакетчето с другата половина. По хартията остават кървави следи, но това не притеснява Леджър, явно така трябва да бъде.

— А сега го завържи.

Той ми подава пръста, вземам канапа и внимателно го омотавам около пакетчето, старая се да е стегнато, накрая връзвам на възел. Намотавам малко канап и напъряно, за да няма как кутрето да се измуши навън. Леджър го пуска в бутилката и слага корковата тапа. След това запалва свещта. Протяга восъка над пламъка и после накапва гърлото на бутилката, за да запечата тапата.

Поглежда ме, после отново поглежда бутилката доволно.

— Това ли беше? — питам аз.

— Най-добре е да пробваме — отвръща той и се обръща към Гейбриъл. — Ще се пробваш ли?

Гейбриъл ми се усмихва и посяга към ножа.

— Чакайте! Това не е игра! — възразявам аз. — Ако не е станало нищо, може да умра!

— Няма да те понижа в сърцето, първо ще се опитам да те порежа леко — отговаря той, после поглежда Леджър и пита: — Амулетът му осигурява защита срещу всичко, нали?

— Така би трябвало.

И преди да успея да си отворя устата, Гейбриъл прокара острието на ножа по дланта ми. Очаквам да се появи дълбок срез, само че няма нищо, не усещам нищо, острието все едно изобщо не ме е докоснало.

— Опитай се да ме намушкаш. Леко.

— Да те намушкам „леко“? Ще се постарая.

Гейбриъл посяга към дясната ми ръка. Ножът се плъзва настрани, не усещам нищо, по кожата ми няма и драскотина.

— Пробвай пак, по-силно — заповядвам аз и му подавам Феърборн. — С това.

Гейбриъл става от стола и веднага замахва с Феърборн, но изобщо не улучва. Кинжалът се плъзга настрани и се забива в масата.

— Чудесно. Явно ножовете и кинжалите, дори и Феърборн, вече не представляват проблем за теб. Само че Ловците обикновено използват огнестрелни оръжия.

Гейбриъл изважда пистолета си от якето и го завърта на пръста си, ухилен до ушите.

— Не ми е ясно защо ти е толкова забавно.

— Е, може да се опитам да те удуша — отвръща той. — Отдавна се каня да го направя.

— Много смешно. Хайде, стреляй.

Той се прицелва в рамото, в корема, накрая в крака.

— Май най-добре в крака. Левия или десния?

— Хайде, давай.

Наистина ми е притеснено, искам да приключим по-бързо.

Той стреля. Гърмежът отеква силно.

Поглеждам надолу.

— Прицели ли се както трябва? — питам.

Не съм ранен, нищо не усетих. Гейбриъл ме поглежда ядосано.

— Не стрелям за първи път.

— Къде е куршумът тогава?

Отнема ни няколко минути да го намерим, оказва се, че се е забил във вратата.

— Явно е рикоширал — обажда се Леджър. — Става опасно. Оставям ви да се забавлявате. Ето там има пушка, Гейбриъл, патроните са в чекмеджето, само че стреляй от безопасно разстояние, моля те.

Гейбриъл посяга към стената и сваля една доста стара двуцевка. Зарежда я и отново ми се усмихва.

— И двата патрона ли да изстрелям? — пита той.

— По-добре да излезем навън.

Отвън Гейбриъл се отдалечава малко и се прицелва в корема ми. Стреля. Най-болезнен е гърмежът. Около мен се носят частици барут, затварям очи. След миг ги отварям и виждам Гейбриъл проснат на земята, смее се.

— Тази пушка е чудовище. Едва не ми извади рамото. Ранен ли си?

— Не. Усетих само нещо като слаб полъх. Искаш ли да се пробваш да ме удариш? С юмрук?

Гейбриъл сядва.

— Не. Подозирам, че мен ще ме заболи повече. — След това обаче се изправя и с усмивка завърта пушката, така че да я хване за цевта. — Какво ще кажеш да те ударя с това?

— С всички сили.

Той се втурва към мен и замахва, прикладът отскача от рамото ми и Гейбриъл се завърта, понесен от инерцията, аз едвам сдържам смеха си, което явно го вбесява, той хвърля пушката и замахва с юмрук към лицето ми, след това към корема. За моя изненада, ударът му достига целта си и аз усещам досега върху челюстта, но нежно като милувка, същото се отнася и за удара в корема. Гейбриъл разтрива пръсти демонстративно, доста го е заболяло.

— Може би все пак си струва да се пробваш да ме удушиш — предлагам аз.

— С удоволствие — отговаря той и ме сграбчва за гърлото.

Усещам ръката му, топла е, струва ми се, че стиска съвсем леко, после обаче виждам стегнатите му мускули, само че аз не усещам нищо друго, освен топлината от пръстите му.

— Гъделичкаш ме — казвам аз.

Гейбриъл се засмива и отпуска ръце.

— Хмм, какво друго да... Сетих се, ела вътре.

Той отива до мивката, слага тапата и отвърта кранчето.

— Искаш да ме удавиш ли? — питам аз.

— Пъхни глава във водата, аз ще те държа.

— Ами ако не мога да дишам?

— Поне ще сме наясно кое е слабото място на амулета.

Приближавам се към мивката, навеждам се и потапям глава във водата. Гейбриъл ме хваща за тила и ме държи здраво. Издишам въздуха от дробовете си. Само че не усещам желание да вдишам. Малко ми е странно, леко съм замаян, но като цяло не изпитвам необходимост да дишам. Чакам. Не може завинаги да остана така, нали? Чакам. Знам, че са минали поне четири минути, може би повече.

Вече започвам да усещам, че не ми достига въздух. Размърдвам се, опитвам се да изкрещя, Гейбриъл обаче продължава да натиска главата ми. Изпитвам недостиг от кислород. Замаян съм, всеки момент ще припадна. Сритвам Гейбриъл и той най-сетне изважда главата ми от водата.

— Добре ли си?

Аз кашлям и плюя, той се смее.

— Накрая останах без въздух — отговарям. — Значи, може да се удавя.

— Но няма да стане веднага. Изкара под вода почти десет минути.

— Други идеи?

— Жалко, че я няма Меркюри да те вледени.

— Мисля, че и с това бих се справил.

Гейбриъл отива при раницата ми и я отваря, после спира и се обажда:

— Затвори очи. Ще пробвам нещо.

Подчинявам се.

След няколко секунди той казва:

— Сложи ръцете си отзад на кръста. Приготвил съм ти изненада, не гледай.

— Едва ли има значение дали гледам, или не — отвърщам аз, но се подчинявам и слагам ръцете си отзад на кръста.

След това усещам как една свинска опашка ги затяга здраво.

— Можеш ли да я скъсаш? — пита Гейбриъл.

Напъвам ръце, но не успявам, обръщам се към него.

— Много смешно, няма що. Мислех, че ще ме удариш с нещо.

— Не, не. Само че намерихме поне едно слабо място. Можеш да бъдеш подлъган и заловен. — Той говори сериозно. — А в подлъгването Соул е майстор.

ТВЪРДЕ ЦЕНЕН

Оставаме още няколко дни при Леджър. Тук реалният свят на войната и битките изглежда нереален, но това не означава, че съм размислил за връщането си. Леджър не се опитва да ме убеди да остана, за сметка на това настоява да положи усилия да овладее по-добре дарбите си. Мога да спирам времето за малко, почти за минута, ако съм съсредоточен. Обаче не съм сигурен дали ще мога да го правя по време на битка. Дори и Маркус го е правил само веднъж, точно преди смъртта си. Изисква адски много съсредоточаване и сили и според мен точно това го довърши.

Леджър ме оставя сам да се упражнявам, което ме изненадва, мислех, че ще ми помогне с някой съвет. Той обаче казва: „Вслушвай се, наблюдавай земята и ще научиш всичко, от което имаш нужда“. Леджър ми показва всевъзможни други дарби, за да ми е ясно с какво може да се сблъскам. Засипва ме със светкавици, огън, вода, звуци, светлина, цветове и предмети. Освен това ме повдига със силата на мисълта и ме мята срещу дървета, на земята, във водата. Аз съм неуязвим, но това отвлича вниманието ми и показва, че може да бъде сломен.

Освен това Леджър успява да контролира ума ми. Ако ми заповяда да спра, спирам. По-плашещото е, че ако ми заповяда да се нахвърля на Гейбриъл, аз пак се подчинявам. Леджър ме спира, преди да съм го наранил, но все пак нещата са ясни. Могат да ми диктуват какво да правя.

Гейбриъл също упражнява дарбата си, макар че според мен той вече я е овладял до съвършенство. Не го харесвам само когато се преобразява като мен. Сигурен съм, че когато го прави, той изглежда по-кротък, по-щастлив, отколкото съм аз в действителност. Макар че тук съм щастлив. Не заради Леджър и ученето, а защото с Гейбриъл нещата отново са както преди, даже по-хубави.

В свободното си време си мисля за подаръка, който съм му обещал. Той сигурно смята, че съм забравил или не ми е до това, и именно заради това още по-упорито се мъча да измисля какво да му подаря. Наличните възможности не са много вдъхновяващи — нож, книга, часовник, гривна, верижка. Те стават и ще му харесат, но не са достатъчни. Искам да му подаря нещо специално.

Всяка сутрин се преобразявам в животно, в орел, а след това обикновено си мисля за баща ми, за времето, в което бяхме заедно, припомням си и най-малките подробности. Един ден, след като отново възвръщам човешкия си облик, изведнъж ми просветва какво да подаря на Гейбриъл. Как може да съм толкова глупав, че да не се сетя досега, очевидно е, това е идеалният подарък.

Нощем спим навън, макар че Леджър е направила така, че и по тъмно да може да се стои в къщата. Първата вечер спим край огъня, но на следващата правя бърлога от къпинаци като на баща ми. Вече напълно съм овладял дарбата си да подсилвам растежа на растенията. Бърлогата представлява обикновен купол от къпинаци с малък тунел за вход. В нея не може да се стои прав, но пък е уютно. Вътре си палим огън, през пролуките между листата се виждат звездите и излиза пушекът. С Гейбриъл лежим един до друг и гледаме звездите.

Петата вечер казвам:

— Утре трябва да се връщаме.

— Щом така искаш.

— Харесва ли ти тук?

— Харесва ми как ти се отразява престоят ни тук.

Целуваме се, после се любим и Гейбриъл заспива. Аз лежа до него и слушам как бие сърцето му.

Вече знам какво ще му подаря, проблемът е как да го направя. Не ми се занимава с опаковане и мразя онзи момент, когато чакаш да видиш как човекът ще реагира, но пак ми се иска да е нещо специално.

Протягам дясната си ръка, кожата ми изглежда гладка на пламъците на огъня. Формата ми се струва малко странна заради липсващото кутре. Пръстенът на баща ми е на показалеца. Спомням си колко бях смаян, когато той ми го подари, колко се гордеех с пръстена, с баща ми, с това, че той ми го даде. Изхлузвам пръстена, вдигам го към устните си и го целувам. Спомням си първия път, в който видях Гейбриъл, беше на летището в Женева, спомням си как Роуз ме дразнеше с подмятанията си, че той ме обича, спомням си кога за първи път той ми каза, че ме обича. Знам, че аз го обичам повече, отколкото съм обичал всеки друг досега, повече, отколкото ми се струва възможно. Гейбриъл ме превръща в по-добър човек. Пъхвам пръстена на показалеца му. Изглежда добре там. Лягам и си представям как някога ще живеем мирно и спокойно в някое красиво местенце край река.

На сутринта се събуждам, тъй като Гейбриъл прошепва името ми. Лежа по гръб, усещам тялото му до моето.

— Натан?

Отварям очи. Той се е подпрял на лакът, гледа ме сериозно, притеснено.

— Трябва да поговорим.

Отклонява поглед, наистина е притеснен. Вдига ръка, златният пръстен проблясва.

— За това.

— Нали казах, че искам да ти подаря нещо. Това е моят подарък за теб.

Гейбриъл се вира в мен сериозно, мълчи, после свежда поглед, завърта пръстена, размишлява, отваря уста да каже нещо, но аз го изпреварвам.

— Ядоса се, нали? Така си и знаех.

Той премигва объркано.

— Не съм ядосан. — Искрен е, поклаща глава. — Със сигурност не съм ядосан.

— Спокойно, разбирам те, ти се имаш за ненадминат в подаръците и милите жестове, а сега аз те ударих в земята, като ти подарих нещо много по-хубаво от твоя подарък.

Гейбриъл се усмихва, знае, че нарочно го подкачам, отново поклаща глава.

— Признавам, че ме удари в земята. И през ум не ми е минавало, че ще ми подариш нещо такова. Всъщност, ако трябва да съм честен, изобщо не очаквах подарък. Но пръстенът е бил на баща ти и...

— Беше на баща ми, а преди това на дядо ми, може би дори и на прадядо ми. Той е стара и много ценна семейна реликва.

Продължавам да го подкачам, но това е и самата истина.

— Натан, прекалено е ценен.

— Да, ценен е, а за мен е още по-важен, защото е единственото нещо, което имам от баща ми. Като изключим Феърборн и ловджийския куршум. Това е единственото хубаво нещо, което имам от него, затова аз искам да го дам на теб.

— Натан...

— Обмислих го внимателно и съм сигурен. Искам да ти го подаря и знам, че баща ми не би имал нищо против.

Гейбриъл се насълзява.

— Вече е твой. Завинаги.

Сълзите му рукват, целуваме се, целуваме се дълго.

ТРЕТА ЧАСТ

ПОЛУИЗГУБЕН

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВИЯТ ПРОБЛЕМ

Отново сме в лагера на Силия, новия Първи лагер. Останахме в къщата на Леджър една седмица, почивахме, учехме, аз упражнявах дарбите си, търсихме слаби места в защитата на амулета. След това Леджър ни върна в стаята с картите, от там се придвижихме до Ню Йорк и на другия ден пристигнахме тук.

Не казах на Силия почти нищо за Леджър, той не обича да се знае много-много за него, но все пак се похвалих за амулета и че вече съм неуязвим.

Интересно ми е да видя какво ще стане, когато Силия изпробва дарбата си с мен. Ненавиждам нейното пищене. Това е единственото, от което ме е страх. И не само заради болката, а заради спомените, срама, стотиците пъти, в които съм се въргала в агония на земята. Сега обаче искам тя да се опита да го използва. Силия като че ли също няма търпение да се пробва.

Усмиввам ѝ се и казвам:

— Първо ме удари в лицето.

Тя изпуква кокалчетата на пръстите си, свива дясната си ръка в юмрук и замахва силно.

Не ме заболява, напротив, става ми приятно, като гледам как Силия се превива надве и притиска ръката си към тялото. След миг тя се изправя, дарбата ѝ да се лекува, е силна.

— Все едно ударих стена — отбелязва тя.

Разбира се, това не я спира да изпробва всичко друго, за което се сети, опитва се да ме простреля, да ме промуши с нож, после решава да ме удуши и тук вече аз възразявам и ѝ предлагам вместо това да използва дарбата си.

— Готов ли си? — пита Силия. — Трябва ли да се подготвиш предварително?

— Не, амулетът действа така, че все едно винаги съм облечен с броня.

След миг писъкът отеква в главата ми. Само че не ме зашеметява и „отеква“ е силно казано. Звукът е слаб, пронизителен, неприятен и дразнещ, но няма никакво въздействие върху мен, все едно слушам някой да пее фалшиво.

Кръстосвам ръце на гърдите и подхвърлям:

— Само толкова ли можеш?

Тя се прави, че не ме е чула, обръща се към Гейбриъл и пита:

— Досега открили ли сте някакво слабо място?

— Може да бъде удавен, но за това ще е необходимо доста време. Може да бъде завързан и затворен в килия. Не може да се съпротивлява на внушения. Ако някой с дарбата да командва чуждите мисли му заповяда да се предаде, Натан ще се предаде. Но в обикновена битка е неуязвим.

— Бомби? — пита Силия.

Поклащам глава.

— Не сме пробвали.

— Може да бъдеш затрупан при взрив?

— Да. Но ще съм затрупан жив, ако това те успокоява.

— Мислиш ли, че ще използват бомби срещу нас? — пита Гейбриъл.

— Със сигурност — отвръща Силия. — Бомби, гранати, мини като онези, заради които загина Кърсти.

— Те няма да ми направят нищо.

— Да пробваме ли? — предлага Силия, изважда ръчна граната от джоба и ми я подава.

Не мога да скрия, че това малко ме притеснява. Но пък куршумите не успяват да пробият закрилата на амулета, така че и гранатата не би трябвало да има ефект.

Вземам я и дръпвам халката. Силия и Гейбриъл бързо се отдалечават. Сърцето ми тупти, вирам се в пръстите си, обхванали гранатата, чудя се дали ще ги видя отново.

Взривът е бляскав и оглушителен, стискам очи и усещам как се олюлявам от взривната вълна.

Сърцето ми препуска още по-силно, пръстите ми треперят, но за моя радост, са си по местата. Свивам ги и ги отпускам, всичко е наред.

Не горя от желание обаче да си играя повече с гранати.

По-късно вечерта седим край огъня с Гейбриъл, Силия и Грейторекс, аз се смея. Силия ни е събрала да ни представи плана си за атаката срещу Соул, плана, който тя е изготвила, докато ни нямаше.

Когато най-сетне се успокоявам, се обръщам към нея и питам:

— Това ли успя да измислиш за една седмица? Прониквам в сградата на Съвета и избивам всички. Това е целият план, така ли?

— Мислех, че простотата му ще ти допадне — отвърща Силия.

Преглъщам ругатните си, но продължавам да я гледам кръвнишки.

— Наближава годишното заседание на Съвета. Не беше трудно да разберем кога ще се проведе. То е важно събитие, на него се избира предводителят на Съвета. Соул, Уолънд и Джесика ще са там. Това е идеалната възможност да им видим сметката. Ти проникваш първи. Оправяш се с тях, а след това се появяваме ние и поемаме членовете на Съвета и Ловците.

Гейбриъл е смръщил вежди.

— А ако не са там? Ако сме сгрешили датата?

— Ако ги няма, Натан ще реши какво да прави. Напълно се доверявам на преценката му.

Струва ми се, че знам какво ще е решението ми: ще изгоря сградата на Съвета. Ще унищожа всичко.

Силия добавя:

— Големият проблем е способността на Ловците да стават невидими. Благодарение на тази дарба те винаги ще имат надмощие над нас. Каквото и да се случи със Соул, Ловците ще продължат да се съпротивляват, а няма как да победиш невидим противник, невъзможно е да заловиш или убиеш човек, когото не виждаш. Дадохме отвара за истина на двама пленени Ловци, само че не научихме кой знае какво от тях. Явно даже и те не са в течение как точно работи магията, освен че е замесен Уолънд и той използва вещерски бутилки. Ловците сами контролират кога да стават невидими, но дарбата им я дава Уолънд.

Колкото и да ми се иска първо да видя сметката на Соул, не мога да не се съглася със Силия.

— Значи, първата ни цел е да лишим Ловците от възможността да стават невидими, а чак след това да се разправим със Соул.

— Да.

— А неговата дарба каква е?

— Приготвянето на отвари. Същата като на Уолънд. Дарбата на Соул е слаба, затова използва Уолънд. Той притежава изключително силна дарба.

— А Уолънд работи в сградата на Съвета, нали?

— Да, събраната досега информация потвърждава, че той прекарва по-голямата част от времето си там. Не ми се вярва изведнъж да промени навиците си.

И на мен не ми се вярва. Той ми прилича на човек, който е вманиачен по работата си и няма друг живот. Засега изглежда, че Съветът печели войната и няма причина Уолънд да реши да се мести другаде.

Силия продължава:

— Предвид жаждата за власт на Соул и недоверието му към Ловците, сигурна съм, че той ще се стреми да държи близо до себе си магията, която дава на Ловците способността да стават невидими. Всичко трябва да е някъде в сградата. За мен операцията ще бъде успешна дори и ако само намериш и унищожиш вещерските бутилки, благодарение на които Ловците стават невидими.

— За теб може и да е, но за мен няма да е.

— Съгласна съм, ще гоним по-високи цели. Трябва да премахнем Соул, Уолънд и Джесика и да се погрижим никой да не избяга, трябва да заловим всички в сградата.

— Планът не е ли да избием всички, които са там?

Отново се сещам за съвета на баща ми да ги избия всички. Убил съм толкова много незначителни изпълнители, маловажни Ловци, че ако оставя живи Соул, Джесика и Уолънд, това би било едва ли не обида за тях.

— Или да ги пленим — допълва Силия.

— Добре.

— Има няколко проблема, разбира се — продължава тя.

— Не се и съмнявам.

— Първият е как да проникнем в сградата на Съвета. Тя има три входа. Главният е откъм булеварда, това е най-лесният начин, но пък почти сигурно е, че ще ни забележат. А в никакъв случай не бива да привличаме вниманието на Безцветните.

Знам го този вход. Със сигурност ще е охраняван и защитен със заклинание. Не мисля, че бих могъл да се промъкна от там, дори и невидим.

— Съгласен съм — кимам.

— Задният вход вече не се използва и доколкото успяхме да установим, май е зазидан. Вероятно са си дали сметка, че той е слабо място, трудно се охранява, почти няма видимост настрани и в непосредствена близост живеят Безцветни. От там не можем да минем.

Именно през задния вход минавахме с баба, когато ходехме в сградата на Съвета, познавам го добре, но явно това сега няма никакво значение.

— Входът откъм „Кобалт Али“ все още се използва, само че е твърде опасен.

— Всички са опасни — казвам аз. — Знам как работи магията там. Тя те придърпва към сградата, нали? Не може ли да го използваме?

Силия поклаща глава.

— Улицата води към вътрешен двор, където могат да ни обградят и избият. Ако аз отговарях за охраната на сградата, щях да оставя входа откъм „Кобалт Али“ да изглежда неохраняван, като се погрижа вратата към самата сграда да е непристъпна. Сигурна съм, че точно това е направил Соул.

— Откъде ще минем тогава? През покрива? През прозорците?

Шегувам се, разбира се. Сигурен съм, че цялата сграда ще е защитена със заклинания.

— Ще влезем през проход от друга сграда на Съвета. През прохода в Кулата.

— Кулата ли?

— Римската кула, ако трябва да използвам пълното ѝ име. Съветът я използва като затвор за Белите. Познавам я като петте си пръста. Както и Грейторекс, и всички Ловци. Ловците дават дежурства там като охрана. В Кулата има проход към сградата на Съвета.

— И ти можеш да ни вкараш вътре в Кулата, така ли?

— Наблюдаваме я от няколко седмици. Знаем колко са пазачите, какъв е графикът им, кога се сменят. Имат си пароли и проверки, но за теб няма да е трудно да се промъкнеш вътре, ако си невидим. След това ще се справиш с пазачите и ще ни пуснеш да влезем.

— Колко са те?

— Пазачите са шестима, с тях има и четирима Ловци. Смените им са по осем часа. Кулата се охранява лесно. Затворниците не се пускат от килиите.

— Къде отиде доброто отношение към лишените от свобода...

— И дума не може да става за добро отношение там.

— Добре, значи, аз се промъквам, виждам сметката на охраната и ви пускам вътре. После какво? Минавам през прохода до сградата на Съвета, намирам Уолънд, Соул и Джесика, така ли?

— Точно така. Така стигаме до втория проблем. Джесика.

Силия потърква лице, после продължава:

— Дори и да се справим със Соул, Уолънд и Съвета, Ловците ще продължат да се съпротивляват. Те изпълняват разпорежданията на Съвета, но не са подчинени на Соул, клетвата им за вярност е единствено към техния водач, в случая Джесика. Докато тя е жива, Ловците няма да сложат оръжие. А каквото и да стане със Соул и Уолънд, тя няма да се предаде.

— И?

— Ти я остави да се измъкне жива в Женева — казва Силия.

Засмивам се.

— Аха. Значи, проблемът е, че според теб няма да я убия, така ли?

— Проблем ли е наистина?

— Не.

Поне така ми се струва. Джесика ми е заварена сестра, дъщеря на майка ми, но аз я мразя. Убеден съм, че тя е лош човек. Знам, че стига да ѝ се удаде възможност, Джесика ще ме убие, без да се замисли. Вярно е, че я пуснах в Женева. Но тогава още не бяхме във война. Нещата се промениха, аз също.

— Не се тревожи — добавям. — Ако не я убия, ще я заловя.

Силия кима и продължава нататък:

— Третият проблем също е свързан с Ловците. Легендата твърди, че те никога не се предават и не бягат. Както знаеш, това не е съвсем вярно. Мнозина ще предпочетат да загинат, отколкото да се предадат, но истината е, че те все пак са хора. Някои ще изберат живота. Стане ли ясно, че няма как да победят, най-вероятно ще предприемат тактическо отстъпление или дори ще се предадат. Ако се предадат,

трябва да ги оставим живи. Тяхната организация трябва да бъде реформирана. Трябва да сложим край на мита за Ловците.

Спомням си съня си с дългата редица пленени Ловци.

— Един добър начин за това ще е да ги екзекутираме всичките.

— Не, не е така. Сред Ловците има представители на абсолютно всяко семейство Бели. Трябва да бъдем справедливи и да не търсим отмъщение. Те са войници. Изпълнявали са заповеди, борбата ни не е срещу тях.

Поклащам глава.

— Ние не убиваме пленници, Натан. Нито пък тези, които сами са се предали.

— И какъв точно е третият проблем?

— Натан, трябва да съм сигурна, че няма да посегнеш на никого, който сам се предаде. Не е правилно да се убиват пленници.

— С други думи, искаш да си сигурна, че не съм като баща ми. Че не търся отмъщение за избитите си предци. А какво ще кажеш за всички Черни, загинали от преследванията на Ловците? И за тях ли не бива да отмъстим?

— Целта е да победим, не да си отмъщаваме.

— Според мен е най-добре да ги избием.

— Дори и ако се предадат? Тогава ще си същият като Соул, не е ли така?

— Е, да... Не, не. — Не знам дали е така, или не, ядосвам се. После се усмихвам подигравателно и добавям: — Щом толкова държиш, може първо да ги осъдиш за военни престъпления. И след това да ги екзекутираш.

— Моето намерение е да установим съвместно управление на Бели, Черни и нечистокръвни — отговаря Силия. — Ще разследваме внимателно извършените от Съвета и неговите членове престъпления и не бива да допуснем повторение на техните грешки. Защото тогава и ние ще отидем на подсъдимата скамейка. Ще работим заедно и трябва да бъдем справедливи към всички. Справедливи и честни. Към всички, в това отношение и към теб, Натан. Предупреждавам те, че ще е така. В обществото, което ще изградим, всички трябва да се подчиняваме на едни и същи правила. Битката е лесната част, това, което идва след нея, е същинското предизвикателство.

— Благодаря — подхвърлям иронично аз. — Радвам се, че си давате сметка колко маловажна е моята роля.

— Да се върнем на нападението — отговаря Силия. — Третият проблем реален ли е?

— Целта ми е да спечеля битката и да отстраня, по един или друг начин, Соул, Уолънд и Джесика. Ще убия всеки, който се опита да ми попречи и застраши живота на бойците на Съюза. Ако победим и има останали живи Ловци или членове на Съвета, ще те оставя ти да се оправяш с тях. Ще можеш по цял ден да провеждаш заседания в сградата на Съвета и да раздаваш справедливост, аз ще си живея кротко край някоя река.

— А Аналис?

— Няма да забравя за какво съм там и да тръгна да я търся. Уолънд, Соул и Джесика са на първо място в списъка ми.

— Ако Аналис е жива, ще бъде съдена, както възнамерявахме.

— Да се надяваме, че е умряла в подземията на Съвета.

Силия не отговаря и аз я питам:

— Друго има ли?

Тя се надига и казва:

— Късно е, утре ще продължим. Сутринта ще се съберем пак. Има още нещо, което трябва да знаеш. Ще кажа на всички, че си неуязвим. Това ще им вдъхне увереност преди битката.

Замислям се, но за мен като че ли няма никакво значение дали другите знаят, че съм неуязвим.

— Добре.

Силия прави няколко крачки, после се спира и се обръща към мен.

— Предполагам, че най-важният проблем ще е петдесет и първият, така че не си вири много носа.

След това тя се отправя към палатката си. Поклащам глава. Нямам никакво намерение да си вирия носа, задето съм неуязвим.

— Какво имаше предвид? — пита Гейбриъл. — Кой е петдесет и първият проблем?

— Тя така му вика — отговарям аз. — Според нея човек може да се опита да предвиди петдесет неща, които може да го препънат по време на самата битка. Само че винаги има още нещо, петдесет и първото, за което никога не се сещаш, и именно то се случва.

Годишната среща на Съвета е голямо събитие и на нея ще присъстват най-важните членове на Съвета от Великобритания и навярно и неколцина от Европа. Само че ще бъде добре охранявана, тъй като е близо до ума, че Съюзът може да направи опит да атакува точно тогава. Надеждата ни е, че Ловците смятат Съюза за разгромен и не допускат, че сме в състояние да ги нападнем.

Четвъртият проблем е датата. Срещата обикновено се провежда в последния ден на април, ала никой не би се изненадал, ако Соул промени традицията.

Петият проблем е сградата на Съвета, която представлява лабиринт от безкрайни коридори. Бил съм там на всеки мой рожден ден от осемгодишен до четиринайсетгодишен, но съм виждал само много малка част от нея. Въпреки това си давам сметка, че тя е огромна и човек трудно може да се ориентира. Силия и Грейторекс, които често са давали дежурства там, са изготвили план на сградата от килиите в мазето до таванските помещения. Те обаче никога не са се качвали на последните етажи и предполагат, че точно там е лабораторията на Уолънд.

Всички бойци на Съюза, разпилени до този момент в останалите шест лагера, се събират тук. Бройката им е по-голяма, отколкото предполагам, но по-малка, отколкото имаме нужда: двайсет и седем души. Повечето лица са ми непознати. Отделяме доста време на изучаване на сградата. Планът предвижда аз да проникна пръв, а останалите да ме последват само ако успея да унищожа вещерските бутилки, благодарение на които Ловците стават невидими, и след като убия или заловя Соул. Грейторекс постоянно повтаря на бойците: „Трябва да можете да се ориентирате вътре, дори и да е тъмно и задимено. Трябва да познавате разположението на помещенията като пръстите на ръцете си“. Това важи и за мен.

За да запомним разположението на помещенията, отделните етажи са очертани на земята и ключовите места са пресъздадени с дървени рамки и опънат по тях плат. Ключовите места са подземие, първият и последният етаж. Ние ще проникнем в сградата от подземие. Проходът от Кулата излиза там, за да може лесно да се

местят затворниците. На първия етаж са кабинетите на съветниците и заседателната зала, както и личният кабинет на Соул.

Макетът е издигнат в мое отсъствие и на мен ми се струва, че не всичко е както трябва. Стълбите към мазето трябва да са по-тесни. Спомням си как пазачите ме блъскаха да мина пред тях, едва се провирахме.

Влизам в макета на килията, в която ме държаха. Стените са от плат, няма таван. Сутрин е, небето синее над мен. Обикалям килията, както едно време. Бяха ме приковали към стената и можех да направя само няколко крачки, преди веригите да се изпънат. Излизам в коридора и се отправям към стая 2С. Тя повече прилича на истинската, платнените стени ми напомнят за белотата там. Лягам на земята, спомням си наведения над мен Уолънд. Чудя се на още колко души е сложил татуировки оттогава насам.

Обикалям всички килии. Разучавам разположението, но и също така се чудя колко хора ще има в тях. Дали ще бъдат само по един, или ще са натъпкани по двайсет, без да има място къде да легнат? Спомням си как Силия ми четеше за ГУЛАГ, наказанията и разпитите, сигурен съм, че в килиите на Съвета положението ще е още по-зле.

Връщам се отново в моята килия, сядам до стената в ъгъла, както първата вечер, когато ме затвориха вътре. Спомням си колко ми беше лошо, колко ме беше страх. Бях на шестнайсет, струва ми се, че съм бил ужасно малък, но сега съм само на седемнайсет, значи, съм бил в килията преди година, даже по-малко от година. А имам чувството, че са минали поне двайсет. Променил съм се, преживял съм много. Тогава исках само да избягам и да получа трите дара на рождения ми ден, единственото ми желание беше да съм свободен. А сега вече съм овладял дарбата си и съм придобил и други. Много по-силен съм, отколкото съм си мечтал някога, а ще рискувам всичко. Въпреки това и през ум не ми минава да се откажа от нападението. Все пак съм неуязвим. Шансът ни не е малък. Соул, Уолънд и Джесика със сигурност ще са там. Може би дори и Аналис, ако още е жива, току-виж я открия в някоя килия в подземията на Съвета или пък в Кулата. Разбира се, възможно е и да не е затворничка, да не са я измъчвали, а да са я обявили за герой, задето застреля Маркус.

— Чудех се къде изчезна — обажда се Гейбриъл и сяда до мен.
— Късно е вече.

Стъмнило се е. От няколко часа лежа в клетката и размишлявам.

— Какво те притеснява? — пита той.

— Целия списък ли искаш, или първите десет точки?

За моя изненада, гласът ми трепери. Давам си сметка, че съм на ръба. И знам, че скоро ще скоча от него.

Гейбриъл се притиска към мен, гласът му е спокоен.

— Дай целия списък.

— Това, че убивам хора, прави ли ме лош човек?

— Твоята сила са битките. Нагърбваш се с това, с което другите не могат да се справят. Не си лош човек, Натан. Но трябва да правиш само това, в което вярваш, нищо повече. Трябва да живееш в мир със съвестта си. Само ти знаеш какво ти диктува тя и само ти трябва да живееш с нея.

Потривам лице уморено. Изведнъж ми се иска баща ми да беше тук, да дойде с мен, да ми помогне.

— Никога не съм си представял, че ще убивам хора. Преди по-малко от година бях затворен в тази килия, но не исках да убивам никого, дори и тези, които ме държаха там. Исках само да избягам, исках да съм свободен, нищо повече. А сега това го постигнах, сега съм свободен.

— Наистина ли? Понякога ми се струва, че още си затворник. В съзнанието си ти не си избягал от онова място, Натан. Нито пък от онези хора. Те продължават да те преследват.

— Да, може би е така. Постоянно ги сънувам. Сънувам кошмари. Сънувам дълга редица от пленници, коленичили на пода с вързани ръце. И като казвам дълга, наистина е дълга, безкрайна. Аз вървя зад тях с пистолет в ръка и ги застрелвам един по един. Този пред мен се просва на земята, аз пристъпвам към следващия и натискам спусъка.

— Сигурен ли си, че е сън? Не е видение?

Поклащам глава.

— Усещането при виденията е съвсем друго. Това си е кошмар. Но го мразя повече от всичко. Чувам как баща ми казва: „Убий ги. Избий ги всичките“. Не е ядосан, не е бесен, съвсем спокоен е, разумен, вдъхва ми увереност, че мога да го направя. Знам, че когато стигна до края на редицата, ще мога да спра и баща ми ще е доволен.

Поглеждам Гейбриъл и добавям:

— Но все не стигам до края. Няма край.

— В някакъв момент трябва да спреш, Натан, но не заради друго, а защото така си решил. Няма как да ги избиеш всичките. Не е възможно. А и... не е правилно. Заради теб самия. Баща ти би поел по този път, всъщност той вървеше по него. Но ти сам трябва да решиш кое е правилното според теб. Ако поемеш по твой път, това не означава, че проявяваш неуважение към баща ти. Той знаеше, че го обичаш. И още го знае. Не е нужно да му се доказваш.

Кимам. Знам, че Гейбриъл е прав. Всяка негова дума е истина. Но се чувствам по-изгубен от всякога.

Той ме хваща за ръката, преплита пръсти с моите.

— Ще спреш, Натан. Аз ще ти помогна. Ще живееш спокойно край реката, за която мечтаеш, и аз ще бъда до теб.

До нападението остават три дни. Всички сме готови. Дори и девойките са във форма. С Гейбриъл тренираме всеки ден. Бягаме и се катерим в гората, след това се упражняваме в макета на сградата на Съвета. Устройваме си малки схватки. Опитваме се да се надхитрим, да се подготвим за всичко, което може да ни се изпречи на пътя, но знаем, че със сигурност ще се сблъскаме с някаква изненада. Днес ще отидем в Кулата. Силия ще ни заведе, за да разберем паролата при смяната на пазачите, а аз искам да ѝ хвърля един поглед предварително.

Силия, Гейбриъл и аз минаваме през проход до Лондон и стигаме до унил жилищен комплекс, кална полянка с рехави трева, боклуци и неравни асфалтирани алеи. Комплексът се състои от пет кули, които са в различен стил и освен това се различават от всичко друго наоколо. Още преди няколко дни Силия е изпратила съгледвачи да разберат графика на пазачите, но сега иска аз да вляза в Кулата, като използвам дарбата си да ставам невидим.

Римската кула изобщо не прилича на затвор, най-малкото защото е боядисана в оранжево. И петте кули са всъщност жилищни блокове от седемдесетте, боядисани в различен цвят: червено, жълто, оранжево, резеда и светлосиньо. Боята им се люци и мазилката отдолу се рони. Римската кула е с пет етажа по-висока от останалите и затворот е разположен именно в последните пет етажа. Надолу има обикновени апартаменти за Безцветни. Нямам представа как и защо Безцветните не забелязват какво се случва над главите им.

Предполагам, че е благодарение на някаква магия и на всеобщото безразличие.

Повечето пазачи живеят в съседните кули и влизат в сградата през общия вход. Ловците пристигат през прохода от сградата на Съвета. Според Силия до този момент винаги са били шестима пазачи и четирима Ловци на смяна. Пазачите не са бойци, но Ловците са си Ловци. На всеки етаж има по дващсет килии, така че общият брой на затворниците може би е към сто.

Целта ни е да наблюдаваме пазачите и да се уверим, че няма промяна в графика им. Аз и Гейбриъл стоим под козирката на ниска сграда, в която се помещават магазини и ателие за химическо чистене. Сега витрините са скрити със спуснати щори, изрисувани с графити, само че тук дори и графитите не са кой знае какво, не личи вложено старание. Гейбриъл стои съвсем близо до мен. Ядем някакво кърри, което не е чак толкова отвратително, колкото изглежда, но пък ние сме изгладнели и изобщо не сме придирчиви.

Силия е някъде наоколо. Пазачите се сменят три пъти дневно. Чакаме смяната в четири следобед, по-скоро аз я чакам, тъй като само аз ще вляза вътре. Разбрали сме се да проникна в Кулата в три и половина и да огледам обстановката, като се съсредоточа върху входа към последните пет етажа. Според Силия, за да се влезе в затвора, трябва да минеш през две врати. Първата се отваря отвън с парола и ключ, а след нея има малко преддверие. Следващата врата се отваря отвътре, отново с ключ и парола. Има и шпионка, през която пазачите оглеждат кой стои в преддверието. Моята задача е да проследя пазачите, да се уверя, че организацията е същата, и да разбере каква е паролата за външната врата.

В три и половина се отправям към Кулата, прекосявам бавно откритото пространство между сградите. На входната врата има домофон и система с код, само че бравата е разбита и аз направо влизам. Поемам по стълбите, въпреки че има асансьор. По стълбището вони на пикоч, няма боклуци, ала всичко е покрито от дебел слой мръсотия. Ставам невидим и продължавам нагоре безшумно. Оглеждам всеки етаж за нещо необичайно, което би могло да е знак, че Ловците са ни подготвили капан. Не забелязвам нищо, всичко изглежда наред.

На площадката на единайсетия етаж има само една врата, това е входът към затвора. Напрегнат съм, задъхал съм се от изкачването. Заставам в ъгъла срещу вратата, облягам гръб на стената и се мъча да овладее дишането си — това е важно, за да остана невидим.

Не след дълго се чува бучене от асансьора. Той обаче не стига до този етаж. Може и да са пазачите, може и да не са. Затаявам дъх. Асансьорът спира на долния етаж, вратата се отваря, чувам стъпки. Тези, които идват насам, не разговарят помежду си. Появяват се петима мъже, абсолютно копие на пазачите в сградата на Съвета — огромни като канари. Не са в униформи, облечени са като Безцветни, с джинси, пуловери и якета.

Застават пред вратата на затвора, виждам само широките им гърбове. Единият измърморва нещо, от което аз чувам само „ен ен“. Вратата се отваря, те влизат в преддверието и след тях се затваря.

Мамка му, язък за чакането.

Какво да правя сега?

В този миг се чува тропот. Някой се изкачва тежко по стълбите, появява се още един мъж. Шестият пазач.

Той се приближава към вратата, пъха ключ в ключалка и се накланя не към страната, от която тя се отваря, а към пантите, и отчетливо произнася: „Пролетен ден“. Едновременно с това завърта ключа и вратата се отваря. Зървам малко помещение, боядисано в крещящо оранжево, в дъното друга оранжева врата. След това външната врата се затваря.

Връщам се при Силия и Гейбриъл, като по пътя проверявам всеки етаж, но не забелязвам нищо необичайно.

Силия изглежда доволна, макар че при нея човек трудно може да прецени кога какво изпитва.

— Организацията е същата — казва тя. — Ще можеш да влезеш. Разбира се, след това ще трябва да се справиш с пазачите и всичко останало.

Обръщам се към Гейбриъл и подмятам:

— „И всичко останало“ е моята специалност.

— Дано да е така — отбелязва Силия.

БОКЛУК

От Кулата се връщаме в лагера и аз се отправям към макета на сградата на Съвета. Знам, че трябва да се упражнявам и да проверя дали съм запомнил разположението вътре, а и повторението ми носи спокойствие. Вече е паднал мрак, така че ще видя дали ще мога да се ориентирам и ако там няма осветление.

В сградата на Съвета ще вляза през проход в мазето, ставам невидим и поемам по тесните коридори нагоре към първия етаж и от там по главното стълбище към петия, последния етаж. За него не знаем почти нищо, но там би трябвало да е лабораторията на Уолънд. След това трябва да се справя със Соул. Затова сега се спускам обратно към кабинета му на първия етаж, старая се да се движа бързо и безшумно, както е по план. В тази си част макетът пресъздава коридорите, заседателните зали и кабинетите със стени от плат, опънати на дървени рамки.

Духа силен вятър и брезентът плющи и потрепва. Наближавам кабинета на Соул и забавям крачка, ослушвам се и се оглеждам, опитвам се да си представя къде ще е разположена охраната, преминавам покрай нея невидим. Вече съм пред вратата на Соул и в този момент дочувам гласове, момичешки гласове. Грейторекс кара девойките постоянно да се упражняват и няма нищо чудно, че са тук, само че аз не искам да вляза при тях. И без това вече изминах почти целия си маршрут, мога да започна от началото. Обръщам се да поема обратно по коридора, но през стените от брезент долита името ми и аз спирам. Явно девойките не се упражняват, а си говорят. Връщам се и надавам ухо.

— Ако той наистина успее да убие Соул, войната може и да свърши. И то съвсем скоро.

— Което си е едно голямо „ако“.

— Е, той има най-голям шанс от всички. Освен това плюсът е, че ако не успее, поне ще го убият.

— Той е неуязвим. Не могат да го убият.

— И аз точно това казвам. Никой не може да го убие. И тогава какво ще го спре да се справи с нас, след като приключи със Соул?

— Стига, той е на наша страна!

— Нима? Така ни гледа, все едно едва се сдържа да не ни откъсне главите. Помните ли как обля Силия с пламъци? Ние всичките сме Бели. После като нищо ще ни избие.

— Силия му има доверие. Както и Грейторекс. Те знаят какво правят, Фелисити. Войната е срещу Соул, не срещу Натан. Соул е лошият.

— А Натан какъв е?

— Натан е боклук.

— Черен боклук и кръвопиец.

— Стига! Той е на наша страна.

— И освен това не е Черен, само наполовина е Черен, нечистокръвен е.

— А, извинявай. Поправка: нечистокръвен боклук и кръвопиец.

Някой се засмива.

— Ревнуваш, а?

— Моля? Да ревнувам от него? Я, стига!

— Хайде, всички знаят, че си падаш по Гейбриъл. А той те отрязва.

— Не ме е „отрязал“. Да не мислиш, че ще се хвърля на врата на някой Черен, а?

— И да си имала подобни намерения, истината е, че той не поглежда никой друг, освен Натан.

— О, виждали ли сте ги как се гледат?

— Натан има вид, все едно иска да избие всички наоколо.

— Може би това е планът му. Да избие всички и да останат само те двамата с Гейбриъл.

— Още една поправка: той е нечистокръвен, обратен боклук и кръвопиец!

— Чувала съм, че преди си е имал приятелка. Бяла. Аналис О'Браян. Племенница на Соул.

— Аналис ли? Тя не беше ли пленничка в Първи лагер?

— Да, само че всички от Първи лагер са мъртви.

— Чух, че той я е убил.

— Сигурно тя ги е хванала с Гейбриъл.

Смях.

— Той е убил и цялото й семейство. Братята й са били Ловци. Разкъсал ги е на парчета.

— Да, това и аз го чух. После им я изял сърцата.

Чудя се защо стоя и слушам тези глупости, понечвам да си тръгна, но в последния момент размислям и бавно се отправям към

тях, така че да ме видят и да си дадат сметка, че съм ги чул.

Всички замълчават и аз казвам:

— Доколкото знам, Аналис още е жива. Освен това съм убил само един от братята ѝ. Баща ми уби другия. Третият още е жив, но ако ми падне възможност, с радост ще го разкъсам на парчета. Аналис застреля баща ми. Той е мъртъв заради нея. Да, той беше жесток Черен магьосник, но освен това беше невероятен човек, а вие сте толкова глупави, че никога не бихте могли да го разберете. Що се отнася до това, какъв съм аз... Не си тикайте носа в чуждите работи. — Обръщам им гръб, след това се спирам и подхвърлям през рамо: — Не съм боклук, но наистина съм наполовина Черен кръвопиец, така че най-добре бягайте далече от мен.

Отново съм в килията. Вече няколко часа съм тук. Мисля си за това, което казах на девойките, съжалявам, че изобщо си отворих устата, съжалявам, че не намерих начин да ги затапя по-добре. Повтарям си наум думите, които изрекох, мъча се да намеря по-закопаващ отговор.

На прага се появява силует.

— А, ето къде си бил — обажда се Аран и сяда до мен.

Той е в лагера, откакто ме простреляха, виждаме се почти всеки ден, но рядко ни се удава възможност да останем насаме.

— Здравсти.

— Постреснал си девойките.

А, ясно. Разнесли са новината.

— Посдърпахме се малко. Би трябвало да се гордееш с мен, Аран, дори не им посегнах. Бях невероятно спокоен.

— Нищо чудно, че са се уплашили толкова.

Не успявам да се сдържа и се усмихвам.

— Твърдят, че си заплашил да ги убиеш.

— Моля?

— Силия не им вярва. Според нея, ако си искал да ги убиеш, си щял да го направиш. Обещах ѝ да проверя твоята версия. Ще ми разкажеш ли какво точно е станало?

— Не горя от желание. — След това добавям: — Приказвах глупости за мен. И в отговор аз също им наговорих глупости. Не съм заплашвал да ги убия, казах им, че е най-добре да бягат далече от мен.

— Аха. Прикрита заплаха, значи.

Може и така да са го възприели.

— Няма да ги убия, Аран. Колкото и да са глупави.

— Добре. И през ум не ми е минало, че може наистина да се опиташ да го направиш.

— Да поговорим за друго?

— Разбира се.

Прехвърляме се към неговите занимания, той иска да бъде лечител. Накрая Аран казва:

— Научих много от Ван. Още много имам да се уча, разбира се, но тя страшно ми помогна. Сега обаче не остана никой за лекуване. Някои оздравяха, другите умряха. — Той ме поглежда. — Не знам дали да броя това за успех, или за провал.

— Провал е, ако всички са умрели — отговарям аз. След това обаче се замислям и добавям: — Не, дори и това не е провал. Важното е, че си се опитал да ги спасиш, Аран.

Седим в мълчание известно време, после той посочва стените от брезент и пита:

— Някакво нападение ли подготвяте?

Явно Силия не му е казала. Аз ще трябва да убия още много хора, включително и сестра му Джесика.

— Аран...

— Аха.

— Не ме мрази.

— Не те мразя.

— Каквото и да направя. Моля те. Знам, че не ме разбираш, но...

Поглеждам го и както винаги, той среща погледа ми открито и искрено.

— Ти си ми брат. Моето малко братче. Няма как да те мразя. Никога не бих те намразил.

Присламчвам се към него, той ме прегръща, не ме пуска.

— Исках да ти кажа нещо... — Гласът му е тих, леко трепери. — Спокойно, хубаво е, отдавна се канех да ти го кажа, но...

Отново го поглеждам, Аран се усмихва леко, но избягва погледа ми.

Не ми идва на ума никакво друго обяснение, освен че си е намерил гадже. Досега не е имал приятелка. Или поне аз не знам да е

имал. Изненадан, си давам сметка колко малко неща знам за него, откакто ни разделиха.

— Е? — подсказвам аз и се взирам в лицето му, не мога да сдържа усмивката си.

— Ами... Имам гадже. — Той потреперва. — Мразя тази дума! Искам да кажа, че имам връзка с едно момиче. Харесвам я и тя ме харесва... Приятели сме, повече от приятели. И е хубаво. Малко изненадващо. Не бях съвсем...

Мъча се да не се разхиля.

— Познавам ли я? — питам аз.

Няма как да не я познавам. И в следващия миг ме бодва една ужасна мисъл. Сигурно е някоя от девойките, които говореха за мен!

— Мамка му! Сгафил ли съм нещо? Ако е така, ще се... Но тя... И ти...

Ама как може да се хване с някоя от тях?

Аран ме гледа объркано.

— Нищо не си сгафил. Адел е разумно момиче и не би обърнала внимание на подобни глупости.

— Адел? Дето кожата ѝ става като желязо?

— На мен не ми го пробутва този номер.

— Тя е добър боец.

— Не това харесвам у нея.

Разсмивам се.

— А какво харесваш?

— Тя е мила, внимателна и забавна. И красива, харесвам косата ѝ...

Мълчим известно време, аз се мъча да осмисля новината. Ясно ми е защо Аран е хлътнал по Адел. Тя е умна и привлекателна. Само че е Черна.

— Тя е Черна, нали знаеш? — подхвърлям аз. — Ако имате деца, те ще...

— Заедно сме от няколко седмици, не сме решили да се женим!

— Да, но все пак — усмихвам се аз.

— Да, знам. По-нататък, когато Съюзът поеме нещата в свои ръце, сигурно ще се раждат много повече нечистокръвни. Но както казах, ние сме заедно съвсем отскоро.

— Надявам се да си щастлив с нея.

— Благодаря. Наистина съм щастлив.

Той се усмихва смутено, мълчи, аз го гледам и му се радвам, изглежда толкова сладък и невинен, после ми минава мисълта, че сигурно двамата си говорят за мен. Обсъждат ме в дълги разговори.

— Не искаш ли да отидеш при нея? — питам.

— Не, искам да постоя с теб.

Аран си е такъв. Винаги носи спокойствие и уют. Някаква нежност.

След малко той се обажда:

— Още пазя онази рисунка с мен и теб в гората, която ми остави преди рождения ми ден.

Помня я. Помня как я нарисувах, помня как я навих на руло, сложих я на леглото му и се наведох да го целуна, преди да тръгна. Само че все едно не съм бил аз, а някой друг. — Рисуваш ли още? — пита той.

— Отдавна не съм рисувал.

— Жалко.

— А ти още ли гледаш стари филми?

— Де да можех. Когато войната свърши, ще си отделя един ден и няма да мръдна от телевизора. Ще си направя филмов марафон със стари комедии, Бъстър Кийтън, Чарли Чаплин. Обичам старите филми.

— Да, знам.

А аз обичам да съм с него.

— Понякога ми се иска да се върне онова време — въздъхва той.

Колкото и да е странно, сега си давам сметка, че не изпитвам носталгия по детството ни, и му го казвам.

— Аз не бих искал то да се върне. Да, беше страхотно, но... Обичам те, ти си невероятен брат, животът с теб, баба и Дебора беше прекрасен. Само че през цялото време Съветът ме е следял, баща ми не е можел да дойде да ме види. Майка ни... Имаше и доста лоши неща.

Аран кима.

— Сега знам, че и на теб не ти е било леко — продължавам аз. — Но ти си си същият. И това е чудесно. Само че аз не съм, да не говорим, че и тогава не бях съвсем наред.

Той поклаща глава.

— О, дори не можеш да си представиш, Аран. Толкова много неща ми се случиха. Не съм човекът, с когото гледаше филми. Ще ми

се да бях, но... Това никога повече няма да стане. Никога. Аз съм друг. И не мога да се върна. Не искам да се върна.

— Знам.

— Четиринайсетгодишното момче го няма, Аран. Отведоха го и повече няма да се върне. — Минава ми през ума, че трябва да съм оптимистично настроен, и добавям: — Когато Съюзът победи, когато това свърши, ще отида да живея спокойно на хубаво място край някоя река.

— Да, това би ти отивало. И ще рисуваш, надявам се.

— Да, ще рисувам.

В ГОРАТА

Остават два дни до щурма на сградата на Съвета. След глупавата разправа с девойките вече не спя в лагера, а в гората. Гейбриъл казва, че не бива да им обръщам внимание, не бива да им позволя да ме прогонят. Той смята, че това ще ме подразни и ще остана в лагера напук, думите му наистина ме ядосват, но не достатъчно, за да променя решението си. Правя си бърлога от къпинаци, вътре паля огъня, Гейбриъл е с мен. Сутринта излизаме да потичаме. Аз се стрелвам напред, после се връщам и тичам заедно с него, от време на време свървам наляво или надясно. Гейбриъл поддържа равномерно темпо. Накрая той забавя ход и аз го изпреварвам, след това се отклонявам настрани, за да го заобиколя и да се прокрадна незабелязано до него, това е нашата игра.

Вървя бързо, след петдесетина метра започвам да завивам, за да направя обход към него. Той ще се досети какво съм намислил и сигурно предполага, че тъй като е най-логично да се спусна към него от високото, всъщност аз ще предпочета някой друг вариант. Точно заради това аз поемам нагоре по склона, очаквам да мярна Гейбриъл някъде по-долу и вдясно, но от него засега няма и следа. В гората е спокойно и тихо.

Спирам да помисля. Накъде ли се е насочил? Може и да е разгадал плана ми и да се опитва да се изкачи по-високо от мен. Короните на дърветата скриват билото. Изкачвам се още малко и съм на върха. Оглеждам се, Гейбриъл го няма. Тихо е. От другата страна склонът се спуска плавно надолу към следващата долчинка. Слизам

трийсетина метра с намерение да направя по-голям обход и в този момент долавям нещо. Жужене. Мобилен телефон.

Застивам.

Вслушвам се отново.

Със сигурност е от мобилен телефон. Едва чуто жужене. Човекът е на около двеста метра от мен.

Може и да е някой Безцветен, ала аз съм готов да се обзаложа, че не е. Ловец е.

Мамка му!

Къде е Гейбриъл? Мамка му!

В този миг нечия ръка се плъзга към гърлото ми, дълги пръсти ме хващат за косата и дръпват главата ми назад. Не ме боли, аз съм неуязвим, но не се съпротивлявам. Знам, че е Гейбриъл, макар да не го виждам. Това е неговата любима хватка.

Отпускам се към него и прошепвам:

— Ловци на около двеста метра.

Той продължава да ме държи здраво, чуди се дали не се опитвам да го праметна.

— Спечели. Предавам се — казвам аз.

— Наистина ли?

— По-тихо, Гейбриъл!

Той ме пуска и аз клякам, знам, че ще последва примера ми. Обръщам се към него и Гейбриъл вижда, че не се шегувам.

— Върни се в лагера. Предупреди Силия. Аз ще се опитам да разбера колко са.

Той кима, изглежда притеснен.

— Смяташ ли, че ще нападнат лагера?

— Не знам. Върви. И внимавай. Може да има и други.

— Те ще са невидими.

— Върни се от там, откъдето дойдохме. На идване не забелязах нищо.

Той стисва ръката ми и поема нагоре по хълма, след миг се скрива от погледа ми.

Ставам невидим и се спускам още малко надолу. Напредвам бавно, мъча се да доловя откъде точно идва жуженето и къде са се спотаили Ловците, оглеждам се внимателно. След малко попадам на следа. Отпечатък от ботуш. Със сигурност са Ловци.

Засега обаче долавям само един телефон. Ловецът е някъде под дърветата вляво от мен. Правя няколко крачки натам. После още няколко. И още няколко. Жуженето се усилва, вече би трябвало да виждам Ловеца, но той явно е невидим. Може би е сам. Единствената следа е онзи отпечатък от ботуш.

Дали възнамеряват да ни нападнат, или са тук на разузнаване? Ако са дошли да атакуват, би трябвало да са доста на брой. Десетки, ако не и стотици Ловци. Все щях да чуя нещо.

Вслушвам се отново. Само един телефон. Само един Ловец, който е невидим и не мърда.

Само че Ловците винаги обикалят по двама, значи, някъде наблизо трябва да има още един. Ако са просто разузнавачи, вторият сигурно търси нашия лагер, а може и вече да го е открил. Надявам се, че Гейбриъл няма да попадне на него. Макар че не би трябвало да е в опасност. Ловецът едва ли ще го нападне. Очевидно са тук, за да ни наблюдават.

Отдалечавам се бавно, след това се спускам още малко, като през цялото време се ослушвам. Правя една широка дъга и поемам обратно, по пътя не откривам нищо необичайно.

Половин час по-късно отново съм в лагера. Гейбриъл е при Силия и Грейторекс. Силия е заповядала да съборят макета на сградата на Съвета, но иначе всичко в лагера си е както обикновено. Това ме изненадва. Мислех, че вече ще сме събрали палатките и ще сме готови да потеглим, или ще сме се окопали в дълбоки два метра окопи.

— Намерих един — докладвам на Силия. — Не видях лагер. Мисля, че са само двама, явно са доста опитни, не вдигат шум и не оставят следи. Може би нямат намерение да атакуват.

— Ако възнамеряваха да атакуват, вече щяха да са го направили — отговаря тя. — Не след дълго обаче ще пристигнат подкрепления. Няма как да знаем откога са тук и какво са видели.

След това Силия се обръща към Грейторекс и пита:

— Какво мислиш?

— Патрулираме сутрин и вечер — отговаря Грейторекс. — Моите хора са обучени да търсят следи. Не са открили нищо. Ако Ловците са ни намерили вчера, вече щяхме да сме мъртви. Най-вероятно са ни видели тази сутрин, но със сигурност са се обадили по телефона да докладват и в момента към нас се придвижват още Ловци.

— Трябва незабавно да се изтеглим. — Силия кима към купчината летви и брезент. — Дали ще се досетят какво сме замислили?

— Ще разберат, че планираме нещо. По всяка вероятност нападение. А срещата на Съвета е най-логичната възможност.

— Не ми се вярва да решат, че сме достатъчно силни да атакуваме сградата на Съвета.

— Но пък може да решат, че сме отчаяни и сме готови да рискуваме.

Силия потрива лице.

— Е, за това нищо не можем да направим. Не бива да оставаме тук и минута повече. Тези, които няма да участват в битката, веднага да се евакуират във Втори лагер. И да унищожат прохода след себе си. Останалите да са готови за тръгване. Първо обаче — Силия се обръща към мен — трябва да отстраним двамата Ловци. Грейторекс, изпрати най-добрите си следотърсачи. Нека обиколят наоколо. Искам да открият и подплашат втория Ловец. Натан, ти се върни при първия и чакай там. Ако усетят, че нещо ги заплашва, те ще се съберат. Убий ги. Не ни трябва пленници, само ще ни бавят. Ако забележиш още Ловци или видиш, че се канят да ни нападнат, веднага се върни тук и ще се оттеглим.

Това като че ли е първият път, в който Силия ми нарежда да убия някого. Малко ми е странно да получа такава заповед от нея.

— Нещо против? — пита тя.

Поглеждам я в очите и кимам.

— Не.

Обръщам се и хуквам към дърветата, без да се сбогувам с Гейбриъл, без дори да го погледна. Какво мога да му кажа? „Ей сега се връщам, само да видя сметката на онези двамата.“

Връщам се на бегом при Ловеца, като на излизане от лагера ставам невидим. Не мога да си позволя да разсъждавам кое е правилно и кое — не, просто трябва да си свърша работата. Нищо чудно там да ме чакат сто Ловци.

Изкачвам се на върха, спирам и се ослушвам. Жуженето още се чува. Почивам си малко. Изминал съм целия път тичешком. Мъча се да дишам бавно, спокойно и безшумно. След това се прокрадвам натам, откъдето идва жуженето. Ловецът не мърда, не вдига никакъв шум,

може би спи. Колебая се дали направо да не го убия, но тогава той ще стане видим, а предполагам, че другият ще дойде да го потърси, когато стане ясно, че бойци от Съюза са по петите им.

Решавам да изчакам. Ако Ловецът мръдне, ще го убия.

Не след дълго чувам стъпки, приближават се иззад гърба ми, не знам дали Ловецът ще е видим, или не.

Видим е! Жена, облечена в черно. Тя притичва покрай мен, след това спира и подвиква:

— Флос? Флос, тук ли си? Трябва да тръгваме.

Флос — и вторият Ловец е жена — се появява до нея. Облечена е по същия начин, седи на земята, облежната на едно дърво.

Феърборн е в ръката ми, правя крачка към тях и прерязвам гърлото на тази, която стои права. Невидим съм и в първия момент Флос не може да осъзнае какво се случва, вижда как изведнъж от шията на приятелката ѝ рухва кръв и тя пада на земята. Но все пак Флос е Ловджийка и след миг тя вади пистолета и стреля. Забивам кинжала в шията ѝ. Флос отново натиска спусъка, куршумът отскача от рамото ми, с другата си ръка тя посяга към лицето ми, но аз усещам удара ѝ като погалване, кръвта ѝ се стича по ръцете ми.

Отпускам тялото ѝ на земята. Знам, че двете не можеха нищо да ми направят, но заповедта беше да ги убия. И ги убих. Те щяха да ме застрелят, без да се замислят. Те са Ловджийки. Само че... Не, не бива да мисля за това сега. Трябва да се върна в лагера.

Пребърквам джобовете им. В дрехите на Флос намирам шоколад, телефон и балсам за устни. И у другата няма заповеди и карти, но пък откривам бележник и телефон. Водила си е някакви записки по часове, само че аз нямам време да разгадая думите. Телефонът е заключен, ала съм сигурен, че в него има снимки. Прибирам окървавените телефони и бележника в джоба и се отправям към лагера.

Това бяха номер шейсет и пет и шейсет и шест. Докато тичам, си го повтарям. Шейсет и пет и шейсет и шест. Повтарям числа и си мисля за числа, а не за тела, кръв, галещи ме по лицето мъртъвци.

Шейсет и пет, шейсет и шест. Шейсет и пет, шейсет и шест.

ПРОНИКВАНЕТО

Вече сме в нов лагер, пристигнахме само преди няколко часа, а вече всичко е по местата си. Силия прегледа нещата, които донесох от

Ловджийките. От бележника става ясно, че са попаднали на нас сутринта, както предположи Грейторекс. Били са сами и на километри от най-близкия проход. Обадили са се, че са намерили лагер на Съюза, докладвали са броя ни и къде се намираме, както и за макета на сградата на Съвета, макар и да не им е било ясно какво представлява той.

— Продължаваме ли по план с нападението? — питам аз.

— Да не би да искаш да го отменим? — отвръща Силия.

— Не, не.

— Нито пък аз. Ще се придържаме към плана. Не ми се вярва да отменят събранието на Съвета, дори и да очакват да направим опит да проникнем там. Даже Соул може и да се надява на такова нещо, само че те не знаят, че си неуязвим. Това е нашето преимущество. Просто трябва да се възползваш от него в максимална степен.

През деня обикаляме из околността, всички са притеснени, че Ловците може и да са ни проследили, но измислената от Силия схема с придвижването през няколко прохода, които унищожихме, след като преминахме през тях, като че ли си е свършила работата. Вечерта аз и Гейбриъл оставаме в лагера при останалите. Не разговаряме. Той лежи край огъня, аз седя и гледам пламъците. Отивам да потичам в тъмното, за да се уморя, след това се връщам. Знам, че постъпвам правилно. Сложим ли край на войната, с Гейбриъл ще можем да се махнем завинаги и да си намерим някое местенце да живеем заедно.

Вървим към Кулата. Всички бойци на Съюза и двама лечители, Аран и още един, те ще се грижат за ранените.

Преминаваме през прохода и се озоваваме в Лондон, Грейторекс, Аран и останалите се отправят нанякъде, не знам къде отиват, но тъй като не са с мен, няма какво да ги мисля. Щурмовият отряд сме аз, Гейбриъл и Силия.

Стигаме до Кулата по тъмно. Проникването в нея ще е на два етапа. При смяната на пазачите в полунощ ще проверя дали паролата е същата, най-вероятно са я сменили, тъй като Соул няма как да не се е досетил какви са плановете ни. За да чуя новата парола, трябва да остана вътре десетина минути, може би малко повече. Не знам как ще издържа, но казах на Силия, че ще се справя. Чудя се дали амулетът няма да ме предпази от замайването и за да проверя, влизам в един

магазин в комплекса. На първата минута ми става лошо и на втората едва се сдържам да не повърна. На всичкото отгоре е и пълнолуние.

Както и да е, трябва да разбере паролата при смяната в полунощ и след това да изчакаме до следващата смяна в осем сутринта, когато ще проникна вътре с пазачите.

В тъмното сградите почти не се различават една от друга, в много от апартаментите свети, последните етажи на Римската кула обаче тънат в мрак. Рядко се мярва по някой човек.

Силия държи под око другия край на комплекса. С Гейбриъл сме под козирката, където предишния път ядохме къри. Сега той си е донесъл бутилка сайдер. Недалече от нас са се събрали групичка хлапетии, Гейбриъл отпива от сайдера и ми подава бутилката. Поклащам глава.

— Отвратителна гадост.

Той се усмихва.

— Опитвам се да се слея с обстановката.

Той наистина се слива, това винаги му се е удавало, но аз го срязвам:

— Този път представянето ти куца. Пробвай се да не изглеждаш толкова щастлив.

Гейбриъл се засмива.

— От теб бих могъл да науча много. — Преправя си гласа да звучи като моя и допълва: — Така по-добре ли е?

Изругавам го и той отново избухва в смях. Хлапетата ни гледат, аз се обръщам към тях и те си обират крушите, Гейбриъл отново се смее.

Духа студен вятър, но поне не вали. Няма какво друго да правим, освен да чакаме. Вземам бутилката със сайдер и тръгвам покрай витрините на магазините, опитвам се да изглеждам естествено, тоест отегчен и кисел. Вече би трябвало да приближава полунощ. Връщам се при Гейбриъл и сядам до него.

В 11,47 ставам невидим и се отправям към Кулата. Вратата още си стои разбита и стълбището все така вони на пикня, стигам до третия етаж и там вече усещам първите признаци на главоболие. На седмия етаж ми прилошава. Подпирам се за миг на стената. След това чувам стъпки. Поемам си дълбоко дъх и продължавам нагоре, повдига ми се,

но поне не ми се вие свят. Стигам на етаж и се сгушвам в ъгъла на площадката.

Пазачите се изкачват бавно, не бързат. Спотаил съм се в ъгъла и се мъча да овладее дишането си, ако не внимавам, може, без да искам, да стана видим.

— Джез пак ли закъснява? — подхвърля единият.

Вдигам глава и виждам, че са само петима.

— Хайде, отваряй.

В този момент от стълбището някой се провиква:

— Идвам! Изчакайте ме!

Останалите мърморят и ругаят. Повдига ми се. Струва ми се, че стените се накланят и ще ме затиснат, мъча се да се убедя, че това няма как да стане, че това е някаква илюзия, заблуда на съзнанието, стените няма да ме затрупат.

Освен това трябва да остана невидим. Прерязва ме силна болка, превивам се надве, някой мърмори: „Хайде, не се влачи“. Чувам нещо като „ай аз“ и в същото време Джез се провиква: „Чакайте!“. Повдига ми се, усещам гаден вкус в устата си, нямам сили за нищо друго, освен да се мъча да овладее дишането си и да остана невидим. Пазачите влизат, вратата се затваря и аз хуквам надолу по стълбите, падам, търкалям се по тях, на площадката на долния етаж повръщам. Каквото и да си повтарям, стените наистина се люшват към мен, стомахът отново ме присвива, пак повръщам, трябва да изляза веднага, но не знам накъде да поема, освен това краката не ме държат, започвам да пълзя, търкалям се по стълбите, пълзя, чувам в главата си отвратително пищене, и на мен ми се иска да се разкрещя, но не бива, вече дори не мога да пълзя. Пищенето се усилва, коремът ме присвива още по-силно, свивам се на кравай и изведнъж усещам, че някой ме подхваща, чувам гласа на Гейбриъл: „Тук съм, успокой се“. Той ме повдига, подхваща ме под мишниците, говори ми: „Остават още само два етажа и сме навън“. Само че аз не мога да се изправя, Гейбриъл ме влачи по стълбите и щом се озоваваме навън, замайването изчезва, излекувам се от главоболието, вече съм добре. Даже не просто добре, а страхотно.

Гейбриъл не се оплаква, но знам, че и той едва е издържал вътре. Връщаме се на мястото си пред магазините и той пита:

— Чу ли паролата.

— „Дай газ“, май.

— Май?

— За „дай“ съм сигурен.

— А за „газ“ не си?

— Може да е и „пас“.

— Или „мас“? „Вас“? И какво ли още не!

— „Дай газ.“

Май.

Връщаме се пак към чакането. Магазините са затворили. Наоколо няма никой, студено е. С Гейбриъл се скриваме в една уличка и сядаме на земята с гръб към стената. Не можем да заспим.

Гейбриъл се обажда:

— Някой беше казал, че войната е дълги промеждутъци от скука, накъсани от мигове на ужас.

— Не мигове, а по-скоро минути на ужас.

— Да, минути, даже часове понякога.

— Днес ще са часове.

Той ме хваща за ръката, преплита пръсти с моите.

— Но това ще е краят. Край на скуката, край на ужаса, идват спокойствието, обикалянето по планините, кафето и кроасаните.

— Аха.

Само че не си мисля за спокойствие, катерене и кафе, а за часовете ужас, кръвта, писъците и страха.

Започва да се развиделява. Минава микробусче и разтоварва купчина вестници, павилиончето отваря. Гейбриъл отива да купи вафли. Едва преглъщам, но се насилвам да ги изям. После пак чакане.

Силия се появява иззад една от кулите. Часът е 7,29, трябва да тръгвам.

— След малко ще съм пак при теб — казва Гейбриъл.

Пресичам тичешком поляната пред Кулата, влизам през разбитата врата, изкачвам се по вонящото стълбище, покрай повърнатото на площадката на седмия етаж, чувствам се добре. Напрежението изчезва. Нямам търпение да свърша това, за което съм дошъл.

Ставам невидим и изкачвам стълбите до последния етаж, заставам пред вратата на затвора. Нося една от иглите на Меркюри,

които отключват всяка врата, прошепвам: „Дай газ“, и едновременно с това пъхам иглата в ключалката.

Нищо не става.

Устата ми е пресъхнала, може би не съм изрекъл ясно паролата. А може би паролата е друга, нали не я чух ясно. Така или иначе, нямам време да се помайвам. Чувам стъпки по стълбището. Има още двацет и пет минути до пристигането на новата смяна, сигурно е някой от живеещите тук. И все пак не бива да рискувам. Повтарям „Дай газ“, този път по-силно и по-ясно, гласът ми отеква, все едно съм изкрещял. Пъхам иглата в ключалката, натискам и вратата се отваря.

Пристъпвам в тъмното преддверие. Следващата врата би трябвало да е на две-три крачки пред мен. Само че тя няма дръжка и не знам накъде се отваря, няма как да преценя къде да застана, за да се промъкна незабелязано заедно с пазачите. Не знам дали тук има лампа, но не смея да я потърся и да светна. Мога само да се надявам, че когато пазачите се появят, ще имам достатъчно време да се ориентирам. Дотогава има още двацетина минути.

Само че след няма и минута външната врата се отваря. Явно този, когото чух да се изкачва по стълбите, е бил някой от пазачите. Имам секунда да стана невидим, пазачът дърпа висящо от тавана въженце и грейва гола крушка, външната врата се затваря. Той почуква пет пъти на другата врата. Два силни и бавни удара и три бързи, това сигурно е сигнал.

След около минута капачето на шпионката на вътрешната врата се отмества, после пак се връща на мястото си. Ключалката изтраква, вратата се отваря и пазачът вътре отбелязва:

— И ти да подраниш веднъж.

Той отваря вратата широко, за да влезе другият. Няма много място за мен, но аз се вмъквам странишком и залепям гръб за стената.

Вътре съм.

Идващият на работа пазач изругава и поглежда надолу. За обувката му е залепнал станиол от бонбон. Пазачът се навежда да го махне и аз се свивам към стената. Якето му ме докосва. Съвсем леко, но това е достатъчно. Пазачът усеща, че нещо не е наред. Изправя се и се вира право в мен, държи в ръката си опаковката. После се обръща към другия и пита:

— Джейк тук ли е?

— Ти си първи. Подрани с половин час. Дейл още обикаля килиите.

— Стори ми се, че чух Джейк...

Той тръгва по коридора, мачка станиолчето в пръстите си. Подозирам, че започва да се досеща какво е станало.

Аз вървя по петите му, двамата влизаме в малка стая с кухненски принадлежности в единия ъгъл, маса и пейка покрай другата стена. Пазачът хвърля станиола в коша за боклук и обърсва пръсти в панталона. Сваля якето и го закачва на кука на стената. Другите куки са пълни. Появява се друг пазач и отбелязва:

— Подранил си.

— Аха.

— Да не би жена ти да те е изхвърлила от къщи?

Онзи поклаща разсеяно глава, личи си, че умът му е другаде. Напълва чайника и приготвя чай. Влизат още няколко от пазачите, чиято смяна е приключила, шегуват се с колегата си, задето е дошъл по-рано. Чак на мен ми писва да ги слушам, но като че ли благодарение на това той забравя, че ме е чул да произнасям паролата. Не след дълго в стаята става гъчканица и аз излизам в коридора. Преброявам заминаващите си пазачи, за да съм сигурен, че и шестимата са си тръгнали. След това проследявам Ловците, които си тръгват, и намирам къде е проходът, който води към сградата на Съвета.

В Кулата остават четирима Ловци и шестима пазачи. Трябва да ги премахна, без да им позволя да избягат и да вдигнат тревога. Всички се събират в една стая, отговорникът дава разпореждания, обяснява нещо за затворниците. Пазачите не са въоръжени, тъй като изобщо не пускат затворниците от килиите. Единствената им задача е да разнасят храна по килиите и да прибират отпадъците. Ловците са въоръжени, разбира се.

Късметът обаче е на моя страна. Ловците са се събрали в единия край на стаята. Аз съм до вратата. Отговорникът уточнява графика за чистене, другите пазачи са обърнати към него и го слушат.

Това е моментът.

Мятам светкавица към четиримата Ловци. Те се строполяват на пода един по един.

Пазачите се сепват. Не ме виждат. Сигурно си мислят, че е станало късо съединение. Един от тях изкрещява: „Тревога! Тревога!“.

Мятам светкавица и към него, но по-слаба. Не искам да убивам пазачите. Ставам видим и двама се устремяват към мен, посрещам ги със светкавици. Пазачите падат на пода зашеметени, не са мъртви. Другите стоят до стената, поразявам двама от тях със светкавици и сега единствените прави в стаята сме аз и отговорникът, той стиска папката в ръцете си толкова здраво, че всеки момент ще я скъса надве. Иначе не помръдва, сякаш също е зашеметен. След миг обаче се съвзема и хвърля папката към мен. И други неща полетяват към мен, химикалки и белезници, чаши. Това не е никакъв проблем за мен, разбира се, повечето предмети не успяват да ме достигнат, дарбата на пазача не е много силна. Столовете се поразклащат, явно се опитва и тях да ги вдигне, но не се отлепват от пода.

Протягам ръце към него и казвам:

— Няма да те убия. — Изчаквам го да престане. — Приятелите ти не са мъртви. Зашеметени са.

Към мен полита връзка ключове и минава на сантиметри от лицето ми.

— Нямам намерение да те убивам — повтарям аз. — Но ако не престанеш, ще се наложи да те пратя в безсъзнание.

Мятам една светкавица в краката му, за да му напомня на какво съм способен. Той вдига ръце, предава се. Възцарява се спокойствие. Пазачът трепери.

— Как се казваш?

— Шон.

— Добре, Шон. Наистина нямам намерение да те убивам. Ако се подчиняваш, изобщо няма да пострадаш.

Той не отговаря, изведнъж се превива надве и повръща. Вземам белезниците и ги надявам на ръцете му, избутвам го в коридора и го отвеждам до входната врата. Поглеждам през шпионката, Силия и Гейбриъл вече са в преддверието.

— Трябва да пуснем приятелите ми. Каква е паролата?

Пазачът поклаща глава.

— Ако не ми я кажеш, ще ви убия един по един. Ясен ли съм?

КУЛАТА

Шон се оказва изненадващо послушен. Една-две заплахи са напълно достатъчни, за да разбере каква е паролата и че ключовете са на колана му. Силия и Гейбриъл влизат при нас и аз казвам:

— Това е Шон. Той много ми помогна.

— Ще ви избият всичките — обажда се Шон. — Ще ви заловят и ще гниете тук до края на живота си.

След това прави опит да ме удари с глава в лицето, усещам удара като нежна целувка по носа и се засмивам. Това го вбесява и той ме сритва, от което него го заболява много повече от мен, Шон изобщо не може да схване какво се случва. Мисля си, че сега вече ще се успокои, но той направо полудява, няма смисъл да си губя времето, халосвам го леко и пазачът се просва в безсъзнание.

— Ловците са мъртви, пазачите са зашеметени — докладвам аз на Силия. — Скоро ще започнат да се съвземат.

Водя я до стаичката и ѝ ги показвам.

— Намери някоя празна килия да ги затворим — заповядва тя.

Излизам в коридора и поглеждам през шпионката на първата врата. Разбира се, в килията има човек, жена, и когато я виждам, ми минава през ума, че все пак може би е по-добре да убием пазачите.

Във всяка килия има само по един тънък дюшек, одеяло, тоалетна и затворник. Жената в първата килия е много слаба и бледа. Очите ѝ са на Бяла вещица. Облечена е в яркооранжев гащеризон.

Обикалям по коридора в търсене на празна килия, всички са напълно еднакви, тесни, с голи стени и с по един дюшек, тоалетна, одеяло и затворник в яркооранжев гащеризон. Ужасно потискащо. Затворникът в последната килия седи на дюшека с лице към вратата. Когато поглеждам през шпионката, той ми се усмихва. Поостарял е и ужасно е отслабнал, но веднага го познавам. Дори не е нужно да го поздравя на глас.

Отключвам с иглата на Меркюри, влизам и клякам пред него. Той седи на дюшека, наметнат с одеяло. Босите му нозе са синкавобели. Изглежда ужасно отпаднал. Премигва бавно и се взира в мен.

— Да не би вече да съм на оня свят, момчето ми?

Поклащам глава.

— Е, в такъв случай това е неочаквана приятна изненада.

Гласът на Боб си е същият и това определено ми вдъхва надежда. Срещали сме се само веднъж, за кратко, той ми помогна да стигна до

Меркюри. Бях се надявал, че е успял да се изплъзне от Соул и Ловците, ала явно не е успял. По врата му се виждат лилави синини, които се спускат по рамото.

— Добре ли си? — питам го и се изругавам наум, личи си, че не е.

— Доколкото може да бъде добре един уморен и пребит старец. Но се радвам да те видя.

Той понечва да се надигне, само че няма сили.

— Не мърдай. Стой тук. Засега нищо не ни заплашва. Оправих се с пазачите.

— Предполагам, че не си го направил само за да ми помогнеш.

— Ще атакуваме сградата на Съвета.

— Прекрасно.

— Трябва ни една празна килия, за да затворим в нея пазачите, ще прехвърля при теб някой от затворниците. Скоро ще дойдат лечители. Но засега не мърдай от тук.

Хуквам по коридора и с помощта на Гейбриъл преместваме жената от първата килия, заедно с дюшека и одеялото ѝ, в килията на Боб. След това се захващаме да натикаме пазачите в нейната килия. Те са дебели и тежат. Отвращават ме. Някои от тях вече започват да се съвземат. Бързам да ги напъхаме вътре и да затворя вратата, преди да съм избухнал.

Отивам в стаята на пазачите да потърся храна, намирам някакви бисквити, един банан и бутилка вода. Занасям ги на Боб.

— Разделете си ги с жената.

— Време е да вървиш, Натан — обажда се Силия. — Единственият начин да помогнем на затворниците е, като изпълним задачата си.

Боб я поглежда и казва:

— Срещата на Съвета ще се проведе по план. Ловците от предишната смяна мрънкаха относно организацията, в сградата било пълно с Ловци и тоалетните не достигали.

— Дарбата на Боб е да четете мисли — пояснявам аз.

— Нещо друго, което може да ни е от полза? — пита Силия. — Нещо за Соул, Уолънд или Джесика?

— Опасявам се, че не мога да ви зарадвам с добри новини. Пазачите са толкова ниско в йерархията, че никога не са виждали Соул

и Уолънд. Но ги е страх от тях. Ловците уважават Джесика и ще я следват до края. А Уолънд е загадка. Всички смятат, че в момента той работи върху нещо голямо, но това е всичко. Той е дал на Ловците способността да стават невидими и така се е издигнал в очите им. Сегашната му разработка е свързана с нещо, което наричат „синьото“. Някаква отвара, но не се знае точно каква.

Той замълчава, после добавя:

— Ако ми позволите да попитам, наистина ли възнамерявате да нападнете сградата на Съвета? Доста малко сте, като ви гледам.

Засмивам се.

— След нас идват подкрепления. Както и да е, аз тръгвам.

— Някъде из килиите е затворен човек, който сигурно знае доста повече от мен. Но не съм сигурен дали ще е склонен да говори.

— Кой е той? — пита Силия.

— Повечето затворници излъчват страх. Мислите им са насочени главно към миналото и към това, което не биват да разкриват при разпитите. За разлика от тях, пазачите си мислят за бъдещето. Но има един, който си мисли за бягство, за отмъщение, за живота си, след като се измъкне от тук. Клей не спира нито за миг, все мисли, мисли, мисли. Той е на последния етаж, струва ми се. Има някакво удовлетворение в това, че човекът, заради когото си тук, сега споделя съдбата ти.

Скачам и изхвърчам през вратата, хуквам по коридора към вътрешните метални стълби, вземам стъпалата по две, стигам до последния етаж. Силия е след мен, крещи ми да спра, уверява ме, че Клей няма да ми каже нищо. Аз продължавам устремено, надничам в килиите, мъча се да не обръщам внимание на състоянието на затворниците, които виждам.

Поглеждам през шпионката на последната килия, тя е малка и потискаща като останалите, но затворникът вътре седи в поза лотос, ръцете му са оковани във вериги, прикрепени към стената. Усмиввам се.

— Той е!

— Нямаме време — отвърща Силия.

Отварям вратата с иглата на Меркюри. Искам Клей да ме види.

Очите му вече не са същите. В тях все още има сребърни искрици, безчет сребърни искрици, които почти изцяло поглъщат синьото, но сега дясното му око е ужасно подпухнало и клепачът почти

изцяло го скрива, цялото лице е обезобразено от белези. Клей ни гледа и мълчи, аз също мълча, но изваждам Феърборн.

— Няма да го използвам — казвам аз, за да успокоя Силия. — Просто искам да му напомня, че е у мен, че му го отнех и заради това той е хвърлен в тази килия.

— Каква неочаквана изненада, Силия — обажда се Клей.

Той се изправя. Бавно и спокойно, ала все пак ми се струва, че долавям известна скованост в движенията. Клей още е мускулест, но не е какъвто беше преди. Отслабнал е много, макар че все още изглежда набит.

— Какво те води тук? — той ме поглежда и добавя: — с този урод?

Пристъпва напред, но спира, преди веригите да се опънат. Усеща се, че в него все още кипи сила.

— Веригите ти отиват, Клей — обаждам се аз.

Очите му са ледени, но в тях бушуват чувства, силни чувства. Най-вече омраза. Не съм сигурен дали всичката е насочена към мен.

— Джесика идвала ли ти е на посещение? Може би си пада да гледа любовниците си оковани.

Той се прави, че не ме е чул, обръща се към Силия и пита:

— И на какво дължим това посещение?

Искам да го разпитам за Женева, откъде знаеше за апартамента с прохода към къщата на Меркюри. Дали Аналис му е казала? Дали е работила за него? Дали е била техен агент? Тя ли ни е предала?

— Просто наминахме да те видим — отговаря Силия. — Време е да вървим, Натан.

Тя понечва да затръшне вратата, но аз я спирам.

— Първо искам да разбере нещо. Искам информация.

Клей ме гледа насмешливо.

— Онази вечер, когато откраднахме Феърборн. Бях прострелян и ранен, но се върнах в апартамента. На покрива имаше проход, който водеше до къщата на Меркюри в Швейцария. Помниш ли?

Той се взира в мен, без да мига.

— Помниш ли? — повтарям аз. — Само че, когато стигнах до апартамента, там беше пълно с Ловци. Ти мина с една кола. Видях те. Малко след това се натъкнах на Джесика.

— И обезобрази хубавото й личице.

— Натан — обажда се Силия, — нямаме време.

— Помниш ли апартамента? — питам аз.

— Загубил съм двайсет килограма, не паметта си — отвръща Клей.

— Как го открихте?

Той не отговаря.

— Аналис ли ви каза? Тя ваш агент ли е?

Клей се усмихва.

— А, Аналис. — Той отстъпва към стената и сяда, без да отмества поглед от мен. — Къде ли е сега? При чичо си Соул, ако се вярва на пазачите.

— През цялото време ли е била ваш агент?

— Въпроси, въпроси, въпроси...

— Но няма отговори — отбелязвам аз.

— Нито пък време за тях — намесва се Силия.

— Пусни ме и ще ти кажа — подхвърля Клей, без да отмества поглед от мен.

— Кажи ми и няма да те убия.

— Ако ме убиеш, никога няма да разбереш.

— Натан, нямаме време. Тръгвай! — заповядва Силия.

Клей се усмихва.

— Хайде, изпълнявай заповедите. Аз няма да ти избягам, после пак ще ме намериш тук.

— И никога няма да излезеш — процеждам аз и трясвам вратата.

Искам после да натъпчат Клей с отвара за истина. Искам Боб да проникне в мозъка му и да открие всичко, което знае, макар че, честно казано, вече не съм сигурен дали има някакво значение какво е вършила за тях Аналис. Тя застреля баща ми и това ми стига.

палци

Отправлям се към прохода, който води в сградата на Съвета, Силия върви след мен и нарежда:

— Трябва да изпълняваш заповедите ми. Кажа ли да тръгваш, тръгваш!

— Е, отивам, нали виждаш?

В коридора срещаме Грейторекс, Адел и още няколко от нашите, току-що са пристигнали. Гейбриъл ни чака край прохода в униформа

на Ловец.

Обръщам се към Силия:

— Можех да убия Клей. Не го направих. Ти ми заповяда да тръгвам и аз тръгнах.

— Тръгна, след като ти го повторих пет пъти.

Гледаме се ядосано.

— Изтървах ли нещо? — обажда се Гейбриъл.

Силия измърморва:

— Не е важно.

За мен обаче беше важно.

— Аналис може да е затворена някъде в Кулата — казвам аз. — Искаш ли да отида да я търся?

— Не. Искам да си изпълниш задачата, както сме се разбрали.

— Добре. Отивам да си изпълня задачата. Готов ли си, Гейбриъл?

Той кима, а аз подхвърлям към Силия:

— Виждаш ли как изпълнявам заповедите ти?

Знам, че нямам време да обикалям да търся Аналис, освен това съм сигурен, че тя не е в Кулата, поне това се разбра от думите на Клей, а дори и да е тук, Силия ще се погрижи за нея.

— И двамата знаете какво трябва да правите — казва Силия. Взира се в мен настойчиво и добавя: — Вървете. Мислете с главите си и може и да победим.

Задачата на Гейбриъл е да чака в сградата на Съвета, преобразен като Ловец, и щом започне битката, да изпрати есемес на Силия, след което бойците на Съюза да нахлуят през прохода. Знам, че Гейбриъл ще е от първите, хвърлили се в битката. Иска ми се да остане тук, да бъде последен и да не поема никакви рискове, но няма смисъл дори да го предлагам. Най-добрият начин да се погрижа той да е в безопасност е да отстраня Соул.

Гейбриъл се преобразява в късо подстриган Ловец и аз неволно се дръпвам от него. Прилича на Киаран.

— Преобразих се в един от Ловците, които хванахме тук. Не стана ли добре?

— Прекалено добре — измърморвам аз, хващам го за ръката, поемам си дъх, ставам невидим и се мушвам в отвора.

Тъмнината в прохода изчезва след по-малко и от секунда. Озовавам се в студен мрак, на колене върху каменен под, Гейбриъл ме

дръпва да се изправя. Не сме вдигнали шум, но застиваме и се ослушваме.

Намираме се в тъмно помещение, изпод някаква врата се процежда светлина. От другата страна се чуват гласове, двама души, после всичко утихва. Предполагам, че онези са се махнали, но за всеки случай изчаквам десетина минути и след това отварям вратата с иглата на Меркюри. Тръгваме по коридора и бързо се ориентирам къде сме.

Намираме се в югозападния край на подземията. Килиите са в западния, аз обаче трябва да стигна до източния, където са стълбите, и да се кача по тях на първия етаж. Не срещаме никого по пътя. Горещо обаче е пълно с Ловци.

Гейбриъл ме дръпва назад и прошепва:

— Дали са тук заради срещата, или отнякъде са разбрали за нас?

— Има ли значение?

— Хубавото е, че като са толкова много, няма да се набивам на очи.

Знам, че Гейбриъл ще се опита да се смеси с тях, да разбере какво става. Мога само да се надявам, че вродената му способност да се вписва навсякъде и този път няма да му измени.

Минавам бавно и предпазливо покрай Ловците, като се стремя да не докосна никого, и излизам в голямото фоайе. Тук Ловците са по-малко, но все пак поне двайсетима стоят от двете страни на входа, на бюрото встрани седи дребен, слаб мъж.

Прескачам стъпалата по три наведнъж, на площадката на първия етаж има още Ловци. Продължавам нагоре по-бавно, стигам до последния етаж. На втората площадка има още четирима Ловци, мярвам още двама да патрулират по коридорите на третия и четвъртия етаж, на последния обаче коридорите са празни.

Не е точно както си го бях представял. Върху дюшемето е опъната червена пътека, като цяло е просторно, светло и топло. Не знам защо, но бях очаквал да е тъмно и мрачно. Свивам надясно към първата врата, както се бях упражнявал в гората. Стаята е обзаведена, но като че ли не се използва за нищо. Надниквам и в останалите стаи, те не се различават една от друга и също изглеждат неизползвани.

Надявам се в другото крило да извадя по-голям късмет, обръщам се и поемам по коридора, който води вляво от стълбите, този участък не беше пресъздаден в макета на Силия.

Ослушвам се пред първата врата, не се чува нищо, но долавям жужене. Цялата сграда жужи, има много хора с телефони, компютри и електрически уреди. Натискам дръжката, вратата се отваря. Голям кабинет, стените са скрити зад библиотечни лавици. Дървено бюро, до него стар кожен куфар, върху кожено кресло е метнато палто. Вътре няма никой, но се вижда врата към съседно помещение. Приближавам се и се ослушвам. Музика. Класическа музика.

Сигурен съм, че собственикът на палтото е в съседната стая и е много вероятно това да е Уолънд. Само че аз искам да го хвана, без да му дам възможност да вдигне тревога, заради което първо трябва да разбере още колко хора има на етаж.

Излизам и пристъпвам към следващата врата по коридора. Тя води към по-малък кабинет с бюро и стол, лавици и малък диван, върху бюрото са оставени документи, лаптоп и дамска чанта. В този кабинет също има врата към съседно помещение, от което пак се чува класическа музика. Вероятно от тази врата се стига до същото помещение, което е съседно на кабинета на Уолънд.

Продължавам нататък по коридора, само че по-бързо. Следващата врата е заключена, иглата на Меркюри с лекота се справя със задачата и се озовавам в празен кабинет. Остава ми още една врата. Иззад нея не се чува нищо. Използвам иглата на Меркюри и влизам.

Това обаче не е неизползван кабинет.

Вътре има три носилки, покрити със сиви чаршафи, под които се различават очертанията на тела.

Приближавам се към първата и дръпвам чаршафа. Жена. Кестенява коса, отворени, ококорени, мъртви очи. Кожата ѝ е бледа. На шията има татуировка Б 1.0. Смъквам още малко чаршафа, гръдният кош е отворен. Няма кръв, всичката кръв е източена, сърцето е извадено. Проверявам и ръцете за татуировки като моите. Отстрани на всяко кутре се вижда същата татуировка Б 1.0.

Пристъпвам към следващото тяло. Също жена, чернокожа, изкормена като първата.

Третото тяло е на момиче. На не повече от единайсет-дванайсет. С татуировки на шията и на кутрето, гръдният ѝ кош отново е отворен.

В стаята е студено. Много студено. Покрай стените има лавици с буркани, в които като че ли са напъхани извадените органи. Шкафче с чекмеджета с хирургически инструменти.

На лявата стена има врата към съседно помещение. Заставам до нея и се ослушвам. Нищо. Няма музика.

Натискам дръжката, за моя изненада вратата не е заключена. Влизам.

Помещението е голямо и пълно с редици метални етажерки със стъклени вратички. По лавиците са подредени буркани. И във всеки буркан има части от тела. Отварям една вратичка и изваждам най-първия буркан. Вътре има някакво тъмно парче месо. Може би черен дроб. С татуировка Б 1.0.

Пристъпвам на пръсти към вратата в дъното, от другата страна се чува същата класическа музика. Сигурен съм, че там са Уолънд и помощничката му, но може да има и хора от охраната. Шансът да се промъкна вътре незабелязано е нищожен, но нямам друг избор. Трябва да действам бързо. Не бива да му позволя да вдигне тревога.

Връщам се в кабинета на Уолънд, като заключвам всички врати след мен, за да съм сигурен, че от тук не може да дойде никой. В кабинета се прокрадвам към вратата в дъното и се ослушвам за музиката, вместо нея обаче чувам някакъв мъж, само че той не е в стаята, а говори по радиото, обявява следващото изпълнение, Бетовен.

Хващам дръжката и бавно и внимателно открехвам вратата, колкото да се промъкна.

Започва Бетовен, приятна мелодия. Затварям вратата тихо.

В помещението е светло. По тавана има прозорци като в ателие. В дъното двама души са приведени над нещо като операционна маса, работят. Мъж и млада жена. Мъжът е с гръб към мен. С тесни рамене, слаб, с бяла манта, не виждам лицето му, но съм сигурен, че това е Уолънд.

Жената поглежда към вратата. Сигурно е забелязала някакво движение. Тя подхвърля нещо на Уолънд и той се обръща, вира се към мен, аз обаче съм невидим и бързо се приближавам.

Това тук е лаборатория, пълна с апаратура, стъкленици, епруветки и разни други неща, които не знам какво са. Не смея да използвам светкавици. Изваждам Феърборн и в този момент виждам, че Уолънд и младата жена са приведени над човешко тяло. Труп на мъж, на шията му с големи букви е татуирано Ч 1.0. Гръдният кош е отворен, вижда се сърцето.

Пристъпвам към асистентката и нито аз, нито Феърборн се поколебаваме. Върху ръката ми рухва кръв, тялото ѝ полита нежно към пода. Ставам видим.

Уолънд зяпва. В ръката си държи скалпел. Повдигам леко Феърборн и подхвърлям:

— Ще си пробваш ли късмета?

Уолънд се дръпва, обръща се и понечва да побегне. Заобикалям масата и го настигам с три крачки. Хващам го за ръката и го дръпвам силно, но той се шмугва зад едно бюро. Первам го рязко по китката, прикlescвам дланта му върху бюрото и я приковавам с Феърборн. Уолънд трепери, не се съпротивлява, със скалпела забождам другата му ръка. Той продължава да мълчи, не пищи, не вика за помощ.

Мелодията на Бетовен е приятна, успокояваща, нежна, не е онова погребално парче.

— Признавам си, че най-вероятно ще те убия, независимо дали ще ми помогнеш, или не — казвам аз. — И все пак с всяка изминала минута нараства шансът ти да оживееш. Когато останалите от Съюза пристигнат, те ще искат да те запазят жив. Да те изправят пред съда и така нататък.

Уолънд мълчи, трепери.

— Мен обаче това не ме интересува. Ако питат мен, ти си убиец. На много хора.

— А ти не си, така ли? — обажда се той.

— Сега става дума за теб. Виновен си, точка. Въпросът е дали можеш да ме спреш да не те екзекутирам на мига.

— Как?

— Искам да знам как Ловците стават невидими.

Той поклаща глава.

Вземам още един скалпел от носилката и се връщам при Уолънд. Отрязвам десния му палец. Този път Уолънд изкрещява.

— Боли, нали? — подхвърлям аз. — Как си с лекуването?

Той започва да трепери още повече. По бюрото се стича кръв.

— Май не те бива с лекуването. А в какво те бива, Уолънд? Да изкормваш трупове?

Той ме зяпа уплашено, след това изведнъж извърща глава и повръща на пода.

— Повръщаш ли, когато кълцаш другите, а, Уолънд?

Той не отговаря, трепери, сигурно това означава, че не повръща.
— Така, къде са вещерските бутилки, с които Ловците стават невидими? Така го правиш, нали? С бутилки?

Уолънд кима.

— Къде са? Или предпочиташ да ти отрежа и другия палец?

Усмивам му се.

Той ме гледа ококорено.

— Ще те убият. Ще те измъчват и...

Отрязвам и другия му палец и Уолънд изпищява сподавено.

— Какво искаш, да стигнем до ушите и носа ли? — питам аз. — Или да се захвана с очите?

— В съседната стая! В съседната стая!

Проследявам погледа му, между носилките се вижда малка метална врата.

Изваждам Феърборн от дланта му, след това махам и скалпела и го побутвам към вратата. Той се олюлява и трепери, но не се съпротивлява.

— Отвори!

Мога да използвам иглата на Меркюри, но искам да проверя дали ще ми се подчини.

— Не мога. Ръцете ми... — измърморва той, вдига ръцете си и се визира в тях, сякаш чак сега започва да осъзнава какво е станало.

Отварям вратата. Уолънд се олюлява, явно най-сетне му е дошло до гънката, че никога повече няма да може да хване дръжка на врата. Бутвам го в съседното помещение и той се строполява на пода. Аз спирам на прага и се оглеждам смаяно.

куполът

Пирамида от стъкло, похлупена от стъклен купол.

Пирамидата е направена от стъклени бутилки, подредени в правилни редички по пода. Стотици бутилки. Пристъпвам и виждам, че във всяка бутилка има горе-долу петсантиметрово парченце плът с татуиран кръг, същата татуировка, която Ловците имат на гърдите си.

Не мога да се доближа до пирамидата, тъй като тя е вътре в стъкления купол. В пода е прокарано тясно, плитко каналче, в което влиза куполът.

Посягам към купола, но в последния момент се спирам и се обръщам да погледна Уолънд. Той ме наблюдава, в очите му играят искрици, явно се е посъвзел. Отказвам се да докосна купола и тръгвам около него. Той е около три метра в диаметър, в правилна форма и напълно прозрачен, прилича на обърната стъклена купа. Но колкото повече го гледам, толкова повече нараства увереността ми, че това не е обикновено стъкло. Пирамидата от бутилки вътре е равномерно подредена, като се изключат няколко празнини, все едно някои бутилки липсват. Докато обикалям около нея, забелязвам още няколко празни места. Или така ми се струва? Една от липсващите бутилки се появява пред очите ми.

Изведнъж ми просветва. Бутилките изчезват, когато свързаните с тях Ловци станат невидими. Наблюдавам внимателно, виждам как две бутилки изчезват, една се появява.

Връщам се при Уолънд.

— Отвори купола. Искам да погледна бутилките.

Той поклаща глава.

Надвесвам се над него и просъсквам:

— Отвори го или ще ти отрежа ухото!

— Не мога.

— О, можеш, можеш.

Хващам ухото му, дръпвам го силно.

— Последна възможност, иначе това тук си отива.

Уолънд посяга да ме удари, след това се опитва да ме ритне. Зашлепявам го немного силно и той пада на пода, вземам скалпела и отрязвам ухото, макар да знам, че това с нищо няма да ми помогне. Трябва обаче да му покажа, че заплахите ми не са напразни.

Уолънд изпищява и вдига ръка към раната.

Аз хвърлям ухото към купола.

При съприкосновението се разхвърчават искрици, отрязаното ухо отскача и пада на земята недалече от нас. За миг куполът засиява в синьо-бяло.

Поглеждам скалпела в ръката си, чудя се дали да не пробвам.

Защо не?

Скалпелът се удря в купола и за секунда като че ли се слива с него, като стъклото отново сменя цвета си. В следващия миг скалпелът полита обратно и издрънчава на пода.

Обикалям отново купола, като този път обаче оглеждам апаратурата в стаята. До стената в дъното има маса с много неща, листове, хирургически инструменти, химикалки, компютър, ала те очевидно нямат нищо общо с купола.

Обръщам се към Уолънд и казвам:

— Трябва да има начин да добавяш бутилки вътре. Когато искаш да дадеш на новите попълнения способността да стават невидими. Как го правиш?

Той се свива, забелязвам, че скалпелът е изчезнал от пода.

— Има ли някакво заклинание, или бутилката е достатъчна, за да може Ловецът да става невидим?

Уолънд не отговаря. Раната от отрязаното ухо кърви едва-едва. Може би все пак той може да се лекува доста добре. Ръцете му също не изглеждат толкова зле.

— Ако ще си мълчиш, езикът ти става излишен.

Само че нямам никакво желание да си играя повече със скалпела, отвратително е. Вземам един лаптоп от масата.

— С това ли отваряш купола? Не ме бива много с компютрите, но ще се пробвам.

Уолънд се свива, само че не прави опит да ме спре, което подсказва, че в компютъра няма нищо важно, затова го мятам към купола. Мястото на съприкосновението отново става синкавобяло и лаптопът застива за миг, като залепен, след това отхвърква назад. Летят искри, чува се пращане, след няколко секунди куполът отново става прозрачен. През тези няколко секунди Уолънд се е прокраднал към мен, стиснал скалпела в окървавената си ръка. Не може да не си дава сметка, че няма никакви шансове срещу мен, нали?

Пристъпвам към него и в същия миг осъзнавам каква е целта му. Единствената му надежда да ме победи е, като ме бутне върху купола. Признавам, че ми е любопитно какво ще стане, ако го докосна.

Уолънд се втурва към мен, само че е твърде бавен и аз се дръпвам на една страна, завъртам се и използвам засилката му, за да го тласна към купола.

Той се хваща здраво за мен, за да не политне.

— Готов ли си? — питам аз. — Да те пусна ли да се опържиш? Или само да опра лицето ти, за да видя какво ще стане?

— Недей! — изскимтява той и явно вече си дава сметка, че не се шегувам, защото добавя: — Моля те, недей. Ще го отворя. Има магия. Трябва ми вълшебната пръчка.

— Каква вълшебна пръчка?

Не познавам никой, който да използва вълшебна пръчка.

— Онази там. На масата.

Побутвам го към масата.

Най-обикновена пръчка. Да, хубава пръчка, гладка, с обелена кора. Вземам я, опитвам се да доловя нещо от нея, някакъв живот, подобен на това, което усещам от Феърборн. Само че пръчката е напълно мъртва.

— И какво правиш с нея?

— Трябва да кажеш заклинанието.

Колебая се дали да го накарам да ми каже заклинанието, или да го оставя той да го изрече. Така или иначе, би трябвало амулетът да ме предпази. Подавам му пръчката.

— Хайде, отвори купола. И внимавай, имаш право само на един опит.

Уолънд кима, езикът му се стрелва навън и облизва горната устна. Взема пръчката с дясната ръка, стиска я между пръстите. Не си личи да го боли, нито да му е трудно. Явно се е излекувал напълно.

Не докосва самия купол, а каналчето в пода и казва:

— Купол, прибери се.

Куполът веднага става мътен и като че ли започва да се втечнява от горе надолу, все едно гледам мляко. Стича се в каналчето на пода и то се изпълва до ръба. Бутилките са на две крачки от мен, вече лесно мога да ги унищожа.

— Донеси ми една бутилка — заповядвам аз.

Уолънд се поколебава, после прескача канала с млечна течност, протяга ръка и избира една от поставените на върха бутилки. Изглежда силен и решителен, но когато ми подава бутилката, отново се превива надве, страх го е от мен. Бутилката е запушена с коркова тапа, за която има вързано картонче с нещо написано. Вероятно името на Ловеца. Вътре има парче татуирана плът. Вземам бутилката и я разбивам на масата. Нищо.

Явно целта на купола е да предпазва бутилките и да ограничава достъпа до тях. Някои от бутилките са невидими, но според мен, ако ги

строша, Ловците ще изгубят способността да стават невидими. Има само един начин да разбере дали съм прав. Грабвам вълшебната пръчка от Уолънд, за да не може да командва купола, пристъпвам към пирамидата и посягам към една от липсващите бутилки. Тя е невидима, но лесно я напипвам. Изваждам я и я хвърлям на земята. Появяват се парчета стъкло, плът, корковата тапа и картонче. Като се счупи бутилката, магията се разваля. Лесна работа. Трябва само да строша всички бутилки и армията на Соул няма да може да става невидима. Помитам горната редица на пирамидата, бутилките се сгромолясват с трясък на земята и в същия момент Уолънд се обажда: „Купол, вдигни се“. Обръщам се, той стои до каналчето, от което веднага се издига млечнобяла стена. Опитвам се да прекрача през нея, не става. Куполът е непробиваем. След миг става прозрачен, Уолънд стои от другата страна, ухилен победоносно.

Вълшебната пръчка още е в мен и аз му я показвам.

— Най-обикновена пръчка — казва той. — Опитвах се да направя нещо от нея, но не се получи. Най-обикновено парче дърво.

Опирам пръчката до каналчето и с най-авторитетния глас, който успявам да докарам, заповядвам:

— Купол, прибери се!

Никакъв резултат, ако не броим, че Уолънд се ухилва още по-широко.

— Куполът приема заповеди само от двама души. От мен и от Соул. Няма да изпълни командите ти.

Вземам две бутилки и ги хвърлям към купола. Той реагира по същия начин, както когато нещо го удари отвън, помътнява за секунда-две и след това отново се избистря.

— Ще унищожа всички бутилки — заплашвам аз.

— Ловците няма да могат да стават невидими, но пак ще си останат Ловци. А ти ще си мой пленник.

Предпочитам Съюзът да се сражава с видим противник и затова се нахвърлям на бутилките. Около мен летят парчета стъкло, куполът обаче не поддава.

Приключвам за по-малко от минута, няма повече бутилки за чупене. Задъхал съм се от бяс и гняв, в краката ми се търкалят парчета стъкла и плът, куполът отново става прозрачен. Уолънд стои от другата страна все така усмихнат. Мислех, че ще се възползва от възможността

да повика помощ, но той като че ли не бърза. Изглежда абсолютно убеден, че не мога да се измъкна.

Той сяда на един стол и ме поглежда.

— Виж в какво превърна новия си дом. — След това се усмихва и добавя: — Соул ще се зарадва, като те види тук, той те очакваше. Изкушавам се обаче да не му кажа веднага. Въздухът вътре ще ти стигне за няколко часа, предполагам. Доста време си живял в клетка, а сега ще прекараш последните си дни, или по-точно часове, в този купол.

Изругавам.

— Соул смята, че можем да те използваме, да те накараме да работиш за нас, но — Уолънд вдига ръка — аз много добре знам, че ти си същият като баща си. Черен магьосник, изцяло подчинен на злото.

— Още нищо не си видял — измърморвам аз.

Изваждам Феърборн и замахвам с всички сили. При удара куполът помътнява за секунда, след това ме отблъсква и аз се строполявам върху парчетата стъкло, но на мен ми няма нищо, все едно съм паднал върху пухен дюшек. Ставам и отново замахвам с Феърборн.

Уолънд се приближава, оглежда ме с интерес. Явно е забелязал, че стъклата не ме нараняват.

Заставам точно срещу него и забивам Феърборн в купола. Ръката ми отново отскача.

— Губиш си времето — отбелязва Уолънд. — Не можеш да се измъкнеш. Магията е силна.

Усмихвам му се зловещо и подхвърлям:

— Готов ли си да се обзаложиш?

Този път пробвам по-внимателно. Бавно опирам върха на кинжала в купола и натискам рязко. Куполът отново ме отблъсква, но не толкова силно.

По стъклото не се виждат никакви следи. За миг помътнява, после отново става прозрачно. Но аз усещам желанието на Феърборн да го прореже, да го разкъса. За Феърборн куполът е жив, а Феърборн не харесва нищо живо.

Отново пробвам бавно да забия кинжала и резултатът е същият, само че продължавам да усещам напора на Феърборн. Кинжалът е погневен и от мен. Замахвам пак, този път куполът не ме отблъсква и

виждам една мътна резка, която се задържа малко по-дълго и когато най-сетне изчезва, върху повърхността се забелязва драскотина. Слабо място. Феърборн като че ли също го усеща и копнее за още, копнее да се забие по-дълбоко.

Повтарям среза, бавно и силно, натискам Феърборн навътре и после надолу. Политам назад, едва не се удрям в купола зад гърба ми, но този път на мътилката ѝ трябва повече време, за да се избистри, и резката по повърхността е по-дълга и по-дълбока. Забивам кинжала отново и натискам с цялата тежест на тялото си, върхът на Феърборн прониква на сантиметър в купола. Разклащам кинжала нагоре-надолу, ръцете ми треперят, цялото ми тяло трепери. Куполът помътнява, натискам все по-силно, пот се лее от мен, не се отказвам. И изведнъж стъклото се разцепва от единия край до другия и помътнява по цялата назъбена пукнатина. Завъртам Феърборн насам-натам и куполът изхрущява отново, появява се още една пукнатина, напреко на другата. Изваждам Феърборн и го забивам силно в точката, където двете пукнатини се пресичат, след това нанасям един силен ритник на същото място и цъфва дупка, през нея виждам, че Уолънд се е устремил към вратата.

Мятам светкавица. Уолънд пада, но не е мъртъв, само е зашеметен. С няколко ритника разширявам дупката, за да мога да изляза от купола. Изскачам навън, Уолънд простенва, мъчи се да се изправи.

Възможностите са две, да го убия или да го пленя, оставям избора на Феърборн.

синьо

Уолънд е мъртъв, бутилките в купола са унищожени. Никой не дойде да провери какъв е този шум, вратите са дебели и сме на последния етаж, далече от всички.

На излизане от кабинета на Уолънд ставам невидим, коридорът е празен и тих както преди.

А сега към Соул.

Спускам се към първия етаж и залата на Съвета, където ходех за моята оценка. Там се редят кабинети и малки заседателни зали. Там е и кабинетът на Соул, надявам се, че той ще е в него. От думите на

Уолънд стана ясно, че Соул знае за плановете ни и Ловците са тук да защитават сградата от евентуално нападение.

Спуснах се по стълбите и спирам във фоайето. Пълно е с Ловци. Мярвам Гейбриъл, преобразен като жесток Ловец. Чудесно се вписва в обстановката. Наблюдавам го няколко секунди. Той вдига глава и се оглежда, но не ме вижда.

Отправлям се към залата на Съвета, вървя по коридори, които са ми познати от идванията ми като дете, каменни стени и застлани с плочи подове, множество врати от лявата и дясната страна. Залепям гръб за стената, за да направя път на двама Ловци, след това завивам наляво, после в първия коридор надясно, мярвам пейката, на която седяхме с баба, докато чакахме да ни повикат.

Странно ми е да се озова тук отново. Всяка година седях свит на тази пейка, уплашен до смърт. Последния път бях с белезници на ръцете и край мен минаха Аналис и баща ѝ. Сигурно са я били извикали да я разпитат. Сигурен съм, че не беше случайна среща, нарочно са я накарали да мине от тук, за да ѝ напомнят, че още съм жив и представлявам опасност за тях. Или всичко е било постановка? Дали тя е била техен агент още тогава?

Сега всичко ми се струва различно. Недалече от мен има един Ловец, друг стои на пост в дъното на коридора. Две жени излизат от залата на Съвета, усмихват се, сядат на пейката, моята пейка. Говорят си за деца.

Вратата към залата е отворена, вътре има пазач, както преди. Промъквам се покрай него, залата е огромна, но подредбата е по-различна. Голямата маса си е на мястото, но около нея са сложени още три, така че всички образуват нещо като правоъгълник. Повечето кресла са празни, включително и онези трите, които ми приличат на тронове, преди на тях винаги имаше хора, сега сигурно са предназначени за Соул, Джесика и Уолънд, който, разбира се, няма да дойде.

Не бива да се мотая. Соул не е тук, трябва да го намеря, дано да е на някое по-усамотено място.

Отправлям се обратно към вратата и в този момент мярвам един мъж, който ми се струва познат. Виждам го само веднъж, и то за няколко секунди, но споменът се е запечатал в ума ми. Бащата на Аналис. Изглежда остарял и уморен. Такъв вид ли има човек, чиято

дъщеря е агент на Ловците или пък е хвърлена в затвора? А може би е заради това, че двама от синовете му са мъртви. Не съм сигурен какво изпитвам към него, но така или иначе, в момента нямам време да му обърна внимание. Трябва да намеря Соул.

Връщам се в коридора, жените продължават да си говорят. Едната казва:

— Чух, че той ще покаже синьото.

— Да, но кой ще е опитното зайче? — отвръща другата приглушено.

Завивам надясно по коридора и стигам до вратата в дъното. Не мога да рискувам да я отворя, тъй като до нея стои Ловец на пост. Трябва да изчакам някой да мине. След няколко минути чакане вратата най-сетне се отваря и успявам да се промуша, без да ме усетят.

Ускорявам крачка, коридорът завива надясно, после пак надясно, към личния кабинет на Соул, всичко е точно както в макета. В дъното на коридора има пазач, още един стои пред вратата.

Знам, че ще има охрана, Силия ме е предупредила. Мъжете изглеждат отегчени, само че са огромни, мисля си, че не съм срещал по-едри от тях. Аз обаче съм невидим и непобедим. Минавам бавно и безшумно покрай първия, хващам дръжката на вратата и натискам леко. Пазачът може и да не забележи помръдването на бравата, но няма как да не види движението на вратата. Отварям я и се промъквам вътре, като я оставям отворена.

И вече съм пред врага си.

Соул седи зад бюро с химикалка в ръка. Вдига глава и поглежда като че ли право в мен. Бюрото е огромно, от махагон, върху него има разни документи и голяма стъклена купа с някаква синя течност, покрита със стъклен похлупак.

Соул смръщва чело. Пазачът се появява на прага зад мен.

— Какво? — пита Соул. — Какво искаш?

— Не, нищо... Не аз отворих вратата.

— Извикайте подкрепления! — изкрещява Соул.

Само че аз вече съм забил Феърборн в гърлото на пазача. Соул скача, грабва стъкления похлупак на купата и го хвърля към мен. Мятам светкавица, която разбива капака във въздуха, после още една към Соул. Другият пазач дотичва, зашеметявам го и него.

Отново е спокойно и тихо. Подът е обсипан със стъкла, дрехите на втория пазач пушат.

Ослушвам се, очаквам да чуя тропот и суматоха, ала наоколо цари спокойствие. Соул простенва и се мъчи да се надигне. Приближавам се към него да видя дали е въоръжен. Знам, че нищо не може да ми направи с пистолет, но Ловците във фоайето няма как да не чуят изстрела.

Първият пазач лежи на пода, трябва да дръпна и другия, за да не се вижда в коридора. Трудна задача, той е тежък като бик. Няма да мога да го вдигна, ще трябва да го влача по земята, бавно и с много усилия успявам да го издърпам в кабинета и да затворя вратата.

Соул се е размърдал. Мъжът, отговорен за смъртта на толкова много хора, мъчителят на безчет Бели, Черни и нечистокръвни, лежи в нозете ми. Феърборн е в ръката ми и потреперва от задоволство, надушва кръв.

Соул не помръдва, но виждам, че леко отваря очи. Този тип хора са ми познати. Това е човек, свикнал да бъде предпазлив, да бъде наблюдаван, който иска да знае с кого си има работа; макар да изглежда полузаспал, умът му трескаво щрака на пълни обороти.

Сритвам го леко и след това си се ядосвам, че съм толкова внимателен, и го сритвам по-силно.

Той не изпъшква, явно веднага се излекува, обръща се и ме поглежда. Да, лекува се, личи си по очите му, те просияват ярко за част от секундата.

— Натан! Каква приятна изненада.

— Нима?

Соул се усмихва.

— Е, не е толкова приятно да лежиш на пода, но отдавна исках да те видя. — Той вдига глава и понечва да стане, не спира да говори. — Сам ли си, Натан? Не чувам изстрели. Нито викове. Май няма схватка.

— Къде е Джесика?

— Сестра ти? Заварената ти сестра, по-точно. Тя не обича да я наричат твоя сестра.

— Къде е?

— Не зная, наистина не зная.

— В сградата ли е?

— Тя не се задържа на едно място...

Сритвам го отново.

— Добре, да попитам нещо друго тогава. Къде е Аналис?

Соул се усмихва, след това се надига още малко и се подпира на лакът. Поглежда пазачите, после отново обръща глава към мен.

— Явно си овладял доста дарби. Можеш да ставаш невидим. Да мяташ светкавици. Взел си ги от баща ти. Да, нали си изял сърцето му. Едва ли ти е било много приятно. Аналис ми разказа всичко.

— Къде е?

— Дошъл си да я спасяваш или да я убиеш?

— Не е твоя работа. Къде е?

— На сигурно място. Ако ти кажа обаче, няма да е сигурно, нали?

Соул се понадига още малко, подпира се на длани, не на лакът.

Слагам ботуша си на гърдите му и го натискам да легне отново.

— Ако не отговаряш на въпросите ми, няма смисъл да те държа жив.

— Ако ти кажа, какво ще направиш?

— Ще поговоря с нея.

— Не, питам какво ще направиш с мен?

— Точно над този въпрос размишлявам.

Само че не размишлявам. Изведнъж осъзнавам, че всъщност изобщо не мисля. В кабинета се усеща някакъв аромат, който ми напомня за нещо. Мирис на гора, на... Точно така, на Аналис, на нейния пуловер, виждам как двамата седим на скалата, тя хваща листото и аз посягам да я подхвана да не падне.

Отстъпвам от Соул и поглеждам купата със синя течност на бюрото.

— Какво е това? — питам аз и пристъпвам към бюрото да погледна отблизо.

Соул не отговаря, усещам, че изпаренията от синята течност ми влияят, разсейват ме, но пък би трябвало да въздействат и на Соул, нали? Оглеждам се, търся нещо, с което да покрия купата, а междуременно питам:

— Какво прави?

— А, моята нова отвара. Отне ни доста време да се сдобием с нея, господин Уолънд не е от бързите, но пък хубавите работи стават

бавно. Красиво е, нали? — Давам си сметка, че Соул е седнал, само че какво толкова, нищо не може да ми направи. — Нарича се „синьо“, заради цвета.

— И какво прави?

— Може да се използва за различни цели. В общи линии променя настроението, пробужда спомени, такива неща.

— Как?

— Как ли? Как работят отварите? Макар че по-вероятно ме питаш как ти въздейства на теб, нали така?

Наистина ли ми въздейства? Спомням си, че търсех нещо да покрия купата. Прекосявам кабинета и изваждам от лавиците една голяма книга, после се връщам към купата. Синята течност е като жива, вихри се, имам чувството, че ме залива. Поклащам глава и отмествам поглед. Отново прекосявам кабинета. Трябва да направя нещо, но не помня какво. Спирам се край вратата и се ослушвам, тишина. В ръката си държа книга, за какво ми е?

— Помниш ли, че исках да ти дам трите дара на седемнайсетия ти рожден ден? — обажда се Соул.

— Да.

Макар че и сега още не ми е ясно какво би спечелил с това.

— Много исках да го направя. Виждах огромен потенциал в теб, Натан, и още го виждам. Ти си син на могъщ Черен магьосник, но едновременно с това си син и на могъща Бяла вещица. Знам, че повечето хора виждат само твоята Черна страна, ала аз виждам и двете, виждам, че Бялата ти страна е силна и може да надделее над Черната. И така и трябва да бъде. Ако някой Бял стане важна част от живота ти, това навярно би могло да подсили Бялата страна в душата ти.

— Баща ми ми даде трите дара. И това не ме направи по-черен.

— Наистина ли? Напълно честен ли си с мен, Натан? Сигурен ли си, че това не те е променило?

Макар че един силен глас в главата ми крещи, че този въпрос е капан и изобщо не бива да участвам в този разговор, нещо ме кара да призная:

— Може и да ме е променило малко.

— Да, може и да те е променило малко. Но аз виждам, че в теб все още има доста Бяло. Дори и сега в теб се води битка. На твое място баща ти щеше да ме убие на мига. А ти не го направи. Въпреки

влиянието му върху теб, Бялото в теб е силно и се съпротивлява. Радвам се, че е така, Натан. Ти можеш да бъдеш добър човек. И искаш да си добър, нали, Натан?

— Не знам какво искам.

Не знам защо го казвам това. Разтърсвам глава и питам:

— Синьото... във въздуха ли е?

— Да, разбира се. Доста е силно вече, струва ми се, макар че на мен не ми въздейства, естествено. Даже трябва да ти призная, че благодарение на него мога да заповядвам на тези, които са вдишали изпаренията. Виж как се вихри, разпръсква аромата си. Пристъпи поблизо, Натан, и погледни.

Знам, че не бива да го правя, но въпреки това пристъпвам към бюрото и се вглеждам в синята течност.

— Ти наистина си добър човек, Натан. И можеш да станеш велик магьосник. От самото начало съзрях твоята невероятна сила. Ти можеш много да ми помогнеш. А пък аз мога да помогна на теб. За разлика от мен, Съюзът не се интересува от теб, Натан. Много бих искал да развиеш способностите си. И това би могло да стане, ако работиш за мен.

— Не искам да работя за теб.

— Постепенно ще осъзнаеш, че съм прав. Вече си поел по този път, Натан. Виждаш колко е лесно. И приятно.

Прав е. Наистина е приятно.

НАЧАЛОТО НА КРАЯ

Чувствам се спокоен. Толкова дълго бях напрегнат, имам чувство, че цял живот съм бил на нокти. А сега усещам как напрежението се оттича от мен и това е толкова приятно. Разкършвам рамене, завъртам глава. Соул ме наблюдава. Знам, че не бива да му имам вяра, но пък мога да се отпусна, все пак съм неуязвим. Нищо не може да ми направи.

Стоим пред бюрото. Осъзнавам, че той ме държи за ръката, довел ме е тук.

— Дай ми книгата, Натан.

Поглеждам книгата в ръката си. Спомням си, че исках да я сложа върху купата, за да спра изпаренията.

— Дай ми книгата — повтаря Соул.

Не бива да го слушам. Поглеждам купата, гледам как течността се вихри в нея.

— Благодаря — обажда се Соул, незнайно как книгата се е озовала в ръката му.

Той я оставя на бюрото и взема една стъклена чаша. Подава ми я и казва:

— Напълни я със синьото.

Ръката ми посяга към чашата, макар да знам, че не бива да го правя. Не искам да го правя. Странна работа. Объркан съм. Но пък се чувствам добре, като изпълнявам нарежданията на Соул.

Чашата вече е в ръката ми, гребвам от купата. Синьото милва пръстите ми. Не е студено, както очаквах, а топло.

— А сега го изпий, Натан.

Вдигам чашата и отпивам. Сладко е, напомня на подсладена хладка вода. И не е гъсто, преглъщам с лекота. Пресушавам чашата на един дъх. Топлината се разстила в гърдите ми, спуска се по краката и ръцете, плъзва нагоре по шията и главата. Отново разкършвам рамене. Чувствам се прекрасно отпуснат. Затоплен. Не съм замаян, не ми е лошо, просто съм отпуснат и въпреки това виждам всичко съвсем ясно. Цветовете са по-ярки, звуците — по-отчетливи.

— Много добре откликваш, Натан, браво.

Поглеждам Соул. Той е лош, мой враг, но... Знам, че ако се наложи, лесно мога да се оправя с него.

— Да те подложим ли на едно изпитание, Натан? Дай ми Феърборн.

Поглеждам кинжала. Моят кинжал. Все още е в дясната ми ръка. За нищо на света не бих го дал на Соул. Нещо ми нашепва, че трябва да убия Соул с Феърборн, но това вече не ми се струва правилно. Странно е усещането да държа Феърборн. Не го искам.

— Благодаря, Натан. — Соул взема кинжала и го оставя на бюрото. — А сега ми кажи защо си тук.

— Да те убия.

— Сам ли си?

Сещам се за Гейбриъл, не бива да го издам. Трябва да си мълча. Изобщо не бива да говоря със Соул. Само че нещо ме кара да отговоря на въпроса му.

— Отговори ми, Натан — настоява Соул. — Каж ми какво е замислил Съюзът.

— Нападение.

Знам, че трябва да си мълча, но се чувам как продължавам:

— Ще нахлуят, когато...

... Когато Гейбриъл изпрати есемеса, само че няма да кажа нищичко за Гейбриъл. Каквото и да ми коства това.

— Кога ще нахлуят, Натан? — пита Соул.

Поклащам глава.

— Натан, давам си сметка, че не ти е лесно. Промяната е голяма. Но така е правилно. Каж ми какво знаеш.

Поглеждам Феърборн, знам, че трябва да убия Соул с него.

— Тук съм, за да те убия.

— Май се опитваш да се съпротивляваш на синьото, Натан. Уверявам те, че когато му се отдадеш, ще се почувстваш много по-добре. Вече сме на една страна. И ще ти го докажа. Да идем в съседната стая. Ела да видиш кой те чака там.

Той пристъпва към трупа на първия пазач, взема пистолета му, хваща ме с другата ръка и ме придърпва към вратата зад бюрото.

Вратата се отваря и някак си изобщо не се изненадвам кого виждам там.

Тя се изправя, изглежда уплашена, което ми харесва. В клетка е, което ми харесва още повече. Облечена е в затворнически оранжев гащеризон и е прикована за китките и глезените с вериги.

Аналис мести поглед между мен, Соул и пистолета в ръката му, напушва ме смях. Пистолетът най-малко би трябвало да я притеснява. Мятам светкавица в краката ѝ, Аналис изпищява и отскача към дъното на клетката.

— Натан! Моля те! Не исках да...

Мятам още една светкавица към нея и тя отново изпищява. После още една.

— Стига, Натан! — обажда се Соул.

Подчинявам се, приятно ми е да му се подчинявам. Харесва ми да правя това, което ми нареди, усещам как топлината се разлива в мен. След това обаче отново поглеждам Аналис. Тя изглежда уплашена.

— Радвам се да те видя, Аналис — казвам аз. — Радвам се да те видя окована в клетка. Това, че си жива, не ме радва толкова, но лесно може да поправим тази грешка.

— Недей, Натан, почакай — обажда се Соул. — Подчинявай ми се.

Аналис започва да нарежда жално:

— Натан, знам, че те нараних. Не биваше да го правя. Съжалявам. Съжалявам за това, което ти причиних, съжалявам и за това, което причиних на Маркус. Не бях на себе си.

— Мъчи се да се оправдае — прошепва Соул. — Не й вярвай. Ще те оставя ти да решиш съдбата ѝ. Твоя е... след като докажеш, че си ми верен, Натан.

— Натан! — изкрещява Аналис. — Соул използва синьото и върху мен. Знам какво е чувството...

— Не ме интересува какво е правил с теб.

— Той иска да завладее ума ти, Натан. Съпротивлявай се!

Отново мятам светкавица към нея, Аналис изпищява и отскача.

— Не ми казвай какво да правя!

— Но точно това прави Соул, Натан. Не му позволявай да те командва.

Соул наистина ми казва какво да правя, но това ми е приятно.

Той ме докосва по рамото и казва:

— Както винаги, Аналис се опитва да те излъже и заблуди, Натан. А и отвлича вниманието ти, струва ми се. Знам, че ще се радваш да си поговориш с нея за миналото, и ти обещавам, че после ще имаш тази възможност. Ще я пазя тук на сигурно място. — Той ме хваща за ръката и ме подръпва към вратата. — Хайде, ела, Натан.

Аналис изкрещява зад мен:

— Той те командва, Натан! Не го слушай!

Спирам. Соул ме дърпа за ръката. Не знам какво да правя. Аналис стои до решетките, опъва веригите.

— Натан, не ме слушай мен, никого не слушай. Не прави това, което ти диктува синьото. Слушай самия себе си. Направи това, което дълбоко в себе си смяташ за правилно.

— Ела, Натан.

Соул ме хваща под ръка и ме дърпа към вратата. Ако му се съпротивлявам, усещам силна болка в главата. Поглеждам Аналис, тя

продължава да крещи:

— Натан, моля те! Съпротивлявай се на синьото! Представи си, че съм аз, а мен ме мразиш, нали?

Наистина я мразя, изведнъж ми минава през ума, че мразя и Соул. Всичко е толкова сложно.

— Ако измениш на Съюза, ще предадеш всичките си приятели!
— продължава Аналис. — Всички ще умрат. Гейбриъл ще умре!

Обръщам се към нея.

— Не смей да говориш за него!

Соул ме дръпва за ръката, но аз го бутам и изръмжавам:

— Недей!

Аналис обаче не млъква.

— Ако се подчиниш на Соул, Гейбриъл ще умре! Те ще го измъчват и убият. Ето това иска Соул. Соул иска да убие Гейбриъл!

Объркан съм. Не зная какво да правя. Синьото ми носи топлина и ме успокоява, не знам как да се боря с него. Не мога да вярвам на собственото си тяло. Само едно мога да направя, отдавна трябваше да се сетя за това. Обръщам се за помощ към другата си същност, към животното в мен.

И то идва.

мъжът, Соул, отстъпва. крещи срещу нас. размахва пистолет. в дъното има клетка, в нея е затворено момиче, Аналис. пристъпваме към мъжа. краката ни са силни, също и вратът, и гърбът. разтваряме челюсти, страхотно е, щракваме със зъби. в тялото ни усещаме някаква топлина, която не ни харесва. мъжът говори, не го разбираме. той се отдръпва настрана, отдалечава се. изважда ключ, отваря вратата на клетката. иска да ни вкара вътре.

момичето, Аналис, се размърдва. тя също ни говори. говори ни тихо, нежно, не я разбираме. тя не е заплаха. не иска да ни затвори в клетка.

мъжът държи вратата отворена. обръщаме се към него. той насочва пистолета към нас.

няма да влезем в клетката.

мъжът изкрещява отново, втурваме се към него и скачаме. отеква изстрел, последван от писък, захапваме здраво гърлото, вкус на кръв, изпуква счупена кост. мъжът стреля отново, после пак. ние стискаме

челюсти, усещаме вкуса на кръвта, на потта му. Той се отпуска, тялото му натежава.

Соул се свлича на пода, от прегризаното му гърло се стича кръв. Вече съм в човешки облик, пистолетът е в ръката ми. Соул отваря очи. Все още е жив, крепи се, на ръба е. Излекувам се, изхвърлям от тялото си остатъците от синьото. Умът ми се прояснява, ободрявам се от лекуването.

Соул ме гледа, в очите му още проблясват сребристи искри. И той се лекува. Насочвам пистолета към слепочиято му, натискам спусъка и прошепвам:

— Умри!

Най-вероятно пазачите вече идват насам. Няма как да не са чули изстрелите.

Аналис се обажда:

— Съжалявам за това, което направих, Натан. Наистина.

Не бива да й обръщам внимание, ала не мога да позволя да й се размине. Вдигам пистолета и се прицелвам в нея. Тя изглежда изплашена, така и трябва да бъде, но не отстъпва.

— Натан, извинявай, знам, че те нараних. Искан ми се да можех да поправа стореното от мен. Мислела съм си го хиляди пъти, ала не мога нищо да променя.

Не отмествам пистолета.

— Не ти прощавам, Аналис. Баща ми е мъртъв. Мъртъв, Аналис. И още много други от Съюза са мъртви. Заради теб.

— И сега аз живея с тази огромна вина. Но не съм искала да те нараня, Натан.

В стаята връхлита Ловец. Не съм добър стрелец, но от това разстояние няма как да не го улуча. Появява се още един, стрелям, повалям го и него.

Чувам викове. Прииждат още Ловци.

— Не мърдай от тук и може и да оцелееш — казвам на Аналис.

Излизам в кабинета на Соул и затварям вратата. Сега нямам време да мисля за Аналис. Хвърлям пистолета, поколебавам се дали да не стана невидим, ала решавам, че вече е време да им се покажа. Искан да видят, че не могат да ми направят нищо. Искан да ги е страх от мен. Искан да осъзнаят, че ако на някого му е писано да умре днес, то със сигурност няма да съм аз.

Пристигат първите Ловци и нахлуват в кабинета на Соул, оставям ги да стрелят. Кабинетът ехти. След малко те си дават сметка, че куршумите изобщо не могат да пробият бронята ми. Мятам светкавица към тях. Няколко ръчни гранати политат към мен, хващам едната във въздуха и я хвърлям обратно, тя избухва над Ловците, друга се взривява до мен и от ударната вълна се олюлявам, но успявам да се задържа на крака. Стрелбата отслабва, мятам още няколко светкавици, гърмът им разтърсва кабинета, блясъкът е ослепителен. Аз обаче съм неуязвим в пашкула на амулета. Излизам в коридора.

Една Ловджийка открива огън по мен. Повалам я със светкавица. Чувствам се по-силен от всякога. Имам чувството, че едва сега съм овладял дарбите си истински. Не знам на какво се дължи това, но се усещам някак си освободен, не мисля за Аналис, нито пък за Соул, единствената ми грижа е да отстраня тези, които препречват пътя ми. И колкото повече се съпротивляват, толкова по-силен ставам аз. Вместо да отслабва, мощта ми се подхранва от тяхната съпротива.

Отправлям се към залата на Съвета. Тук-там срещам Ловци, които явно още не са разбрали, че съм неуязвим. Те стрелят по мен и ме обсипват с гранати, а аз ги поразявам със светкавици и ги карам да отстъпят. В залата виждам, че членовете на Съвета са обърнали голямата маса и са се барикадирали зад нея, някои размахват пистолети, други използват дарбите си, един бълва огън, друг мята тежки предмети. Тронът на Соул и няколко стола политат към мен, но при удара отскачат настрани. Аз не мърдам, не правя опит да се защита, чакам. Чакам да осъзнаят, че не могат да ме спрат. След това изкрещявам:

— Предайте се! Предайте се веднага!

Зад мен се появяват Силия и още петима от нашите.

— На колене! — заповядва тя.

— Соул е мъртъв — докладвам аз и Силия повтаря думите ми силно, така че всички да чуят.

Някои вече са вдигнали ръце във въздуха. Останалите бързо последват примера им. Мярвам бащата на Аналис, лесно мога да го убия, няма кой да ме спре. Приближавам се към него и се изплювам в краката му, след това му обръщам гръб. Силия ще се оправи с него и с останалите членове на Съвета. Аз трябва да се заема с Джесика и Ловците.

В стайте наоколо отекват стрелба и експлозии. Трябва да прочистя етажа от Ловци, за да не пострадат бойците от Съюза. Налага се да се откажа от светкавиците, за да не поразя, без да искам някой от нашите. Обикалям от стая в стая. Сградата е огромна, навсякъде се водят престрелки, тук-там се издига пушек, пълно е с тела. Ловците продължават да се съпротивляват.

От Гейбриъл няма и следа и това ме притеснява. Знам, че ще се опита да ме намери. Той е облечен в черни дрехи и в цялата бъркотия някой може да го вземе за истински Ловец.

Грейторекс с още трима от нашите се присъединяват към мен и тръгваме от стая в стая. По пътя проверяваме и дали лежащите на пода Ловци наистина са мъртви. Доста време ни отнема, докато обиколим целия етаж. Ловците успяват да улучат двама от нашите, единият умира, другият е ранен. Казвам на Грейторекс да изостанат малко и да ме оставят аз да вървя напред.

На първия етаж е по-лесно. Тук помещенията са по-големи и няма врати между тях, във всички се влиза само от коридора. Крайният резултат е десетима Ловци по-малко. Отрядът на Грейторекс проверява телата и всички места, където може да се крие някой. Гейбриъл още го няма, мъча се да не мисля за него. В момента, в който влизам в последната стая, някъде зад мен избухва стрелба, тръгвам обратно по коридора и зървам три Ловджийки да се шумгват през една врата, една от тях се спира за миг и ме поглежда.

Джесика!

Тя изкрещява:

— Ти!

Джесика стреля, аз мятам светкавица, но тя изчезва. В това крило стайте са свързани помежду си, хуквам напред и отварям вратата към съседното помещение, предполагам, че Джесика ще е там, само че нея я няма. Сигурно има друг изход.

Още изстрели, изскачам в коридора. Един от нашите лежи на пода близо до стълбите. Грейторекс и другите са се скрили в съседната стая.

От стълбите един Ловец изкрещява:

— Останете по местата си! Не ни преследвайте или ще загинат още от вашите. Държим заложници.

Пак се сещам за Гейбриъл, но знам, че не бива да мисля за него. Казвам на Грейторекс:

— Отивам.

— На теб не могат нищо да ти направят, но ще убият заложниците.

— Имаш ли по-добра идея?

Тя поклаща глава.

— Някъде из стаите тук има още Ловджийки — добавям аз. — Видях Джесика и още две. Намерете ги.

Ставам невидим и поемам нагоре по стълбите.

Групата Ловци са в първата стая. Не мога да видя колко са, тъй като на прага е изправен заложникът. Не е Гейбриъл. Адел е. В главата ѝ са опрени два пистолета, около шията ѝ е намотано тънко въже. Там, където примката пристяга гърлото ѝ, кожата лъщи като метал.

Макар да съм невидим, не мога да направя нищо, за да ѝ помогна, опитам ли се да я спася, ще я прострелят.

Трябва да преговарям с тях.

Ставам видим и Ловците откриват огън по мен, аз стоя в коридора и чакам. Накрая стрелбата спира, възцарява се тишина.

— Нищо не можете да ми направите — подвиквам аз. — Сградата е пълна с наши бойци. Най-добре е да се предадете. Ако убиете заложника, няма да проявя милост. Единственият, който ще излезе жив от тук, съм аз.

Един куршум ме плясва по челото, друг отскача от гърдите ми.

— Соул е мъртъв, Уолънд също. Вещерските бутилки са унищожени, вече не можете да ставате невидими. Време е да признаете поражението си.

Още един куршум рикошира от челото ми.

— Както виждате, куршумите ви са безсилни срещу мен. Предайте се. Веднага. Освободете заложника.

— Няма да се предадем. Искаме да се оттеглим. Оставете ни да си тръгнем и няма да я убием. Ако ни нападнете, и тя, и другият ще умрат.

Те избутват и другия заложник до Адел. Облечен е в черна ловджийска униформа, но е в истинския си облик, косата закрива очите му, от ухото му се стича кръв надолу по бузата. В слепоочието му е опрян пистолет, вратът му е стегнат с тънка примка. Ловецът зад

него го крепи изправен. Заложникът ме поглежда и аз си давам сметка, че съм готов на всичко, за да го освободят. Ако наистина е той.

— Говори, Гейбриъл — подканвам го аз. — Докажи, че си ти.

Той се обляга на Ловеца зад себе си, поглежда ме, гласът му е тих, едва го чувам.

— Доста време те нямаше — прошепва Гейбриъл. — Къде се загуби?

Виждам, че не може да си поеме дъх заради примката, всеки миг ще изгуби съзнание.

— Не съм се губил, бях ранен — отговарям аз, имам чувството, че всичко е изгубено.

Един от Ловците се обажда:

— Ще се оттеглим през проход. Ако мръднеш, ще застреляме заложниците. Ще минем през прохода и ще вземем заложниците с нас. Ако ни последваш, ще ги убием.

Ловците излизат в коридора, общо осем души. Отдалечават се, като държат заложниците като жив щит, обърнати към мен.

Нищо не мога да направя. Пистолетът е опрян в слепоочието на Гейбриъл. Само да трепне пръстът на Ловеца и с Гейбриъл е свършено. Трябва да спра времето. Така ще мога да се справя с Ловците, без да застраша живота на заложниците.

Опитвам се да се съсредоточа. Потърквам длани в кръг, мъча се да си представя пълен покой, но пред очите ми са Гейбриъл и опреният в слепоочието му пистолет. Чувам как Ловците си шушукат: „Той прави нещо! Какво прави?“. Групичката им се вмъква в последната стая в коридора. Не мога да се съсредоточа, за да спра времето, но мога да стана невидим, хуквам след тях. Те са в стаята, скупчили са се край един шкаф с книги. Двама от тях вече изчезват през отвора на прохода. Опитвам се отново да се съсредоточа, потърквам длани, мисля си за покой, но не отделям очи от Ловците. Още двама преминават през прохода. Остават само двама, единият държи Гейбриъл, другият — Адел.

Потърквам длани. Мисли си за покой, покой! Издишай, не мърдай. Само че нищо не се получава. Не успявам да се съсредоточа. Няма да стане.

Ловецът, който придържа Гейбриъл, посяга към отвора на прохода. Трябва да рискувам. Невидим съм, втурвам се напред,

избивам пистолета от ръката на Ловеца. Отеква изстрел, в същия момент Феърборн потъва в шията на Ловеца, а светкавица поразява другия, който държи Адел. Гейбриъл пада на пода. Жив е. Срязвам въжето около врата му и той въздъхва облекчено. Поглеждам Адел. Тя е в безсъзнание, Ловецът лежи до нея.

Шията на Гейбриъл е разранена от въжето.

— Добре ли си? — питам го.

— Прострелян съм — прошепва той.

— Къде?

Разкъсвам якето му. По ризата му е избила кръв.

— Можеш ли да се излекуваш?

— Опитвам се.

Изкрещявам с цяло гърло:

— Грейторекс, изпрати тук Аран!

Не знам дали тя ме чува, но не искам да оставя Гейбриъл и за секунда.

— Грейторекс! Доведи Аран!

Обръщам се отново към Гейбриъл и разкъсвам ризата му. Изтекла е доста кръв, само че раната не изглежда много сериозна. Дълга, но повърхностна, куршумът не е заседнал вътре.

— Ще се справиш. Раната е повърхностна. Куршумът не е вътре. Просто малко ловджийска отрова.

— Значи, ще оживея?

— Със сигурност!

Треперя от облекчение. Той се нуждае от помощ, но отровата няма да го убие.

— Грейторекс! Изпрати Аран тук! Веднага!

Никакъв отговор. Ослушвам се, поемам дъх да извикам отново, в този миг от коридора отекват няколко изстрела.

Адел се надига, като се олюлява леко. Стрелбата секва.

Гейбриъл се мъчи да се изправи.

— Не съм чак толкова зле — измърморва той.

— Адел ще отиде да потърси Аран — казвам аз. — Ти не мърдай. Ако Грейторекс не се появи, аз ще отида да я намеря.

— Ти ли ме викаше?

Гласът на Аран. Аз съм с гръб към вратата, обръщам се, той пристъпва към нас. Поглежда ме, очите му са пълни със загриженост,

но в следващия миг си давам сметка, че той е облечен в униформа на Ловец, а ръката му е скрита зад гърба, изведнъж той се шмугва зад Адел и от там стреля по мен.

Джесика!

Няма как да я поразя със светкавици, Адел ми пречи. Адел се обръща, стреля по нея и се претъркулва наляво. Още двама Ловци се втурват в стаята и откриват огън, явно искат да стигнат до прохода. Аз се опитвам да предпазя Гейбриъл, мятам светкавица към Джесика. Тя пада на пода. Единият Ловец преминава през прохода, другият в последния момент успява да го хване за ботуша и двамата изчезват. Джесика е на пода, мятам отново светкавица към нея, но тя продължава да стреля по мен. Усещам рикошетите по гърдите си, помествам се малко, за да защитя Гейбриъл, Джесика стреля отново, куршумът отскача от рамото ми, после още един. Косата на Джесика гори, дрехите ѝ пушат, тя възвръща истинския си облик, вече не е Аран, не мърда.

Адел се е изправила. Изглежда добре.

— Натан — прошепва Гейбриъл и аз се обръщам към него.

Той лежи на пода и се взира в мен. Изведнъж осъзнавам, че изобщо не съм успял да го предпазя. От него се лее кръв. Куршумите на Джесика, рикоширали от мен, са надупчили гърдите му. Крещя за Аран, истинския Аран, повтарям на Гейбриъл да се лекува. Трябва да се лекува, докато дойде Аран. Ако Аран побърза, Гейбриъл ще оживее. Очите му са широко отворени, надвесвам се над него, повтарям, че ще оживее, че Аран ще пристигне всеки момент, а той прошепва: „Не мога...“. Казвам му, че може да се излекува, трябва да се излекува, че Аран ей сега ще пристигне, но очите му се замъгляват, от раните му продължава да се стича кръв, прошепвам, че не бива да ме изоставя, че няма да го понеса. Преплитам пръсти с неговите, стискам го здраво, ала Гейбриъл не откликва. Очите му са отворени, в тях все още просветват златисти искрици, въртят се едва-едва. Отново крещя за Аран, крещя с цяло гърло, след миг Аран е при нас, дрехите на Гейбриъл са подгизнали от кръв, Аран казва, че трябва да извади куршумите, обяснявам на Гейбриъл, че ще стане бързо, че ще оздравее, Аран прави прорез в гърдите му, бърка с пръсти, Гейбриъл изобщо не трепва, искриците в очите му се забавят още повече, заплашвам го, да не е посмял да умре в ръцете ми, крещя все по-силно и по-силно, Аран

изважда един куршум и прави втори прорез, този път Гейбриъл простенва едва чуто, опитва се да изрече името ми, поглежда ме, златните искрици в очите му се въртят все по-бавно и по-бавно, Аран проклина, че не може да намери куршума, имало още един.

Трябва да спра времето. Ако го спра, Аран ще извади куршума. Потърквам длани, мисля си за покой, но не става нищо, не се получава. Опитвам отново. Изпразни съзнанието си, мисли за покой. Трябва да успее. Трябва да съм спокоен и да успее. Потривам длани, представям си покой и ето, възцарява се покой. Всичко застива. Само че и Аран е застинал. Не знам как да направя така, че той да не бъде повлиян от магията, не знам как да извадя куршума. Поглеждам Гейбриъл, в очите му са останали само две искрици, съвсем бледи. Казвам му, че го обичам, че имам нужда от него, прегръщам го и го целувам, ала няма как да спра времето завинаги, затова го целувам отново и времето пак тръгва, Гейбриъл ме гледа, искриците в очите му избледняват и накрая и последната угасва.

СКОК ОТ СКАЛАТА

В Уелс сме. И Аран е с нас. През по-голямата част от времето той се занимава с приготвянето на отвари, а през останалата част се мъчи да ме накара да ги пия. Предназначението на отварите е да ме успокоят и да ми помогнат да спя, само че аз искам да бъда с Гейбриъл. Когато съм с него, съм спокоен и не ми трябва сън. Гейбриъл се катери и плува и ако легна да спя, няма да съм с него. Днес времето е слънчево и аз се припичам на тревата край езерцето, за което бях разказал на Гейбриъл. Той плува. На него тук много му харесва. Мястото е страхотно. Още не е много топло, но пролетта се усеща. Тук сме от два дни, аз, Аран и Гейбриъл. Аран спи в палатка. Аз си направих бърлога като на баща ми, бърлога от къпинаци. С Гейбриъл си палим огън, имаме и няколко кожи. Харесва ни. Не е толкова зле, колкото изглежда, както казваше баща ми. Сега мога да накарам къпинаците да растат адски бързо. Направих бърлогата за няколко минути. Вече мога да използвам всички дарби на баща ми, само че не искам никога повече да мятam светкавици. Както и да бълвам огън. Паля огъня с кибрит, няма закъде да бързам. Гейбриъл ме гледа и ми се усмихва. Той постоянно се усмихва.

Седя на тревата и го наблюдавам. В единия край на езерото стърчи скала, той излиза от водата и започва да се катери. Перчи се, струва ми се. Приятно ми е да го наблюдавам.

Както си седя, започвам да треперя. Пъхвам ръце в джобовете, напипвам камък. Изваждам го, бялото камъче на Аналис.

Месеци наред обмислях какво ще й направя, като я хвана, но никое наказание не ми се струваше достатъчно. Знам, че на мое място баща ми щеше да я убие на мига, ала той щеше да разбере защо аз не бих могъл да го направя. Обичам го, нея я мразя, но въпреки това не мога да я убия.

Силия и Боб измъкнаха истината от Клей и от Аналис. Тя не е била агент на Съвета. Опитали са се да я вербуват, Аналис обаче е отказала. Клей е намерил апартамента в Женева благодарение на късмета си, на някакъв нечистокръвен, на име Оскар, и на Ловец, който имал дарбата да напипва проходите. Аналис не е имала нищо общо.

Гейбриъл вече е почти на върха на скалата. Там има малка издатина, на която той обича да седи.

Изваждам пак бялото камъче от джоба и го хвърлям с всички сили, гледам го как цопва във водата.

Гейбриъл е горе на скалата. Маха ми, аз също му помахвам. Той стъпва на ръба и наднича надолу, прави се, че губи равновесие и пада, но после се завърта във въздуха и се гмурва във водата. Със сигурност се перчи. Не мога да откъсна очи от него. Той плува обратно към скала, сигурно пак ще се покатери и ще скочи.

— Някой идва — обажда се Аран.

Нямам представа кой би решил да ни посети и какво ще иска от нас, чудя се дали да не отида да предупредя Гейбриъл. Аран пристъпва към мен.

— Не се стряскай. Няма опасност. Само двама са, едната е Адел.

Той ме докосва по ръката, аз завъртам глава да погледна през рамо. В далечината се виждат две малки фигурки, които вървят към нас.

— Това е Леджър — казвам аз.

Когато те стигат при нас, вече съм се поуспокоил и Гейбриъл седи до мен.

Леджър и Адел пристъпват към нас и Аран става да ги посрещне, аз обаче си седя до Гейбриъл. Говорят си нещо, не ги слушам, след

това Леджър се настанява до нас на тревата. Изглежда както миналия път, като малко по-голямо от мен момче.

— Съжалявам за Гейбриъл — казва той.

Поклащам глава, Леджър греши, после му го казвам и на глас:

— Грешиш.

Аран пристъпва към мен, шъшка, повтаря:

— Успокой се, Натан, успокой се.

— Много държи да съм спокоен — обяснявам аз на Леджър.

Поглеждам Гейбриъл, него обаче го няма.

— Къде отиде Гейбриъл?

Аран ми дава да пия някаква отвара, не я искам, изливам я на земята. Искам да отида да потърся Гейбриъл, само че знам, че ако не мирувам, Аран ще ме накара да изпия отварата, а когато пия от неговите отвари, се чувствам уморен и изобщо не виждам Гейбриъл.

Затова се мъча да се държа нормално, поглеждам Аран в очите.

— Исках да те видя пак, Натан — обажда се Леджър. — Унищожих бутилката. Пръстът ти е у мен. Бях обещал да ти го върна.

— Добре — обажда се Аран.

Старая се да се сдържа и да не се оглеждам постоянно за Гейбриъл. Предполагам, че е отишъл пак да поплува. Аран и Леджър продължават да си говорят за пръста ми. След това Адел се обажда:

— Видях Силия. Опитва се да наложи някакъв ред. Решили са да създадат комисия за разследване на миналото и за помирение.

Нямам никаква представа какво означава това, но Аран отговаря, че това е хубаво.

— Според Силия все още има немалко Ловци на свобода, повечето обаче са заловени. Тя ще е предводител на Съвета, докато нещата в новата система тръгнат гладко. Грейторекс е начело на новия Съюз на Ловците, който ще изпълнява ролята на нещо като полиция, както е било преди. В него ще приемат и Черни, и нечистокръвни.

След това Адел добавя:

— Силия предлага да се преместите. Намерила е ново място за Натан. Според нея Уелс не е подходящ за него. Много хора не го харесват, а тук лесно могат да го намерят.

— Ще се преместим — отвръща Аран. — Тези дни.

Леджър кляка до мен и казва:

— Натан, исках да се опитам да те убедя да дойдеш с мен.

Не се сещам какво да му отговоря. Няма начин да тръгна с него.

— Заслужава си да помислиш над тази възможност, Натан —
подхвърля Аран.

Не желая да мисля за нея.

— Да, виждам, че моментът не е подходящ — кима Леджър. — И
все пак държа да знаеш, винаги си добре дошъл при мен.

— Благодаря — отговаря вместо мен Аран.

Леджър посяга и хваща ръката ми. Неговата е хладна.

— Ако имаш нужда от помощ, обърни се към земята, Натан.

Преставам да го слушам. Виждам Гейбриъл край скалата, излиза
от водата, явно е решил да скочи отново, прави го толкова красиво.

На другия ден напускаме Уелс. Пътуваме с влак до Франция,
след това продължаваме нанякъде. Гейбриъл подхвърля, че няма да е
зле да отидем на гости на Несбит в Австралия, предавам думите му на
Аран, а той ме хваща за ръката и казва: „Гейбриъл е мъртъв, Натан.
Приеми го“. Не разбирам какви ги говори. Гейбриъл седи от другата
ми страна и пръстите му гаят дланта ми.

КРАЯТ

Сега живея тук. Сам. Много по-добре съм. Поне така твърди
Аран, аз не съм толкова сигурен. Гейбриъл е край реката, на
двайсетина метра от брега, където започват дърветата и ливадите. Тук
щеше да му хареса. Мястото е закътано и гледа на юг. Сам изкопах
гроба, постарях се да го направя достатъчно дълбок. Той беше доста
тежък, макар да ми се стори някак си по-нисък. Измислих начин да го
спусна вътре внимателно и все пак се наложи до там да го влача по
земята. Не бива да го влача. Не бива и да е в дупка в земята.
Пръстенът, който му подарих, е на ръката му. Ще е с него винаги.

Често седя до него и му разказвам какво става по света. Не му
говоря на глас, тъй като това ми се струва странно, шумно и
неестествено. Като се замисля, не съм говорил на глас от доста време,
може би от месеци. Опитам ли се да кажа нещо, гласът ми излиза
дрезгав. На Гейбриъл му говоря наум, разказвам му какво има наоколо,
дали небето е синьо, или сиво, за реката, която днес е по-бистра от
вчера и ромоленето ѝ се чува някак си по-ясно, за водния плъх и
видрите, които видях на брега. Стремя се да не му говоря за себе си,

така или иначе, той знае всичко. Няма друг, който да ме познава по-добре от него.

И това ми липсва. Той ми липсва. Как ме гледаше, как гледаше другите, как се усмихваше, смееше, вървеше, стоеше. Как ме дразнеше и ми се подиграваше. Как четеше поезия. Как говореше. Никога повече няма да го видя как вдига глава при приближаването ми, нито усмивката му, никога повече няма да го чуя как ме пита дали съм добре, никога повече няма да го докосна, никога повече няма да ме прегърне, да ме целуне, да ми говори и да ме разсмее. Мисълта за това е непоносима и аз се преобразявам в животно. Поне тогава забравям за Гейбриъл, забравям какво е да си човек и просто живея, храня се и дишам. Само че искам да съм човек, искам да си мисля за него, защото тогава усещам, че той е жив, пък било то и само в ума ми.

Отново сънувам кошмари. Най-вече с Джесика. Тя се прицелва в мен, след това изведнъж завърта пистолета към Гейбриъл и стреля, аз крещя и се събуждам. Макар че Гейбриъл е мъртъв, още сънувам как умира. И всеки път се разтрепервам.

Не разказвам за това на Гейбриъл. Разказвам му какво е да си животно, орел, да речем. Да си орел, е най-хубаво. Мога да се преобразявам и в риба, макар че е доста странно и съм го правил само два пъти. Втория път го направих само за да си докажа, че не съм страхлив като заек. Никога не съм се преобразявал в заек.

Тук съм от доста време. Гробът на Гейбриъл е обрасъл с трева. Мисля си, че ще е хубаво над него да расте дърво. Дъб или пък леска.

Веднъж, малко след създаването на Съюза, аз и Грейторекс се бяхме скрили в горичка с лешникови дървета. Девойките, които се обучаваха, трябваше да ни проследят и открият. Те ужасно се мотаеха. С Грейторекс седяхме, слушвахме се и чакахме, а край нас две катерички тичаха насам-натам по дърветата.

Най-накрая една от девойките попадна на следата ни. Чухме ги как вървят към нас. Бяха доста шумни. Грейторекс ме погледна, сякаш ме питаше дали съм готов да изскочим от скривалището ни, и в този момент едната катеричка се вкопчи в крака ми и се закатери нагоре по тялото, стъпи на рамото, после на главата, като се хвана за косата ми с малките си лапички, и от там се прехвърли на един клон. Грейторекс се разсмя. Едва не ни издаде. После пак победихме девойките, разбира се.

Докато се връщаме към лагера, тя ме попита дали мога да се преобразявам в дърво. Пошегува се:

— Много хубаво дърво ще стане от теб, отвътре ти идва.

Не отговорих.

— Виждам, че се замисли — добави тя. — Хайде, признай си, пробвал ли си да се преобразиш в дърво?

— Преобразявам се в животно, както много добре знаеш.

— Но и дърветата са живи същества. Значи, може и да стане, нали?

Вечер лягам край гроба на Гейбриъл, през деня също съм там, ако не съм отишъл на лов. Чудя се дали дърветата са щастливи, представям си как корените им влизат дълбоко в земята и смучат от живота там и си мисля, че може и аз да съм щастлив, ако корените ми стигнат до Гейбриъл и някаква частица от него премине в мен. Спомням си за забития в земята шиш, който прониза сърцето ми и ръката на Гейбриъл, за всички онези моменти, в които бяхме заедно и всичко беше прекрасно.

Идват ми гости, Аран и Адел. Носят ми неща. Храна, сладко, фъстъчено масло, плодове. Както и дрехи, два чифта джинси, две тениски, яке. Якето ми е малко голямо, но това не е проблем.

Аран изглежда добре, струва ми се, че е станал още по-красив отпреди. Иначе си е все така нежен и мил. Той се усмихва широко и пристъпва към мен, сякаш иска да ме прегърне, но това ме стряска, не знам защо. Не би трябвало да ме е страх от него. Не знам защо става така. Сещам се за отварата, която Аран ми даде след смъртта на Гейбриъл. Не я исках, исках Гейбриъл. Изведнъж осъзнавам, че съм извадил Феърборн. Аран застива, Адел ме гледа изповед вежди. Никога не бих ги наранил, реакцията ми е инстинктивна. Знаем, че трябва да се успокоя, и през по-голямата част от времето съм спокоен.

Аран ме пита къде живея. И миналия път ме пита същото. Сигурно се тревожи за мен.

Направил съм си бърлога край гроба на Гейбриъл. През преплетените къпинаци не могат да проникнат нито вятърът, нито дъждът. Когато вали, спя в бърлогата и си паля огън, но по-често спя навън. Огнището е пред втория вход. Бърлогата има три входа, един главен и два за бягство, които минават през дълги тунели.

— Ще ни кажеш ли къде живееш, Натан? — пита пак Аран.

— Не.

Надявам се, че това ще сложи край на разговора. Чудя се дали ще си тръгнат скоро. Само че те не помръдват, продължават да говорят, разказват ми какво се случва по света. Новият Съвет се състои от Черни, Бели и нечистокръвни. Съюзът на Ловците е на негово подчинение и е много по-малък, като основната му грижа е поддържането на реда. В него могат да участват и Черни, само че засега никой Черен не е изявил желание да се запише. Според Аран и това ще стане някога. В Съюза на Ловците има трима нечистокръвни. Начело е Грейторекс. Боб е в Южна Франция, отново рисува. Несбит се е оженил. Не разпитвам, не задавам въпроси, но въпреки това Аран и Адел ме осведомяват за всичко.

След това се възцарява дълга тишина, спомням си как веднъж се ядосах на Несбит и Гейбриъл пристъпи между нас. Бях извадил Феърборн и Гейбриъл каза на Несбит да ни остави за малко. Не съм сигурен къде бяхме тогава. В някакъв малък замък. Преди Гейбриъл да възвърне истинския си облик. Преди да се науча да владее дарбата си. Бях целият окървавен, по косата ми бяха полепнали костици и боклуци. Гейбриъл посегна и махна нещо от нея.

— Имаме новини и от Аналис — казва Аран.

Почти я бях забравил. Чакам и оглеждам дърветата, те се полюшват на вятъра, радват се на слънцето.

— Ще се омъжва.

Поглеждам Аран да видя дали не се шегува.

— Приятелят ѝ се казва Бен. Той е Безцветен.

Чудя се откога се познават. Не знам от колко време съм тук. От колко време е мъртъв Гейбриъл? Поглеждам ръцете си, виждат ми се захабени като на старец, само че Аран си изглежда все същият.

— Американец. Запознали са се в Ню Йорк. Аналис се премести да живее там, след като изтече присъдата ѝ. Тя излежа една година в затвора.

Аран замълчава. Знам, че се чуди какво си мисля, но мен всичко това изобщо не ме интересува, Аналис изобщо не ме интересува. Той продължава:

— Сватбата ще е през септември. Ние няма да ходим, ще е обикновена сватба за Безцветни, без вещици и магьосници.

Отново поглеждам дърветата и реката и си спомням как лежах на скалата край къщата на баба и чаках Аналис да мине след училище, как си мечтаех да се ожения за нея, да живея с нея до края на живота си. Знаех, че е невъзможно, но си мечтаех и си представях, че ще живеем на някакво такова място, красиво място край река, и бях щастлив. А сега тя живее в Ню Йорк с някакъв Безцветен.

Казвам на глас:

— Веднъж съм бил в Ню Йорк. С Гейбриъл. Вървахме пеша до гарата.

Спомням си как Гейбриъл ме дръпна в една уличка и там се прегръщяхме и целувахме. После седнахме в едно заведение на гарата и той ми разказа за семейството си, а аз накъсах пакетчетата захар в чашата, притеснявах се от предстоящата среща с Леджър, Гейбриъл го знаеше и протегна ръка да ме погали, дори и сега усещам пръстите му върху ръката си.

Аран изважда някакъв лист от джоба на джинсите си.

— Аналис ми изпрати това писмо за сватбата, но има и нещо друго.

Поглеждам го и казвам:

— Бях в Ню Йорк с Гейбриъл. Там се качихме на влака.

— Да, знам, Натан, но сега за друго трябва да поговорим.

Той се привежда към мен, знам, че иска да ме хване за ръката или да ме прегърне, но не помръдвам.

— Време е да тръгвате — казвам. — Скоро ще се стъмни.

— Натан. Трябва да ти кажа нещо, свързано с Аналис.

— Вървете. Скоро ще се стъмни. Ще се изгубите в тъмното.

— Тя роди дете. Момче.

— Вървете.

— Ти си бащата.

— Аран, моля те.

— Кръсти го Едж.

Поклащам глава. Едж е фамилията на баща ми, но така се казваше и хълмът, където се срещяхме с Аналис.

Аран продължава:

— Докато беше в затвора, не й позволявах да го види, но сега детето е при нея. Тя пише, че ще му разкаже за теб. Искан да знае всичко за теб.

Знам, че е истина, но също така знам, че за сина ми е по-добре да не знае нищо за мен. Само че на негово място и аз бих искал да познавам баща си.

— Добре, нека му разкаже — отговарям аз. — Нека му каже за всички, които съм убил и наранил. За всички, които загинаха заради мен. Но също така нека му каже, че дядо му е мъртъв заради нея. Че аз трябваше да го убия заради нея. Нека да знае какво бях принуден да сторя заради майка му.

Аран кима, мълчим известно време, след това той се обажда:

— Ще дойдем пак след шест месеца. Мъчно ми е за теб, Натан. Винаги ми е било мъчно.

Приближава се и ме прегръща, не се съпротивлявам. Не желая да си мисля за Аналис и за всичко, свързано с нея, искам да си спомням онзи път на гарата в Ню Йорк и как пръстите на Гейбриъл галеха ръката ми. Беше толкова нежен. Когато отварям очи, вече е тъмно, Аран и Адел ги няма. Поемам след тях. Настигам ги за няколко минути, те вървят бавно, държат се за ръце. Не ги доближавам, не искам да ме видят, просто искам да съм сигурен, че няма да се загубят.

Аран и Адел идват да ме видят два пъти в годината. През пролетта и през есента. До този момент са идвали шест пъти. Носят ми храна, дрехи, скициници и моливи. Както и новини за новия Съвет, за Черните в него, за постоянно изникващите проблеми, които обаче винаги намират решение. Носят новини и за сина ми. Аналис пише на Аран, изпраща му снимки. Синът ми Едж прилича на мен, същата черна коса и смугла кожа, но очите му не са толкова черни. На снимките е усмихнат и изглежда щастлив. Знам, че ако някога ме види, тази усмивка ще изчезне. Мисля си за Маркус и колко исках да дойде, когато бях дете, след това си спомням как изядох сърцето му и всички ужасни неща, които направих след това. Не искам синът ми да е като мен.

Приятно ми е с Аран и Адел, прекарваме си добре заедно, струва ми се. Аран твърди, че съм много по-добре, но аз не се чувствам така. Гейбриъл ми липсва всеки ден. Не съм забравил думите му, че трябва да използвам дарбата си. Правя го и това помага. Прекарах няколко месеца като диво куче и ми беше добре. Сега изкарвам цели дни преобразен като животно. Ловувам и се храня. И все пак продължавам да страдам за Гейбриъл. Спомням си и думите на Леджър. Той каза, че

земята ще ми помогне. Знам, че е така. Знам, че мога да се свържа със Същността, която е в земята, но едновременно с това част от нея е и в мен. Знам какво трябва да направя, скоро ще е.

Тя се появи няколко седмици след последното посещение на Аран. Не дойде при мен, а направо се захвана да строи дървена къща. Веднага ми стана ясно какво е намислила, отсича дървета, влачи трупите с едрия кон, с който пристигна.

Наблюдавам я отдалече, чудя се дали знае, че я наблюдавам. Доколкото я познавам, трябва да ме е усетила още от първата секунда. Въпреки едрото ѝ тяло, тя се движи леко, като танцьорка, както винаги.

За около месец къщата е готова. Няма да е голяма, но е само за един човек. Две стаи, ако не се лъжа. Всяка вечер тя си готви отпред. Донесла е доста кашони с консерви, но пък строенето на къща е уморително и човек няма време да се занимава с лов и риболов.

Още не съм говорил с нея, не съм ходил до къщата ѝ. Утре ще ѝ занеса някой заек.

ЧЕТА МУ

*Отвъд идеите за правилно и неправилно
има едно поле. Там ще се срещнем.
Когато душата полегне в онази трева,
светът става толкова огромен, че думите не могат
да го обхванат.
Всички идеи, всички езици, дори думата „друг“
губят всякакъв смисъл.*

Джелаладдин Руми

Нямам деца. Никога не съм искала да имам деца и Натан не е мой син, но се чувствам отговорна за него. Винаги ще е така, може би дори ако ми беше истински син, нямаше да се чувствам толкова отговорна за него. Винаги ще си остана негов учител и настойник. Мярнах го отдалече няколко дни след като пристигнах тук от Лондон, след като отстъпих поста на новия предводител на Съвета. Не го бях виждала три години. Променил се е. Съзрял е, естествено, но е станал

и по-див, по-вглъбен. Още помня първата ни среща, какъв дребосък беше тогава. Очите му обаче са си същите, тъмни и странни.

При първото си идване при мен донесе два заека. Застана пред мен и ги повдигна леко, сякаш не ми ги подаваше, а по-скоро искаше да ми ги покаже. Казах му, че ги предпочитам сготвени. Той ги хвърли на земята, запали огън и ги одра. Сготви ги с разни зеленчуци, лук и моркови от моите запаси, малко див чесън и мащерка. Да си оближеш пръстите. Помня колко вкусен хляб приготвяше, когато го държах в клетката.

Работеше с навити ръкави. Бях забравила ужасните му белези. Ужасни белези и грозни черни татуировки. Докато зайците къкреха в тенджерата, той ме гледеше как работя по къщата, после вечеряхме и си тръгна. Не говорихме.

Това беше през пролетта на миналата година. Сега лятото е към края си. Къщата е готова, сложих печка и легло. Веднъж в месеца ходя до града да пазарувам и Натан ме помоли да му донеса скицник и моливи. Тези, които Аран му бил дал, били свършили. Нарисува мен, къщата и кокошките, рисува по няколко картини на ден, сякаш иска да запечата на белия лист живота тук до най-малката подробност. След това ме помоли да се погрижа за рисунките, първоначално реших, че иска да ги прибера вътре, да не ги вали дъждът, но не това имаше предвид. Той каза: „Те са за сина ми, за Едж“.

Дотогава не беше обелвал дума за сина си. Попитах дали иска да го види, а той ми отговори: „Не мога“. След това започна да рисува портрети. Първо рисува мен, след това Гейбриъл, разбира се, красив, както винаги. После цялото си семейство: Аран, Дебора, баба си, дори и Джесика. Отдолу внимателно и колкото може по-четливо отбелязваше името и в ъгъла добавяше: „За Едж от Натан“.

Натрупа се цяла купчина портрети, Ван, Несбит, Пайлът, Боб, Елън, Грейторекс, Адел, дори Меркюри. Рисува по памет и всички са великолепни. Накрая рисува Маркус — все едно гледам един остарял Натан, — себе си обаче отказва да рисува. Веднъж предложих да си направи автопортрет, а вместо това той рисува пейзаж. Пейзажите му по принцип са по-слаби, този обаче беше хубав, реката, хълмовете, ливадата отпред и едно самотно изкорубено дърво.

Виждала съм отдалече храсталаците, в които спи, но никога не съм се приближавала. Знам, че не ме иска там. Веднъж му занесох

малко яйца, след като завъдих кокошки, мислех, че ще ме пусне вътре, но той стоеше отпред заплашително, все едно защитаваше дома си от натрапник, и ми стана ясно, че не съм добре дошла. Извиках: „Яйца!“, и ги оставих на земята. Не знаех какво да правя, затова отдадох чест, както едно време, когато бях в отряда на Ловците. От години не го бях правила. Той не козирува в отговор, а ми помахаше. Мисля, че този жест казва повече от всички думи, които съм чула от него, откакто дойдох тук.

В първия ден на лятото ми дойде на гости. Тогава има рожден ден. Ядохме пиле. Той го закла и го оскуба, винаги е бил адски сръчен. На масата говорихме за кокошките, яйцата и моите нови придобивки, две малки прасенца. Ще заколя едното в началото на зимата. Натан предложи да започна да гледам пчели, за което и аз си бях мислила, но ще е догодина. Ще купя два кошера.

Не бях сигурна дали знае кой ден сме, чудех се как да му подсказва, но когато след вечеря налях по чаша чай, той се обади:

— Днес е най-дългият ден в годината, моят рожден ден.

— Да.

— Навършвам двайсет и две. — Той отпи от чая и добави: — Понякога ми се струва, че съм на петдесет и две.

Реших, че се шегува. Не го бях виждала толкова щастлив, а както винаги, изглеждаше здрав и стегнат. Слаб, мускулест и смъртоносен.

— Аз съм на петдесет и две и се чувствам като на двайсет и две — казах аз, макар че, в интерес на истината, се чувствам по-скоро на четиресет и две.

Физиономията му застина, както когато се опитва да потисне напушилия го отвътре смях.

— Не се самозалъгвай, изглеждаш като на шейсет и две — подхвърли той и се усмихна саркастично. — Както винаги, адски съм мил, нали?

След това се надигна да си ходи с думите:

— Трябва ти повече движение, тичане, лицеви опори. Пробвай, ще ти се отрази добре.

— И на теб.

Натан направи няколко крачки, после се спря и каза:

— Според Леджър Същността е в земята и той е прав, само че тя е и в нас самите и когато свържем едната с другата, получаваме достъп

не само до Същността, а и до всички, които черпят от нея.

След това съвсем тихо добави още няколко думи, които прозвучаха като: „Не съм се губил, бях ранен“.

На сутринта не се появи, не го видях нито вечерта, нито на следващия ден. Той често изчезваше за по няколко дни и затова не се разтревожих. Но след седмица реших все пак да отида да проверя, за всеки случай, макар да не знам какъв би могъл да е този „случай“. Прекосих обраслата с трева ливада пред бърлогата му. За първи път стъпвах там. Гледката е невероятна. Реката лъкатуши, отсреща се виждат полите на планината в най-различни отсенки на зеленото, водата ромоли, дърветата шумолят, птичките пеят. Точно това място беше нарисувал. След това видях дървото и осъзнах какво е направил.

Всеки ден ходя там. Чета му на глас както едно време, най-вече поезия. Сядам на тревата под лешниковото дърво. То не е като другите дървета и е встрани от тях, не е старо, не е високо, но е ужасно изкорубено и кората му е покрита с белези.

БЛАГОДАРНОСТИ

Трудно ми е да повярвам, че пиша тези думи в края на „Полуизгубен“, последната книга от трилогията „Полулош“. Когато започнах „Полулош“, изобщо не вярвах, че книгата ще бъде публикувана, и дори не смеех да спомена за това на повечето си близки и приятели, а сега (макар да ми се струва, че оттогава е минал само един миг), трета моя книга е на път към печатницата. Дължа благодарност на много хора и ще се постарая да я изкажа лично, където е възможно, а тук набързо ще спомена единствено тези, чиято помощ — била тя под формата на редакторска забележка или окуражителен туит — беше безценна.

През цялото време можех да разчитам на подкрепата и съветите на невероятен екип. Благодаря на (спокойната и мила) Клер Уилсън от RCW; Бен Хорслен, моя (възхитително тактичен) редактор, и всички в „Пенгуин Рандъм Хаус“; Кен Райт и Лейла Сейлс, моите редактори в САЩ, и всички в издателство „Вайкинг“. Благодаря и на всички редактори, преводачи и издатели по целия свят.

Специални благодарности и на художниците, създали страхотните корици на поредицата и най-вече тази на „Полуизгубен“, Тим Грийн от Faceout Studio, Дебора Каплан, Дани Дилейни и Жак Макдъно.

Благодарности на всички почитатели на „Полулош“ по целия свят, страшно приятно ми е да получавам възторжените ви отзиви. Деймиън Глин, @damog в Туитър предложи дарбата на Адел да е способността да втвърдява кожата си като метал. Благодаря и на всички останали за предложенията.

Накрая бих искала да благодаря на Инди, че се примиряваше с мен, когато ме видеше ОТНОВО на компютъра.

Стихотворението „Отвъд идеите за правилно и неправилно“ на Джелаладдин Руми е в превод на Коулман Баркс.

Думите на Леджър: „Обективна истина не съществува, всичко е въпрос на гледна точка“, би трябвало да са цитат от Флобер, макар че

на мен ми харесва повече казаното от Ницше: „Обективна истина не съществува, всичко е въпрос на усещане“.

Твърдението: „Единственото, което е необходимо за победата на злото, е добрите хора да не правят нищо“, най-често се приписва на Едмънд Бърк.

И накрая, беше ми адски приятно да създам света на „Полулош“, Натан беше голяма част от живота ми в продължение на четири години, но сега възнамерявам да пиша за нещо друго.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.